

ДЖОАН ХОЛ НАЙ-ЖЕЛАНИЯТ МЪЖ

Част 1 от „Братята Брансън“

Превод от английски: Катя Георгиева, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Откъдето и да я погледнеш човек, бе зашеметяваща! Още никой не бе забелязал идването на Ханк Бренсън и той се възползва от възможността да огледа непознатата от малкото фойе на елегантната къща. Усилието си струваше. Тя бе висока около метър и шейсет и пет, слаба, но приятно закръглена, без характерната болезнена слабост за вечно пазещите диета. Свежата ѝ кожа ярко контрастираше на буйната блестяща тъмнокестенява коса. Бе облечена небрежно-елегантно, в модерните за сезона цветове — златист копринен панталон и зелена блуза. Широкият виолетов колан подчертаваше тънката ѝ талия, а сандалите в същия цвят откриваха стройните глезени. А когато вървеше... Ханк преглътна. Тялото ѝ се движеше с плавна грация, която събуждаше видения за горещи тъмни нощи и още по-горещи сатенени чаршафи...

Изведнъж той се почувства неудобно. Остави на пода бутилката скъпо вино, което бе донесъл, и свали коженото си яке. Движението му привлече вниманието на друга, по-млада жена от веселата група. Той я позна и се усмихна, а тя се отдели от компанията и се насочи към жената, която досега бе наблюдавал. Едва сега Ханк забеляза колко си приличат.

Сестри ли бяха? Двете си шепнеха, свели глави една към друга и приликата им бе очевидна. Все пак имаше и разлики. Макар и повече от красива, по-младата имаше прекалено енергичен вид, който издаваше деветнайсетте ѝ години, докато другата излъчваше не само главозамайваща красота, но и изтънчена самоуверена зрялост. Ханк познаваше по-младата — Меган Сийтън, която миналата есен беше назначил за своя секретарка. Тя бе споменала, че има сестра, две години по-голяма от нея, която е вече омъжена, със седеммесечна дъщеря. Възможно ли бе жената, от която се възхищаваше, да е сестрата на Меган?

При тази мисъл сърцето му се сви. Непознатата се обърна към него с лъчезарна усмивка. Със сигурност бе сестра на Меган. Но къде

тогава беше домакинята, тяхната майка?

Докато двете сестри се приближаваха към него, Ханк плъзна поглед по лицата на гостите. Очите му се спряха върху възрастна дама, разположена на стол с висока облегалка. Бе невъзможно да не забележи приликата с по-младите жени. Тя беше около петдесетгодишна, макар че не можеше да е сигурен заради непреходната красота на правилните ѝ черти и гладката кожа.

Отначало Ханк не изпадна във възторг от това събиране. Нямаше обаче никакви планове за Великден, а и сърце не му даваше да откаже милата покана на Меган, така че се съгласи да го прекара със семейството ѝ в тяхната къща в покрайнините на Филадельфия. Представяше си, че цялата фамилия ще се събере около украсената с пролетни цветя трапеза, със задължителната кошничка боядисани яйца и ще хапва свински печен бут или може би агнешко с джоджен. Във всички случаи не бе очаквал, че когато достолепният иконом му отвори вратата, ще попадне в такава изискана обстановка. Още по-малко си бе представял гълпата добре облечени гости около дългата маса и двамата сервитьори в бяло, които сервираха щедри порции деликатеси. А най-малко бе очаквал, че ще срещне такава жена, и ще изпита странно, опияняващо чувство при вида ѝ.

И колкото повече тя се приближаваше, толкова по-силно ставаше то. Когато погледът му срещна блестящите ѝ светлокафяви очи, сладка болка прониза гърдите му. В този миг го обзе смътно предчувствие за това, което Меган щеше да му каже.

— Христос воскресе, Ханк — поздрави го момичето с топла усмивка. — Радвам се, че реши да дойдеш — погледна дяволито към спътницата си и се поправи: — Радваме се, че дойде. Запознай се с майка ми, Лора Сийтън. Майко, това е моят началник, Ханк Бренсън.

— Приятно ми е, господин Бренсън. Христос воскресе.

Ханк видя протегнатата изящна ръка и я стисна. Чу приветствието и отговори. По-късно нямаше да си спомня нито дума. Бе обзет от някакво въодушевление, пулсиращо в цялото му същество, чуваше само ликуващи химни, кънтящи в главата му. Майката на Меган! Неговото предчувствие не го бе излъгало. Красавицата не бе омъжената сестра, майка на седеммесечно бебе. Това бе Лора Сийтън, майката на Меган! А от Меган той знаеше, че е вдовица.

Въпреки че прекара целия ден като насън, картини от него изплуваха с кристална яснота в паметта му, когато вечерта се върна в изведнъж вледеняващо празния си ергенски апартамент. Спомняше си как двамата съвсем непринудено минаха на „ти“, как ѝ подари виното, а тя с усмивка го прие, как потрепери от близостта на тялото ѝ, когато минаваше покрай нея... Чу отново мелодичния глас, когато Лора го представяше на другите гости, и разпозна далечен отзвук от него в гласа на сестрата на Меган, която — макар и красива, бледнееше в сравнение с майка си. А споменът за запознанството му с възрастната жена, която отначало бе взел за майка на Меган, а се оказа майката на Лора, го накара да се усмихне...

В съзнанието му се редуваха картини от приятното прекарване. Докато се събличаше, Ханк ги разгледа всичките, вкуси ги с повече наслада, отколкото възхитителните ястия. Празничната трапеза включваше и печен бут, и агнешко с джоджен. Беше украсена с цветя и малки кошнички с артистично изрисувани яйца. Но най-приятния от спомените запази за мига, в който се пъкна в леглото.

Лора... Ханк повтори наум името ѝ и трепна от образа, който изплува пред очите му. Тя бе изумителна! Не си спомняше какво е говорил с другите присъстващи, но можеше да повтори всяка дума, разменена с Лора през краткото време, през което бе до нея...

— Много мило от ваша страна, че поканихте един напълно непознат човек като мен във вашия дом на този традиционно семеен празник — бе казал той, изненадан от усещането за топлина, когато ръкавът на сакото му докосна рамото ѝ.

— Меган ми каза, че ще бъдете сам — отговори тя и наклони глава да го погледне. — Никой не бива да е сам на празник.

В този момент по тялото му се разля топлината. Изведнъж осъзна, че му е трудно да диша. Дали заради симпатията в гласа ѝ, или заради струящата от красивите и очи светлина? А може би заради леката извивка на устните, когато му се усмихваше? Ханк не знаеше.

Изпитваше само странното опияняващо чувство, което вече го изгаряше.

— Много дълго съм бил сам, Лора — изрече той, борейки се с желанието да охлади този огън, като притисне изтръпналите си устни към нейните.

Настойчивият му поглед сигурно бе издал желанието, защото Лора нервно облиза устни. Дали и тя бе изпитала същото чувство, питаше се сега Ханк в тишината на тъмната си спалня, като възкресяваше разговора, външно светски любезен, а всъщност — само прикритие за взаимното им привличане. Бе сигурен, че и тя е почувствала това привличане и още го усеща. Ханк се обърна неспокойно в леглото. Като всеки млад мъж, и той бе изпитвал влечение към една или друга жена, но никога не бе завладяван от толкова силна и умопомрачителна страст. Опита се да намери някакво разумно обяснение. В съзнанието му отново изплува образът ѝ, толкова ясен и точен, че сякаш сам по себе си беше обяснение. Ханк започна мислено да го изучава.

Гладният му поглед бавно се плъзна от стройните глезени към дългата плавна извивка на бедрата, продължи към пристегнатата талия и се спря на твърдите закръглени гърди. Устата му пресъхна и ръцете се разтрепериха от представата как би ги почувствал под дланите си... Откъсна поглед от гърдите и го отмести към лицето. Носът ѝ бе тънък, скулите — високи, а брадичката — леко издадена напред. Очите ѝ излъчваха интелигентност и скрита чувственост, докато устните... Господи, какво не би дал, за да опита вкуса им!

Той простена. Стреснат от задушавашото желание, изгарящо тялото му, рязко отвори очи. Изведнъж осъзна, че сърцето му препуска диво, тялото трепери и целият е облян в пот. Никога досега не бе изпитвал такова силно желание! В момента, в който я видя, пожела да я притежава. И желаше да я има тук и сега!

Когато пулсът му започна да се успокоява, а мислите се проясниха, Ханк си обеща, че рано или късно Лора ще бъде негова. Сега вече имаше цел! Опита да си спомни всичко, което знае за нея. Усилията му бяха възнаградени.

Оказа се, че знае повече, отколкото бе предполагал.

Малко след като беше назначил Меган, тя спомена нещо в смисъл, че работата му като проектант и професията на майка ѝ като специалист по вътрешно оформление биха се допълвали. След като той успя да види отблизо резултата в собствения ѝ дом, Ханк бе сигурен, че Лора наистина е талантива.

Специалист по вътрешно оформление... Ами да! От въодушевление отвори очи. Струваше си новата типова къща, която

вече бе построена, да бъде обзаведена професионално. Първо, цената ѝ щеше да нарасне неимоверно и щеше да има доста клиенти, които биха пожелали да я купят. И второ, това би му дало благоприличен повод да потърси Лора. С усмивка ма задоволство Ханк реши да ѝ се обади и да уговори делова среща. Убеден, че тази идея е по-добра от един по-откровен подход, затвори очи и продължи да се рови в спомените си.

За съжаление те бяха обвити от някаква мъгла. Не се сещаше за нищо друго, освен че Меган има две години по-голяма сестра, омъжена и с едно дете. Ханк се намръщи от усилието да се съсредоточи. Внезапно в паметта му проблесна нещо — Меган бе споменала, че баща ѝ е починал, когато е била тригодишна, и е оставил майка ѝ вдовица едва на двайсет и три години.

Ако това беше вярно, значи майката бе с двайсет години по-възрастна от Меган — което пък означаваше, че сега Лора е на трийсет и девет — с три години по-възрастна от него. А след като я бе огледал дискретно, можеше да се закълне, че е поне с петнайсет години по-млада!

— По дяволите! — той се изправи в леглото и се разсмя. Лора Сийтън определено не отговаряше на представата на средностатистическия гражданин за баба!

— Лора Сийтън отбеляза още един съкрушителен успех със своите празнични приеми — оповести звънливо Меган, докато изсипваше съдържанието на пепелника в голям найлонов плик.

Сестра ѝ Брук, която събираше чашите от разхвърляната маса, се изправи и, сякаш бе чакала да ѝ подадат репликата, продължи възторжения репортаж:

— След като щастливо преялите гости с нежелание си тръгнаха, бяха чути да пеят по пътя хвалебствени химни в чест на страхотната домакиня.

От другия край на стаята, където връщаше мебелите на местата им, Лора удостои кикотещите се момичета с унищожителен поглед.

— Да, мамо, беше страхотна!

— Наистина бе страхотна — провикна се Меган. — Всички така казват.

Всички ли? Лора се зае да бърше ниската масичка. А дали в тези всички се включваше определен мъж? Против волята образът му изплува пред очите ѝ. Тя рязко тръсна глава, но вместо да изчезне, видението се усмихна по същия спиращ дъха начин, както по-рано мъжът от плът и кръв.

„Махни се!“, заповяда тя наум. Ала образът на Ханк Бренсън не изчезна.

Лора прехапа устни, за да не изстене, и опита да се освободи от него, като се съсредоточи в подреждането на теменужките в тумбестата вазичка. След миг нов взрив от смях привлече вниманието ѝ и образът започна да избледнява. Лора въздъхна с облекчение и се обърна към дъщерите си.

— Да не пиете нещо? — попита тя подозрително.

— Можеш ли да допуснеш такова нещо? — обиди се Меган.

— Да!

— Нищо не може да се скрие от майка ни — разсмя се Брук. — Покажи ѝ бутилката, Меган.

С дяволита усмивка Меган хвана тясното гърло на тъмна стъклена бутилка и я вдигна високо като трофей.

— Със съжаление мога да съобщя, че в бутилката, която Ханк ти донесе, имаше останало по-малко от една чаша вино. Бих казала, че моят шеф има отличен и много скъп вкус. По десетобалната система бих му дала десет... Или дори единайсет.

— По десетобалната система — отбеляза Брук — бих дала на твоя господин Бренсън двајсет, а може би — двајсет и пет.

— Най-малко — съгласи се Меган. — Докато е на работа, Ханк е намусен, нетърпелив и недоволен, но понякога е направо неотразим!

Образът на Ханк отново изплува в съзнанието на Лора. Възбудените гласове на момичетата останаха някъде далеч, а в ушите ѝ зазвуча неговият дълбок, леко дрезгав глас. Какво ѝ бе казал? Колкото и да се опитваше, си спомняше само няколко фрази — най-вече тези, които съдържаха името ѝ. А как произнасяше нейното име! Споменът за чувствената му интонация я накара да потрепери.

— Господин Бренсън не говори много — каза Брук. — Винаги ли е толкова мълчалив?

Лора отново насочи вниманието си към разговора, който сякаш бе продължение на собствените ѝ мисли. Този път обаче образът в

съзнанието ѝ не изчезна.

— През повечето време — засмя се Меган — той наистина няма нужда да говори много. Достатъчен е „погледът“, както го наричат всички в службата. Искам да кажа, че като те погледне с тези кехлибарени очи, може да те накара да се почувстваш или като най-долната твар, или като най-върховната жена.

Треперенето на Лора се засили. Прие обясненията на Меган без капка съмнение, защото си спомни как погледът му бе въздействал на нея самата. Очите на образа в съзнанието ѝ сякаш проблеснаха дяволито. Тя продължи да работи механично. Каза си, че очевидният магнетизъм на Ханк Бренсън ѝ е само любопитен, и се предаде пред необичайното, но непреодолимо желание да разгледа неизчезващия му образ.

Бе стояла до него и можеше да прецени, че е висок около метър и осемдесет и пет, а по мускулестото му тяло няма нито един излишен грам. Сакото на стилния му, но не много официален костюм подчертаваше широките рамене, а под него се виждаше риза от фин памук. Тънък колан опасваше кръст му над тесните стройни бедра. Кожените обувки бяха лъснати до блясък, което веднага ѝ направи добро впечатление.

На пръв поглед косата му не ѝ хареса — бе светлокестенява, златиста по краищата, но макар цветът да бе приятен, Ханк я носеше малко по-дълга, отколкото бе модерно в момента. Вятърът беше поразрошил меките кичури. Сега Лора промени мнението си и реши, че леко небрежният вид му отива. Това бе мъж, който не се страхува от своята индивидуалност. Чертите му бяха мъжествени — изразени скули, прав нос, ъгловата брадичка, твърди устни. Но най-силно привличаха вниманието очите му.

Очите на Ханк Бренсън я преследваха навсякъде!

Тя потисна треперенето и се заслуша в разговора на дъщерите си, за да отпъди видението.

— Аз бях очарована! — задъхваше се Брук. — Не можах да откъсна поглед от него. Сигурна съм, че макар да не говореше много, нищо не пропусна.

Лора въздъхна. Трябваше да слуша хвалебствия за мъжа, за когото току-що бе решила да не мисли. Меган се престори на потресена:

— Брук Ан Сийтън Тобиас! Ти си омъжена жена! Не ти се полага вече да обръщаш внимание на мъжете.

— Меган Мари Сийтън, аз съм омъжена, но не съм ненормална. А една нормална жена трябва да е в кома, за да не забележи такъв привлекателен мъж като Ханк Бренсън!

— Да, Ханк е много сладък — въздъхна Меган замечтано. — Струва ми се, че съм влюбена в него.

Лора бе склонна да се съгласи с началото на изказването на Меган, но примигна объркано от драматичното заключение.

— Отново ли? — разсмя се Брук. — А какво стана с прелестния студент по медицина, по който беше луда миналата година?

„Взе ми думите от устата“, помисли Лора кисело.

— О, той още е момче. Ханк обаче е мой тип — зрял, вълнуващ, секси...

— О, я се осъзнай! — възкликна Брук и отново избухна в смях. — Този зрял, вълнуващ и сексапилен мъж не е от твоята възрастова категория. Ами че той може да ни бъде баща!

Наистина ли? Лора се намръщи, неприятно изненадана от вълнението, с което чакаше отговора на дъщеря си.

— Скъпа моя побъркана сестро — започна Меган с тон на превъзходство, — случайно знам, че Ханк е на трийсет и шест години.

Значи три години по-млад от мен, помисли Лора.

— Поправи ме, ако греша — продължи Мег, — но доколкото мога да смятам, когато ти си се родила, той е бил едва петнайсетгодишен и не е можел да ти бъде баща.

Така е, съгласи се Лора наум.

— Което значи, че е седемнайсет години по-възрастен от теб, значи може да бъде твой баща и е стар като за теб.

Браво! Логиката на Брук бе необорима.

Хваната натясно, Мег отново се зае с изхвърлянето на боклука в найлоновия плик. Мяташе изпепеляващи погледи към сестра си и очевидно мозъкът ѝ прегряваше от усилие да измисли подобаващ отговор. Най-после очите ѝ проблеснаха победоносно:

— Твоите доводи не се приемат, защото няма възрастови граници за любовта!

— Майко!

Разбира се, Лора знаеше, че ще се стигне до това. Още от първия им истински спор, когато бяха съвсем малки, дъщерите ѝ винаги се бяха обръщали към нея като към последна инстанция. Тя никога не бе възразявала срещу това. Напротив, беше ѝ приятно, че имат доверие в обективността на оценките ѝ. Но тази вечер, неуверена поради собствените си мисли за обекта на техния спор, би предпочела да стои настрана. Потисна желанието да се оправдае с болката, която започваше да пулсира в слепоочията ѝ, овладя се и попита спокойно:

— За какво е тази врява до Бога?

Брук усети лекия упрек.

— Извинявай — въздъхна тя. — Но тази твоя дъщеря е по-голямо наказание от моето бебе.

Лора се запъти към момичетата. Мина ѝ през ума, че сякаш пресича демаркационна линия между чисто подредената част на стаята в единия край и безпорядъка в другия. Винаги ставаше така. Колкото пъти дъщерите ѝ се захванеха да правят нещо заедно, все намираха за какво да се сдърпат. В крайна сметка свършваха работа, но това им отнемаше два пъти повече време, отколкото ако тя самата се заемеше с нея. Това като правило не я ядосваше, но тази вечер бе изключение... И всичко — заради обекта на спора, заради някакъв си Ханк Бренсън!

Този мъж я бе разтърсил от първия миг, в който вдигна поглед и го видя в полутъмното фоайе. Сега последното нещо, което искаше, бе да се забърква в разговор с двете си дъщери за него, особено след признанието на Меган. Трябваше да се справи с противоречивите си чувства!

Всъщност дъщерите ѝ не знаеха, че е чула разговора им.

— Е, каква е ябълката на раздора този път?

— Меган е невъзможна! — възкликна Брук, сякаш с това обясняваше всичко.

Лора усети, че търпението я напуска. Пое дълбоко въздух.

— Брук, мила, аз съм много уморена, а ни чака още чистене и подреждане! Би ли могла да се изразяваш по-конкретно?

— Да, разбира се — но преди да успее да продължи, сестра ѝ грубо я прекъсна:

— Не трябва ли да се качиш горе да видиш какво прави бебето?
— очевидно се опитваше да смени темата.

— Не. Ако си спомняш, ходих при Хедър съвсем скоро. Тя спеше като... — усмихна се — ... като бебе.

— А, така ли? — Меган се намръщи разочаровано, но бързо добави: — Ами Дон? Той не те ли чака... Хм... Да си легнеш?

— Не. Той спи като... Като... — млъкна и погледна майка си.

— След като установихме, че и съпругът, и дъщеря ти спят спокойно, би ли обяснила за какво искаш да говориш с мен?

Очевидно и двете й дъщери разбраха, че тя е на границата на търпението си.

— Меган смята, че е влюбена в Ханк Бренсън — каза Брук припряно. — А той е на трийсет и шест години!

Като й го казаха в очите, Лора усети как кръвта й се смразява. Трябваше да призове цялото си самообладание, за да се обърне спокойно към дъщеря си:

— Вярно ли е това, Меган?

— С една малка разлика. *Аз не смятам, а знам*, че съм влюбена!

Лора усети остра болка в гърдите. Все пак не искаше да се задълбочава в причините. Погледна към Меган с отчаяние.

— Мила моя, още си много млада — започна тя внимателно.

— Майко! — прекъсна я Меган. — Аз съм точно на толкова години, на колкото беше Брук, когато се омъжи за Дон!

— Но Дон е само с четири години по-възрастен от Брук — възрази Лора. — А господин Бренсън е зрял, опитен... — Меган не й позволи да продължи:

— Знам! Вече го чух от Брук!

— Нали ти казах, мамо? — намеси се сестра й. — Тя е невъзможна. Не иска да слуша! — в гласа й звучеше истинска тревога. — А този мъж е на трийсет и шест години!

— Наясно съм с разликата във възрастта. И съм сигурна, че и Меган я разбира.

— Естествено! — Меган повиши глас. — Може да съм само на деветнайсет, но не съм дете! Знам, че той е на трийсет и шест. Знам, че е зрял и опитен. Знам! Всичко знам!

Самообладанието вече напускаше Лора, но тя се насили да зададе въпроса, който я измъчваше:

— А господин Бренсън отговаря ли на твоите чувства? — зачака напрегнато отговора и изпита едновременно съчувствие и облекчение,

когато войнственото изражение на дъщеря ѝ помръкна.

— Това вече не знам... — прошепна момичето. — Държи се с мен, сякаш мисли, че съм специална, но... — въздъхна и сви безпомощно рамене.

— Ти наистина си много специална.

Меган благодари на майка си с лека усмивка, която прободде сърцето на Лора.

— Но с изключение на няколкото редки случая, когато секретарката му я нямаше и ме помоли да ми диктува в кабинета си, никога не съм оставала насаме с него.

— Бъди благодарна и на малкото! — възкликна Брук.

Лора наум се съгласи с това, макар че сърцето я болеше за Меган.

— Но това не означава, че той не се интересува от мен! — възрази бързо Меган. — Нали, майко?

— Права си — съгласи се тя честно, макар да ѝ се искаше да отрече. В действителност обаче нямаше представа какви са чувствата на Ханк Бренсън към по-малката ѝ дъщеря.

— Значи трябва да почакам, докато разбере — заяви Меган с оптимизма на деветнайсетгодишните. — А сега какво ще кажете да свършваме тук, за да можем да си лягаме?

Както обикновено, тази нощ Лора си легна последна, след като по навик провери дали всичко е заключено и изгаси лампите. Запали нощната лампичка в спалнята си. Отпусна се с облекчение в леглото и в този момент с кристална яснота си спомни една реплика на Ханк: „Много дълго съм бил сам, Лора...“

Усети как по гръбнака ѝ преминава тръпка. Да, Ханк Бренсън наистина изглеждаше самотник. Но имаше вид и на чувствителен мъж. И бе приел поканата да присъства на това традиционно семейно събиране, както сам той се изрази. Имаше ли в това някакъв по-дълбок смисъл?

Лора се въртеше в леглото, което внезапно бе започнало да ѝ се струва неудобно. Не искаше да се отдава на тези мисли, но не можеше да ги прогони. Беше ли Ханк уморен да бъде сам? Нещо повече, търсеше ли връзка?

Изстена тихо. Не биваше да се вълнува толкова от неговите мотиви. След това притисна ръка към устата си, за да сподави още един стон. Меган!

Самата мисъл, че Ханк Бренсън може да се интересува от дъщеря ѝ бе толкова мъчителна, че Лора се отказа от по-нататъшни разсъждения. Не искаше да мисли за него!

Но дълбоко в себе си знаеше, че това, за което всъщност не желае да мисли, са собствените ѝ чувства и непреодолимото влечение към Ханк Бренсън...

ВТОРА ГЛАВА

Понеделникът след Великден бе сив и мразовит. В прозорците се блъскаше дъжд, примесен със суграшица. Времето бе почти огледално отражение на настроението на Лора Сийтън. С една дума — тя се чувстваше потисната.

Бе заспала малко преди разсъмване и когато я събудиха в девет часа след празника — при положение, че нямаше нужда да тича на работа — тя съвсем не се зарадва. Влезе в шумната кухня, буреносна като тъмните облаци, надвиснали ниско в небето. Хорът от приветствия я спря насред път.

— Добро утро, майко — пропяха бодро в един глас Меган и Брук.

— Добро утро, Лора — повтори като ехо зет ѝ Доналд Тобиас.

— Добро утро, госпожо Сийтън — обади се от мястото си до печката Рут Милър домашната ѝ помощничка от тринайсет години насам.

— Блабоуабала! — откликна ликуващо седеммесечната Хедър и заудря с лъжица по таблата на високия си стол.

— Аха — изръмжа Лора в отговор.

— Ясно — каза Меган на цялата стая. — Тази сутрин тигрицата е тръгнала на лов.

Имаше сутрини, макар и не много, през които поради преумора Лора посрещаше деня без особен ентузиазъм. Като нормални съобразителни деца, Брук и Меган бързо се научиха да усещат настроението на майка си в тези редки случаи. Още докато беше в началното училище, Меган на шега бе забелязала, че когато Лора е уморена или не се е наспала, прилича на дебнеща тигрица. Оттогава и двете момичета използваха това сравнение. То вече се бе превърнало в семейна шега, на която се смееха всички, включително бебето, което не знаеше на какво точно се смее, но се присъединяваше, защото бе весело и щастливо. Лора бе единственото изключение от общото

веселие. Тя вдигна очи към тавана, сякаш молеше за пощада и се запъти направо към кафеварката.

— Тя се доближава до кафеварката — оповести Дон с напрегнатия глас на телевизионен коментатор, предаващ на живо решителен мач. — Сега хваща дръжката, налива си от тъмното питие. И... О! Чакайте, чакайте, да, тя вдига чашата към устните си. Нали знаете — отвори той скоба, — според непотвърдени слухове тази течност, когато се приема вътрешно, има вълшебното свойство да превърне страшната тигрица в красивата и очарователна Лора Сийтън. Дали ще подейства? — направи драматична пауза. — Скоро ще узнаем, драги зрители. Тя отпива една глътка... Още една... Ето, тя вдига поглед... Тя... Тя... О, това наистина е магия! Тигрицата се превърна в Лора Сийтън и... Тя се усмихва!

— Хитрец! — провлече Лора, като действително се усмихваше. Нищо не можеше да направи със себе си. Чувството за хумор на зет ѝ винаги я развеселяваше — още от първия ден, когато Брук го домъкна вкъщи, за да го запознае с нея. По това време Брук бе на петнайсет години, а Дон — на деветнайсет.

— Гугл!

Лора се обърна и се усмихна на внучката си.

— Добро утро, миличка — разсеяно взе салфетка да избърше овесената каша от малката брадичка. — Май обичаш да закусваш, а?

— И да създава пълен хаос около себе си — добави Дон и потупа пухкавата ръка на дъщеря си. Хедър изгука щастливо още веднъж и го сграбчи с лепкавите си от кашата пръсти.

— А вие, госпожо Сийтън? — попита Рут и започна да събира от масата празните чинии. — Какво ще желаете за закуска тази сутрин?

Лора погледна към пълничката жена, която през всичките тези години ту се държеше майчински с нея, ту ѝ вдигаше скандали, но така и не искаше да я нарича по друг начин, освен „госпожо Сийтън“.

— Ох, Рут, не съм гладна.

— Защо не хапнеш нещо, майко? — посъветва я Меган. — Освен кафето ти трябва и малко белтъчини, за да поддържат дремещата в теб тигрица във форма.

— А ти не трябва ли да ходиш на твоя курс за бизнес администраторки? — намръщи се Лора.

— Много добре знаеш, че има великденска ваканция до сряда.

— Ох, какъв късмет имат някои майки...

— Мег е права — наля масло в огъня Брук. — Наистина трябва да хапнеш.

Лора въздъхна дълбоко и премести поглед от Меган към Брук, а после — към Дон.

— А ти няма ли да се включиш в хора на съветниците?

Зет ѝ кимна дълбокомислено:

— Аз бих препоръчал препечена филийка с кренвирши.

— О, какво съм ви направила? — простена Лора. — Кафе, белтъчини и стотици калории — обърна се към Рут, без да обръща внимание на усмивката на Дон и смеха на момичетата: — Добре, предавам се. Ще изям едно варено яйце с...

— ... С черен хляб — довърши вместо нея Рут.

— Господи! Колко предсказуема съм станала на средна възраст.

— На средна възраст ли? — изпищя Меган.

— Ти?! — извика Брук.

— В никакъв случай! — отсече Дон.

— Глупости! — добави Рут.

— Маагаага! — не остана назад и Хедър.

— Е, благодаря на всички — очите ѝ вече започваха да придобиват обичайния си блясък, а по устните заигра усмивка, която им казваше без думи, че утринната „тигрица“ се е оттеглила в потъмните ъгълчета на подсъзнанието.

Както неизменно се случваше, когато се събираха заедно, всички говореха и се смееха едновременно. Основната тема бе обзорът на вчерашното събиране.

С консенсус се прие, че всички са прекарали добре.

Дълго след като беше свършила закуската и люлееше Хедър на коленете си, Лора надвика врявата и зададе въпроса:

— Какво ще правите днес, деца?

— Аз скоро трябва да излизам — отговори Меган и очите ѝ се разшириха от изненада, като погледна часовника на стената. — Господи, закъснявам! Имам среща с момичетата от курса. Ще обядваме заедно и после ще пазаруваме.

— И ние трябва да тръгваме — каза Брук и посегна да вземе Хедър. — Знаех, че на празника няма да сме вкъщи и поканих родителите и сестрата на Дон на вечеря днес. Реших да сервирам

пълнена агнешка плешка и трябва да се връщам, за да започна да готвя — тя се намръщи на Хедър, която бе започнала да хленчи.

— Мисля, че трябва да побързаме, защото на малката госпожица ѝ се доспа.

— Добре — съгласи се Дон и се изправи да вземе детето на ръце. — Хайде, зайче — затананика той на път към банята. — Татко ще те измие.

— Аз ще събера нещата — подвижна след него Брук.

— И аз трябва да тръгна — скочи Меган.

— Трябват ли ти пари? — попита Лора.

— Винаги ми трябва пари, но не искам, благодаря. Решила съм да се оправям с тези, което печеля — тръгна към коридора и през смях добави: — А те не са малко, като се има предвид щедрата заплата, която Ханк ми плаща.

Ханк... Лора пропъди образа, който бе започнал да се оформя в съзнанието ѝ. Не бе готова да мисли за него, нито за собственото си объркване. Имаше нужда да остане сама, за да се ориентира в чувствата си. Снощи обаче бе разбрала, че е невъзможно напълно да го прогони от мислите си.

— Ще се върнеш ли за вечеря? — извика тя след Меган.

— Не знам — дъщеря ѝ се върна в кухнята с палто.

— Момичетата споменаха, че след пазаруването може да отидем на кино, но засега не сме решили нищо определено — погледна отново към часовника и тръгна към задната врата. — Имаш ли някакви специални планове за вечеря?

— Не. Всъщност от снощи остана толкова храна, че мислех да минем с нея.

— Ще ти се обадя, става ли?

— Прекрасно — Лора ѝ помахаша с ръка. — Тръгвай, че ще закъснееш.

Меган се усмихна и отвори вратата. Знаеше добре колко държи майка ѝ на точността.

— Добре, добре, тичам. Ако не се видим, ще си пишем. Чао, Рут.

Вратата се затръшна. Лора и Рут се спогледаха и се засмяха.

— Ще разбере, че младата дама е пораснала, когато за пръв път затвори вратата, без да разтресе всички прозорци — промърмори Рут.

— Да — съгласи се Лора разсеяно, загледана тъжно във вратата.
— Надявам се този ден да не дойде прекалено скоро.

— Липсва ви да водите някой за ръчичка, нали, госпожо Сийтън?
— усмихна се с разбиране Рут, въпреки че тя самата не познаваше радостите на майчинството.

— Не... Всъщност... Може би малко — Лора въздъхна. — Те наистина пораснаха прекалено бързо, нали?

— Да — съгласи се Рут. — Струва ми се, че беше вчера, когато дойдох да работя тук, а Брук и Меган бяха малки момиченца — отново се усмихна: — Но сега можем да глезим поне Хедър.

— Разбира се — засмя се и Лора. — Не е ли чудесно?

— А най-хубавото е, че когато тя се умори и стане кисела, можем да я върнем на майка ѝ и баща ѝ и да ги оставим да се оправят с всички колики, никнене на зъби и други бебешки проблеми.

— А те ще я разнасят на ръце и дундуркат из стаята цяла нощ — подхвърли Лора.

— Точно така — закима енергично Рут. — Знаете ли — добави след малко, — струва ми се, че не бързам много Меган да порасне.

— Защо?

— Защото тогава ще се омъжи и ще има деца, а ние с вас, дори да се оттеглим малко, непрекъснато ще се безпокоим за всеки проблем, колкото и незначителен да е той.

— Майката си остава винаги майка — цитира Лора собствената си майка. — Уморявам се само като си помисля за това — изведнъж се почувства изтощена, но не защото си представи някакви бъдещи тревоги за болни деца. Силите ѝ отне образът, който проблесна в съзнанието, когато Рут спомена за неизбежността Меган да се омъжи и да има свои деца. Разбира се, това бе висок мъж с кестенява коса, изсветляваща до златисто по краищата, и с кехлибарени очи, които сякаш пронизваха душата. Лора потрепери и Рут веднага забеляза.

— Наистина изглеждате уморена. И нищо чудно след всичката тази работа по организирането на вчерашната празнична вечеря. Защо не си легнете, след като Брук си отиде?

— Ти работи много повече от мен — усмихна се Лора. — Няма ли да легнеш да си починеш?

— Не — поклати глава Рут. — Та аз вършех само домакинската работа, а вие трябваше и да поддържате настроението на компанията

цяла вечер!

— Нямахте да имам достатъчно сили да го направя без теб. Едва ли бих могла да ти се отблагодаря за всичко, с което си ми помагала през последните тринайсет години.

Въпреки че се намръщи недоверчиво, Рут се изчерви от удоволствие и благодарност.

— Госпожо Сийтън, ако някой трябва да благодари, това съм аз.

— Не... — започна Лора, но Рут я прекъсна:

— Да! Когато дойдох при вас от бюрото по труда, бях на четиридесет и четири години, съвсем сама и напълно отчаяна — лицето ѝ помръкна от този спомен. — Вие ми дадохте не само работа, но и дом, и семейство, които никога не съм имала истински — в очите ѝ заблестяха сълзи. — Знаете, че няма нищо, което не бих направила за вас.

— Зная — Лора примигна, за да спре собствените си сълзи. — Ако те помоля да направиш нещо за мен, ще го направиш ли?

— Само кажете какво!

— Бих искала да ме наричаш Лора.

— Но...

— Моля те, Рут. Ние сме приятелки, нали?

— Да, госпо... Лора. Ние сме приятелки — Рут призна поражението си с несигурен смях. — А ти би ли направила на приятелката си една услуга?

— Разбира се — отговори Лора бързо.

— Добре — усмихна се доволно Рут. — Щом децата си отидат, веднага си легни.

— Добре, добре, печелиш — засмя се Лора. — Обещавам.

След по-малко от час тя се пъкна в леглото с въздишка на облекчение. Действително се чувстваше изморена, макар че не би го признала никога и пред никого. Заради изтънчения ѝ вкус и опита във вътрешното обзавеждане, нейните услуги непрекъснато се търсеха и едва смогваше да изпълни всички заявки. Банковата ѝ сметка убедително доказваше стойността на нейната работа. Парите обаче не можеха да платят нервите и умората ѝ. Лора отчаяно се нуждаеше от почивка.

Затвори очи. Образът, който от вчера владееше ума и вниманието ѝ, веднага изникна в съзнанието. Тя въздъхна и погледна проблема в

очите.

Какво да прави с Ханк Бренсън? Въпросът бе чисто теоретичен. Какво можеше да стори с Ханк Бренсън? Отдавайки треперенето си на далечния тътен на бурята, задаваща се от запад, тя се сви на кълбо и се зави по-добре.

Не искаше да мисли за Ханк Бренсън, нито за каквото и да е друго! Трябваше да поспи. Но образът пред очите ѝ ясно показваше, че нейното, подсъзнание не се интересува от желанията ѝ. Кехлибарените очи на образа сякаш се надсмиваха над отчаяното ѝ желание да потъне в забвение. Съблазнителните мъжки устни се разтегнаха в чувствена усмивка. Макар че това преживяване бе ново за нея, усмивката на Ханк вече ѝ бе позната — бе страдала за нея от мига, в който видя, че той я наблюдава... Това само преди един ден ли беше? Струваше ѝ се, че очите и усмивката на този мъж винаги са я преследвали. Ханк...

Самата мисъл за него изтръгна стенание от устните ѝ и прониза цялото тяло. Помъчи се да не обръща внимание на болката, но тя подло се разпространи и разтрепери крайниците ѝ. Дълбоко в себе си усещаше една празнота. Тя искаше, нуждаеше се...

— Глупости! — възкликна Лора и отвори широко очи. Бяха минали години, откакто тялото ѝ бе усещало такава нужда. Пък и тя всъщност не беше кой знае колко чувствена и страстна жена. Въпреки това желанието завладя цялото ѝ същество, като събуди чувства, които смяташе за отдавна погребани. Това не бе само глупаво. Беше поразително! Какво ставаше с нея?

Ханк Бренсън! Отговорът на безмълвния въпрос потресе разума ѝ. Сърцето ѝ заби лудо. Нервите се опънаха до скъсване, а кръвта забуча в ушите. Устните изтръпнаха от копнежа да опита топлината на неговите. И сякаш симптомите на физическия глад не бяха достатъчни, ами Лора бе поразена и от невероятното чувство, че... му принадлежи!

Изпаднала в паника от силата на емоциите си, тя опита да се насочи към обяснението на необичайните си реакции към един мъж, който ѝ бе почти непознат.

Да не би това да бе кризата в средата на живота? Замисли се върху обяснението. От малкото, което бе чувала и чела за това мъчително състояние, не можеше да реши дали начинът, по който се чувства, е симптоматичен за него. Все пак силно се съмняваше. Честно казано, Лора подозираше, че болестта, от която страда, е израз на

привличане към особено магнетичен представител на противоположния пол.

Осъзнаването на причината за проблема обаче не облекчаваше неудовлетворението. Много отдавна за последен път бе изпитвала шеметния вихър на страстта, но дори и тогава не бе изпитала това изгарящо нетърпение, което я обзе от първия момент, в който погледна в кехлибарените очи. И вместо да отшуми, чувството се засилваше всеки път, когато дръзкото видение завладяваше съзнанието ѝ.

Беше странно... Не! Бе направо свръхестествено. Ханк Бренсън бе мъж като всеки друг. Е, може би не съвсем като другите... Но защо?! Какво го правеше различен?

Тя се прости с надеждата скоро да заспи и се съсредоточи върху съблазнителния образ на своя мъчител, за да се опита да разбере какво го отличава от другите мъже.

Изброи наум предимствата му — имаше правилни черти, мъжественото му тяло бе високо, съразмерно и мускулесто, позлатената му по краищата коса блестеше като топаз... Но дори да се вземеше предвид всичко това, защо трябваше Ханк да се поставя в специална категория?

Лора изстена на глас. Мъж като другите? Едва ли. Поне не, като който и да е друг мъж, когото бе срещала. Ала какъв бе всъщност Ханк Бренсън? От какво се възхищаваше? Само един човек можеше да ѝ даде отговор на тези натрапчиви въпроси — Меган.

Покрай работата на дъщеря си Лора знаеше нещичко за Ханк. Той бе готов да даде на хора без квалификация и опит възможността да докажат себе си. Миналата пролет Меган бе назначена на половин ден в канцеларията на строителната компания „Бренсън“. Тогава Меган ѝ обясни, че собственикът Ханк Бренсън като правило наема млади хора, препоръчани от школата за секретарки, в която тя учеше. Цялата есен и зима Меган обсъждаше все по-възторжено работата и най-вече — работодателя си. А сега, в една мрачна пролетна утрин, Лора опитваше да си спомни всичко, което бе чула при тези разговори. Тъй като бе прекалено заета със собствената си работа, спомените ѝ бяха най-меко казано разпокъсани. Тя смътно си спомняше как дъщеря ѝ хвалеше шефа си за високите изисквания към качество на всички етапи от работата и за честната му, макар и понякога рязка, оценка за

подчинените. Но за Лора най-важната информация, която си спомняше, бе, че според Меган, Ханк Бренсън бил заклет ерген.

Ханк не беше женен. Това по никакъв начин не би трябвало да засяга Лора. Но я засягаше и тя го знаеше. Срещна го едва вчера, бе напълно непознат и въпреки това мисълта, че не е женен, я накара да изпита облекчение.

Ханк Бренсън не би трябвало да означава нещо за нея — освен заради Меган, която очевидно беше влюбена в него. Нямаше никаква причина дори да го видя отново. Колкото до по-малката ѝ дъщеря, тя очевидно бе във възрастта на идолопоклонничеството — нещо, което щеше да отmine от само себе си с появяването на първия следващ привлекателен мъж, който да завладее момичешките ѝ фантазии.

Ако не друго, помисли Лора развеселена, тази реакция доказваше нейната женственост. Но в своя живот тя нямаше време нито за мъж, нито за образа му, обсебваш нейното съзнание. Единственото, което ѝ бе нужно, за да се овладее, бе малко почивка. Вкопчена в тази мисъл, Лора най-после успя да изхвърли от съзнанието си образа на Ханк, като се съсредоточи върху сметките, които трябваше да направи, преди да попълни данъчната си декларация. Това упражнеше безотказно я приспиваше. Последната ѝ свързана мисъл, преди да потъне в сън, беше, че няма причина да се вижда отново с този мъж...

На следващата сутрин, когато Лора влетя в кантората си, изглеждаше с десет години по-млада. Бе спала непробудно, с изключение на няколкото часа, когато Рут я събуди да вечеря. Меган се бе обадила да каже, че ще се забави, и Лора я дочака да се върне. След това отново си легна. И тъй като образът на нейния мъчител не се появи, за да я тормози отново, реши със задоволство, че необичайното физическо привличане, което изпитваше към Ханк Бренсън, е останало в царството на мечтите... Където му беше мястото.

— Добро утро, Джини — поздрави тя бодро. — Как прекара празниците със семейството си?

Жизнерадостната двадесет и шест годишна черноока и червенокоса Джини Девълн ѝ отговори с ослепителна усмивка:

— Прекарах ужасно — дълбокият ѝ глас незабавно би привлякъл вниманието на повечето жени и на всеки мъж. — Събрахме се и

шестимата, заедно с всички видове половинки и дечурлига — засмя се. — Родителите ми се побъркаха от удоволствие.

Лора, която бе имала възможността да се срещне със семейството на Джини в пълен състав, се засмя заедно с нея. Петото от шест деца, Джини имаше трима братя и две сестри, всичките високи, гъвкави, красиви, с буйна червеникава коса и пъргав ум — като нея. Понякога проявяваше сприхав характер. От собствени наблюдения Лора знаеше, че семейните им събирания бяха всичко друго, но не и спокойни, а още по-малко — скучни. Най-изненадващо родителите на Джини бяха доста кротки и унили хора, но сякаш се подмладяваха от остроумието и доброто настроение на децата си.

— А как мина твоето празненство?

Усмивката на Лора едва не помръкна от появилия се веднага образ на един висок мъж с блестящи кехлибарени очи.

— Както обикновено — отговори тя с пълно съзнание колко необикновен се бе оказал онзи ден за нея. — Храната беше превъзходна.

— Не мога да си представя нещо да не е превъзходно на твоите събирания — Джини се усмихна дяволито.

Устните на Лора трепнаха, но тя не отвърна на усмивката. Като се имат предвид желанието, труда и разходите за всяко от нейните събирания, смяташе, че е справедливо да очаква всичко да е на ниво.

— Старая се — отговори тя честно.

— Това важи за всичко, с което се заемеш — погледна Джини красноречиво към дебелиите папки по бюрата.

Лора позволи потрепването на устните ѝ да прерасне в доволна усмивка.

— Но труда си струва, нали? Бизнесът процъфтява.

— Процъфтява ли? — очарователният смях на Джини заля стаята като слънчева светлина. — Бих го нарекла по-скоро смазващ. Има дни, в които не съм сигурна идвам ли на работа, отивам ли си къщи или вече съм си отишла.

— Но ти харесва не по-малко, отколкото на мен, нали?

— Вярно е — призна помощничката ѝ. Стана и грациозно като котка отиде до кухненския бокс в ъгъла на стаята. — Готова ли си за кафе? — подвикна тя през рамо на шефката си, която се намръщи, седна зад бюрото и отвори счетоводните книги.

— Да, благодаря — отвърна разсеяно. Вече бе потънала в сухите цифри на отчетите.

Джини сръчно приготви кафе и остави димящата чашка до ръката на началничката си. След няколко минути и двете жени бяха погълнати от работата си. Лора дочуваше, че Джини говори по телефона с клиенти, но не обръщаше внимание какво казва, защото нямаше нужда да се вслушва във всеки професионален разговор. На Джини вече не ѝ трябваша съвети как да работи.

Няколко часа по-късно Лора все още се бореше с тресавището от цифри, когато телефонът отново иззвъня. Както и досега, едва чу приглушения глас на Джини, не забеляза и раздразнението, което бавно се промъкна в тона ѝ.

— Лора?

— Ммм? — вниманието ѝ се отклони. Тя се намръщи и вдигна поглед.

С ръка върху слушалката Джини сви безпомощно рамене.

— Някой си господин Бренсън настоява да говори с теб.

Ханк? Лора забрави за всички цифри, а сърцето ѝ заби лудо. За какво ли може да я търси? Още докато си задаваше въпроса, през нея премина някакво трепетно предчувствие.

— Настоява ли?

— Много — кимна Джини. — Казах му, че си изключително заета — намръщи се тя към слушалката. — А той отвърна, че е не помалко зает и няма намерение да ти отнеме много време. Гласът му е съблазнителен, но... — отново сви рамене.

Лора я разбираше напълно, защото не само бе виждала този мъж, но бе чувала и описанието на Меган. Можеше да си представи нетърпението, което Джини бе усетила в гласа му.

— Ще говориш ли с него? — присви очи Джини. Без думи казваше, че би ѝ било приятно да даде урок на този мъж с очарователен, ала властен глас.

Лора леко се усмихна и вдигна слушалката на телефона пред себе си. Пое въздух, за да се успокои. Студеният глас не издаваше трескавото ѝ вълнение.

— С какво мога да ви бъда полезна, господин Бренсън?

ТРЕТА ГЛАВА

— Като начало да ме наричаш Ханк, Лора — настоятелният му глас отново събуди трепетното ѝ предчувствие. Тя се насили да прозвучи леко нетърпеливо:

— Добре. С какво мога да ти бъда полезна... Ханк?

— Хм, тази пролет е много студено — провлече той. — Гласът на секретарката ти беше почти леден.

— Това е моята помощничка — поправи го Лора.

— Каквато и да е — тонът му показваше, че изобщо не се интересува от Джини. — Обаждам се да ти определя среща.

— За какво? — попита тя объркано.

— С какво се занимаваш? — отговори той на въпроса с въпрос.

— Да не би да ти е необходим специалист по вътрешно обзавеждане?

— Позна. Искам да обзаведа къщата си, преди да поканя гости — обясни той. — И нали Меган работи при мен, естествено, първо се сетих за теб. Интересува ли те предложението?

Дали я интересуваше? Прехапа устни. Интересуваше я, естествено, и то — твърде много! Първата ѝ мисъл бе да му откаже под предлог, че графикът ѝ е прекалено натоварен. Но търговският усет ѝ подсказваше да не отминава възможността да се изяви в една нова за нея област.

— Да, разбира се, че ме интересува — отговори накрая.

— Добре... Но има един малък проблем.

— Какъв е той? — въздъхна Лора.

— Сроковете ни притискат. Възможно ли е да приключиш до края на месеца?

— Не — отсече Лора без колебание.

— Харесвам решителните жени — засмя се той и по гърба ѝ полазиха тръпки. — А можеш ли да ми кажеш поне ориентировъчно колко време ще ти отнеме?

— Не преди да видя проекта и да преценя обема на работата —
смехът му отново я накара да потръпне.

— Добре. Имаш ли свободно време утре, за да огледаш къщата?

Утре! Тя усети как в нея се надига паника. Сама се изненада от
спокойния си тон.

— Един момент, ще проверя графика си.

— Разбира се.

Почти не чу отговора на Ханк. Бе прекалено заета с въпроса дали
тази сутрин не е забравила ума си в леглото. Преди по-малко от
двайсет и четири часа бе решила, че ще бъде най-добре да не го вижда
повече. Нямаше нужда от усложненията, свързани с мъж, в когото
дъщеря ѝ бе влюбена. И въпреки това сега търсеше пролука в графика
си, за да се срещне с него! Поклати учудено глава и се огледа, сякаш
търсеше къде да се скрие. В момента, в който забеляза любопитството
в погледа на помощничката си, лукава усмивка изтри напрежението от
лицето ѝ. Почувства как паниката отстъпва.

— Какво имаш за утре? — попита тихо с ръка на слушалката.

Джини не си направи труда да погледне в бележника.

— Имам среща с Джени Добинс в един часа. Защо, искаш да
отида при господин Бренсън вместо теб ли?

— Да — Лора свали ръка от слушалката. — Ще бъде ли удобно в
десет и половина, Ханк? — вдигна въпросително вежди към Джени,
която кимна в знак на съгласие.

— В единайсет и половина ще ми е по-удобно.

— Единайсет и половина ли? — повтори тя на глас. Джени
отново кимна. — Да, може.

— Добре — Ханк продължи с обяснения как се стига до къщата,
които Лора старателно записа. Накрая завърши: — Ще се видим там,
нали?

— Да. Дочуване, Ханк.

Но задоволството, че е успяла толкова умно хем да поеме
работата, хем да стои на разстояние от този смущаващ мъж, не
продължи дълго. Когато дългият следобед премина в още по-дълга
вечер, удовлетворението ѝ потъна в усещане за досадна празнота. Но
тя нямаше желание да се задълбочава в това чувство, а още по-малко
да го назове. Затова се зарови в планини от цифри — както в
канцеларията през целия следобед, така и в малкия си кабинет у дома

по-късно същата вечер. Когато през нощта си легна изтощена, не само всичките ѝ сметки бяха готови за предаване на счетоводителката, но и главата ѝ бе толкова задръстена с числа, че веднага потъна в дълбок сън, несмушаван от видения за един висок мъж със съблазнителен глас...

Решението ѝ да избягва всякакви контакти с Ханк бе подложено на жестоко изпитание при първия поглед към Джини следващата сутрин. Времето, до вчера влажно и студено, капризно се бе променило. Меката слънчева светлина изливаше топлината си върху сгърчената от зимата земя, а във въздуха се носеше опияняващ аромат. Облечена за сезона, Джини приличаше на нежен пролетен цвят. Със смътно раздражение Лора огледа одобрително младата жена. Гъстата ѝ червеникава коса падаше свободно на вълни до средата на гърба, където най-неочаквано се оказваше, че червените кичури прекрасно хармонират с яркорозовия жакет на костюма ѝ. Силно вталената побледорозова копринена блуза само подчертаваше женствените ѝ форми. Лачените обувки с високи токове допълваха дългите стройни крака с изящни глезени. Зеленината на екзотичните ѝ очи изпъкваше от майсторски поставения грим.

Макар Лора винаги да се обличаше безупречно, днес определено се почувства потисната от сравнението. Когато точно в единадесет часа помощничката ѝ излезе от канцеларията, Лора едва сдържа една въздишка. Представи си какво впечатление ще направи фантастичната Джини на този мъжествен клиент. И поне още петнайсет минути имаше чувството, че ще се удави в аромата на възбуждащия ѝ парфюм.

Малкото звънче на входа на приемната съобщи за присъствието посетител. Лора стана, отвори вратата и позна една от най-капризните си клиентки. Погледна бързо към часовника. След няколко минути Джини трябваше да се срещне с Ханк. Преглътна мъчително и разтегна устни в топла усмивка. Предстоеше ѝ един много дълъг ден...

Телефонът в колата иззвъня в момента, в който Ханк отваряше вратата. Той седна зад кормилото, взе слушалката и хвърли поглед към часовника на таблото. Единайсет и двайсет и осем. Явно Лора бе не само решителна, но и точна. Усмихна се одобрително и натисна бутона.

— Бренсън слуша.

— Ханк, една жена иска да те види — долетя гласът на бригадира. — Чака в типовата къща.

Ханк завъртя ключа на стартера.

— Добре, идвам. Предложи на дамата кафе.

— Готово.

Първото, което забеляза, когато влезе в къщата, бе яркорозовият ѝ костюм. Леко се усмихна. След това видя блестящата червена коса. Стисна устни. Жената чу тежките стъпки на работните му обувки по дъсчения под и се обърна. Устните ѝ се разтегнаха в професионална усмивка.

— Господин Бренсън? — тя тръгна към него, протегнала иззящната си ръка.

Ханк стисна меките ѝ пръсти и присви очи. Без съмнение, това бе поразително красива жена... Но *друга!* В гърдите му се надигна гняв. Успя да го прикрие.

— Госпожо...? — вдигна той въпросително черните си вежди.

— Девълн — подсказа му тя с тих дълбок глас, който той познаваше от телефонния разговор вчера. — Джини Девълн. Аз съм помощничката на Лора.

— Ясно — Ханк пусна ръката ѝ и бързо я огледа — от буйната червена коса до върховете на лачените обувки. Като истински мъж не можеше да не я оцени: в ярките си пролетни дрехи тя въплъщаваше представата на всеки мъжкар за прекрасна съблазън. На всеки, но не и на Ханк. Него тя не го интересуваше. Безцеремонният му тон ясно показваше, че тази жена не му е направила никакво впечатление.

— Очаквах вашата началничка.

— Да, знам, но... — започна Джини. Той рязко я прекъсна:

— Защо тогава я няма?

— Лора е много заета в момента — обясни Джини, без да се смущава, поне външно, от грубостта му. — Тя реши, че ще мога да поема тази задача вместо нея.

— Сбъркала е — сопна се Ханк. — Не искам да ви обиждам, госпожо Девълн, но аз също съм много зает — с пресилена усмивка я изпрати до вратата. — Моля да ме извините. Имам спешна работа.

Изражението ѝ вече открито издаваше недоумение.

— Но, господин Бренсън... Ами...

Но Ханк вече се бе качил в пикала и след секунда колата се отдалечи от къщата, оставила зад себе си само облак прах.

— Жени! — Ханк дори не усети, че възкликна на глас. Бе ужасно ядосан. А като си спомни трескавото очакване, откакто си определи среща с Лора, се ядоса още повече.

Преследван от спомена за прекрасното ѝ лице, мекия глас, светлокафявите очи и стройното тяло, но с онази прелестна закръгленост, която само зряла жена може да притежава, той снощи почти не бе спал. Неспкойното му съзнание тормозеше тялото с толкова еротични образи, че той се мята часове наред, облян в пот. На разсъмване вече тръпнеше от очакване. Копнееше да я докосне, да я притисне в прегръдките си, да я целуне. Но знаеше, че това удоволствие ще му бъде отказано, и се утешаваше поне да я види и да поговори с нея...

А Лора изпрати Джини Девълн! Ханк стисна зъби от безсилен гняв. Чувстваше се измамен и това чувство не му харесваше.

Как посмя да си насрочи среща и да му изпрати помощничката си? Той изруга на глас и стисна волана с такава злоба, сякаш най-голямото удоволствие в живота му би било да го изтръгне. Дали тя не го мислеше за някое измъчвано от хормони хлапе, привлечено от хубавото ѝ лице? Превключи нервно скоростите. Е, като за трийсет и девет годишна жена, отгоре на това и баба, Лора не се бе научила да познава мъжете като цяло... А Ханк Бренсън — в частност. Щеше да ѝ даде добър урок!

Мелодичният глас на камбанката даде сигнал, че вечно недоволната клиентка най-после си тръгва. Тази високомерна жена бе стояла в приемната поне половин час. Лора успя да се държи външно спокойно и приветливо, но имаше чувството, че ще се взриви от напрежение. Когато вдигна слушалката на звънящия телефон, не бе в най-доброто възможно настроение. Гласът ѝ трепна в края на професионалното представяне:

— „Нов дизайн“, добър ден. С какво мога да ви бъда полезна? — докато говореше, усети как по гърба ѝ пролазва странна тръпка — сякаш някой я гледаше настойчиво. Намръщи се и понечи да се обърне, но замръзна при гневния звук на обикновено спокойния и тих глас на помощничката си:

— Лора, сблъсках се със стена!

Представи си лъскавата кола на Джини смачкана като хармоника в някаква стена и я обзе паника.

— Господи, Джини, добре ли си?

— О, аз съм съвсем наред... Ако не се броят няколкото драскотини по самочувствието ми.

Самочувствието й? Лора примигна объркано.

— Джини — започна тя успокоително, — къде се случи това?

— Струва ми, че се е случило в типичната къща. А стената се нарича Бренсън.

— Ханк ли?

— Да.

Стресната от мрачния глас зад гърба си, Лора изпусна слушалката и бързо се обърна. Занемя от учудване при вида на високия мъж на входа. Обхвана я нещо средно между смътен страх и възбуда. Облечен в светлокафяви памучни панталони и риза с навити ръкави, покрит с прах, с изцапано лице, той продължаваше да е най-привлекателният мъж, когото бе имала нещастieto да срещне. Ханк Бренсън стоеше, облегнат на вратата, праметнал небрежно крак върху крак, и със скръстени на гърдите ръце. Но само един поглед към очите му бе достатъчен, за да разсее илюзията за спокойствие и непринуденост, което се излъчваше от позата му. Ханк я пронизваше с поглед.

— К-какво? — гърлото й пресъхна. Бе толкова смутена, че не чуваше приглушените звуци от слушалката, която все още стискаше, докато Ханк не кимна към нея:

— Кажете „дочуване“ на госпожа Девълн — говореше тихо, но това без съмнение бе заповед.

Джини! Лора взе слушалката.

— Извинявай — каза разкаяно.

— Какво става там? Мъжки глас ли се чува?

Лора облиза пресъхналите си устни и едва се въздържа да не потрепери от втрещения поглед, с който той проследи върха на езика й.

— Да... Ами... Сега не мога да говоря — поразена от собственото си мънкане, тя потисна напирания нерв смях. — Господин Бренсън е тук. Ще ти обясня по-късно.

— Ханк Бренсън е в канцеларията с теб?! — възкликна Джини.
— Сега?

— Да, аз...

— Кажы „дочуване“, Лора — този път в гласа му се доловиха стоманени нотки.

Тя благоразумно реши да не подлага търпението му на изпитание, въпреки че се изкушаваше. Погледна го изпепеляващо, но се подчини.

— Трябва да свършваме, Джини. Ще поговорим следобед.

— Не обещавай — измърмори Ханк.

— Но... — опита се да възрази Джини.

Лора внимателно остави слушалката, вдигна глава и го погледна.

— И така, в какво се състои вашето оплакване, господин Бренсън?

Ханк вдигна вежди.

— Ние — имам предвид аз и ти — имахме уговорена среща за тази сутрин. Ти не изпълни уговорката. Затова дойдох да те взема.

Да я вземе ли? Крехкото ѝ тяло се разтресе от гняв. Нямахме да позволим на никого да се държи с нея като със залисало се дете, което трябва да бъде „взето“. Трябваше да призове на помощ цялото си достойнство, за да не му закрепши.

— Ти искаше да получиш мнение от специалист по вътрешно обзавеждане. Изпратих ти един от най-добрите.

— Аз искам теб.

Лора замръзна, безсилна пред разливащата се в тялото ѝ топлина. Каза си, че Ханк се интересува от способностите ѝ като специалист, а не лично от нея, но това не ѝ помогна особено. В съзнанието започнаха да се редуват образи — мимолетни, но безпощадно точни в своята еротика — тя и Ханк, голите им тела, преплетени в неудържима чувственост... От един особено ясен образ по гърба ѝ полазиха студени тръпки и сърцето ѝ се разтуптя лудешки — полуотворените устни на Ханк, гладно обхождащи голата ѝ плът. Обзета от неочаквана страст, по-силна от всичко изпитвано или дори мечтано досега, Лора не бе в състояние да каже или направи каквото и да е. Само го гледаше безмълвно.

Когато Ханк се отблъсна от вратата и тръгна към нея, гърлото ѝ се сви и от устните не можеше да излезе нито звук. Той вдигна ръка с привидно лениво безразличие. Зави ѝ се свят от възбудата на предчувствието. Хипнотизирана от силата на привличане, която

чувстваше и от преднамерено бавните му движения, тя не бе подготвена за това, което се случи. Преди да е разбрала какво става, Ханк свали от закачалката сакото ѝ, грабна от бюрото ръчната ѝ чанта и куфарчето, хвана я за ръка и я повлече навън.

— Къде... Защо... Ханк! — Лора заби токчета в пода на две крачки от входната врата. — Какво правиш? — опита се да го погледне, но успя само да изохка, когато той разтвори рязко вратата и я избута през нея.

— Бързам да те заведа на срещата ти — Ханк погледна изразително ръчния си часовник. — Вече си закъсняла повече от половин час — безгрижно отмина несвързаните ѝ опити да протестира и бутна вратата: — Няма ли да заключиш?

— Искам да извикам полицията да заключи теб! — избухна тя. — Не можеш така да нахълташ в моя офис и да ме отмъкнеш!

Устните му се извиха в дяволита усмивка.

— Да се обзаложим ли?

Лора знаеше, че по никакъв начин не може да спечели. Имаше две възможности, но нито една от тях не ѝ харесваше — или да се предаде и да тръгне с него, или да продължи да се кара пред хората и да стане за смях. С въздишка на раздразнение избра да се предаде.

Но когато Ханк отвори вратата на прашния си пикал и тя погледна вътре, поклати глава и отстъпи назад:

— Няма да вляза!

Ханк незабавно доказа, че схваща бързо.

— Разбирам — каза той, местейки поглед от мръсната седалка към трептящите ѝ от чистота тъмносиня пола и бяла копринена блуза. След това намръщено огледа собствения си прашен костюм. — И ако не ме пуснеш да седна в твоята кола, няма да ти се сърдя.

— О, моля ти се — възкликна Лора нетърпеливо. — Нямам нищо против да седнеш в моята кола. Въпросът е, че ако пътуваш с мен, после ще трябва да се връщаш за пикала. По-добре да карам след теб.

Колебанието му бе кратко, но изразително.

— Мога ли да ти вярвам, че ще ме следваш? — прикова я той с кехлибарения си поглед.

До края на света — бе първата ѝ мисъл. Спонтанният отговор прониза цялото ѝ тяло. За момент забрави всичко останало.

— Лора? — обади се подозрително Ханк.

— Какво? — заекна тя. — А... Да, разбира се, ще те следвам.

— Хм — не изглеждаше сигурен.

Лора си каза, че трябва да се държи като възрастен човек и се овладя.

— Казах, че ще карам след теб.

Недоверчивото му изражение изчезна.

— Къде е колата ти?

— Паркирал си пред нея — махна тя към един тъмночервен буик.

— Хубава е — огледа той одобрително лъскавия автомобил.

— Благодаря.

— Няма защо. Сега може ли да тръгваме?

Лора го погледна лукаво:

— А аз може ли да си получа сакото, чантата и куфарчето, или ще ги държиш като залог?

Ханк ѝ ги подаде със смях.

— Не ми трябва залог. Вярвам ти. Надявам се, че колкото пъти погледна в огледалото, ще виждам красивата ти кола.

През целия път Лора внимаваше да поддържа дистанция от трийсетина метра зад пикапа.

Тя очакваше да види обичайните еднакви постройки, подредени върху миниатюрни парцели, но бе приятно изненадана от уникалната архитектура и градоустройство. Всяка къщичка бе не само различна, но и съвсем оригинална, пространствата между тях бяха обширни и, макар все още строежът да бе в груб вид, тя можеше да си представи колко привлекателен ще стане кварталът, когато проектът бъде завършен, а теренът — оформен.

Влюби се в типова къща в момента, в който влезе в просторното антре. Чувството се засили, докато Ханк я развеждаше бавно от стая в стая. Имаше всичко, за което Лора бе мечтала в собствения си дом. Многобройните интересно разположени прозорци създаваха илюзия за истински простор. Огромният хол се извисяваше към покрив от стъклени панели. Широката открита стълба се извиваше величествено към втория етаж. Огромната спалня имаше баня и стаичка за преобличане — и двете само малко по-тесни от спалнята на Лора.

— Е, какво мислиш? — попита Ханк, докато слизаха по стълбите. — Искаш ли да се заемеш с обзавеждането?

— Бих се борила със зъби и нокти, за да я обзаведа — призна тя без колебание.

Ханк спря и се обърна. Беше с едно стъпало по-ниско, но въпреки това Лора трябваше да вдигне глава, за да го погледне в очите.

— Кога можеш да започнеш? — в ъгълчетата на очите му бавно засия усмивка, която си проби път до устните му и стигна право до сърцето ѝ.

— Започнах в мига, в който прекрачих прага — засмя се тя и внимателно опря ръка на топлите му твърди гърди. Замая се от неочаквано връхлетялата я възбуда.

— Ако ми направиш път, бих искала да започна — промълви несигурно.

— Трябва ли? — попита той тихо.

— Моля? — прошепна почти нечуто Лора.

— Да се дръпна.

— Защо?

— Не искам.

— Защо?

— Харесва ми да стоя близо до теб.

— Така ли? — зави ѝ се свят.

— Може ли да те целуна? — Ханк бавно се наведе към нея.

— Трябва ли?

— Мисля, че да — дъхът му докосна устните ѝ.

— Тогавя по-добре го направи — затвори очи.

— Искаш ли?

— О, да!

На стълбите в празната къща Лора получи целувка, каквато никога по-рано не бе получавала. Устните му бяха твърди и нежни, настойчиви и умоляващи, топли от нежност и горещи от страст. Ръцете му се обвиха около нея и я привлякоха към силното му тяло. Чувства, усещания, впечатления я увлякоха в невероятен водовъртеж. Копнееше за Ханк! Но всичко бе твърде вълнуващо и се случваше прекалено скоро. Тя тихо простена и леко допря върховете на пръстите си до гърдите му. Това бе достатъчно, за да сложи край на целувката.

Ханк откъсни устни от нейните и я погледна в очите, като дишаше тежко. Допря устни до челото ѝ. Очите му бяха затворени, но лицето — напрегнато. Когато заговори, в гласа му се долавяше невероятно страхопочитание и благоговееене:

— Спокойно. Корабът потъва нормално.

Нямаше нужда от повече обяснения. Лора го разбра прекрасно. Тя изпитваше същото чувство за потъване. В ушите ѝ отекваха оглушителните удари на сърцето. Смътно осъзна, че трябва да каже нещо.

— Докъде бяхме стигнали? — попита разсеяно.

— Ами... Не знам. — Ханк отново притисна устни към челото ѝ.

— Не ми помагаш много.

Той се засмя и я прегърна по-силно. Притисната към него, Лора го усети как заговори, преди да чуе думите:

— Много е трудно да помогнеш на други, когато нямаш представа как да спасиш самия себе си.

— Горкичкият! — и тя се бе развеселила. — Изпитваш ли нужда да бъдеш спасен?

Той отслаби прегръдката си и отдръпна глава, за да се взре в очите ѝ. На красивите му устни заигра усмивка.

— Спасен? Не — в очите му затанцуваха закачливи пламъчета. — Бих ти казал точно от какво чувствам нужда, но ме е страх да не те изплаша...

Веселието ѝ отстъпи на смущаващо вълнение. И макар че не се бе изчервявала поне от двайсет години, усети как пламва.

— Ханк, аз... — не можа да продължи.

— Знам — покорно я пусна и слезе две стъпала надолу. — Всичко това се случва прекалено бързо за теб, нали?

Колкото и малко да бе разстоянието между тях, поне ѝ позволяваше да диша нормално.

— Да — призна тя. — Ние всъщност изобщо не се познаваме.

— Може би. Но и двамата знаем нещо много важно.

Пулсиращото ѝ тяло само по себе си бе отговор, но тя все пак зададе въпроса:

— И какво е то?

— Че се подлудяваме взаимно. Не е ли вярно?

Изведнъж Лора се почувства млада, недодялана и непокорна. Толкова много години бяха минали от последния път, когато бе усещала искриците на огъня, който Ханк сега разпали в нея без никакви усилия! Не знаеше какво да отговори. Сведе поглед безмълвно.

— Лора? — настойчивият му глас я накара да го погледни.

— Да?

— Накарах те да се чувстваш неудобно ли?

— Да — прошепна тя.

— Искаш ли да изчезна за малко?

От неговата чувствителност и съобразяване огънят се изтегли от страните и, спусна се надолу и обхвана сърцето. Гърлото ѝ пресъхна, ала очите се навлажниха.

— Аз... Наистина трябва да се заема с работата, за която ме доведе тук.

— Добре — с няколко крачки се озова до вратата и я отвори. Но преди да прекрачи прага, се обърна и я предупреди с лукава усмивка: — Ще се върна!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лора гледа объркано отворената врата дълго след като той излезе. Засмя се, а после въздъхна и се зае с работа. Винаги ѝ бе по-лесно да разреши някой проблем, като го изрази с думи. А тя определено смяташе отношението си към Ханк за проблем. Какво ставаше с нея?

Докато обмисляше този въпрос, си представи едно дърво, поставено на покрития с плочки под до стълбата. Може би палма? Поклати глава. Би било твърде екзотично, а Ханк бе напълно земен. Не, за него не би подходдала палма. По все още топлите ѝ от целувките устни заигра усмивка. Когато връхлетя в канцеларията, за да я отведе, той всъщност се показва като доста опак и настоятелен. Тя плесна с ръце от внезапно вдъхновение. Но, разбира се! Ще му подхожда голям бодлив кактус! Въпросът с входното антре бе разрешен.

Лора влезе бавно в просторния хол и отново се замисли за емоционалното си състояние. Какво се бе случило с нея? Намръщи се, защото колкото и да се мъчеше, намираще само един отговор — Ханк Бренсън! Мъжът с разрошена коса, с магнетичните очи и прекрасните устни. Бе влязъл в къщата ѝ по нейна покана, а във въображението ѝ — по негово желание. А тя нито за секунда не се заблуждаваше относно желанията му. Целувката сама по себе си бе обяснение. С една дума — той я желаше!

Лора се чувстваше и развълнувана, и разтревожена. Развълнувана, защото мъж като Ханк я желаше, а разтревожена, защото се страхуваше, че и тя го желае...

Но Меган също го желаше. При мисълта за дъщеря си в интимно положение с Ханк от устните ѝ се изтръгна стон. Той бе прекалено възрастен за Меган, прекалено зрял, прекалено... Прекалено мъж като за деветнайсетгодишно момиче. А като се оставят настрана всички други причини, Лора трябваше да признае, че го иска за себе си!

Това самопризнание бе повече от поучително за нея. То бе потресаващо. Застанала неподвижно в красивата, но празна стая, тя се взираше в пространството и в себе си.

Невероятно! От години не бе изпитвала и най-малък интерес, към който и да е мъж. Всъщност последния път... Поклати глава. Не искаше да си спомня за последния мъж, с когото се бе срещала за кратко. Но споменът настояваше да бъде възкресен...

Беше преди повече от пет години. По това време Лора бе в доста тежък период от живота си. Дъщерите ѝ растяха, а тя работеше упорито и бе изморена и самотна. Имаше нужда от някой. Въпреки нежеланието си, веднъж се съгласи да отиде с приятелки в най-новото барче в квартала. Толкова се бе откъснала от светския живот, та нямаше представа, че това е клуб за запознанство. В своята наивност смяташе, че това е поредното модерно заведение.

По-малко от петнайсет минути, след като бе седнала при приятелките си в полутъмния бар, към тяхната маса се приближи мъж. Той се представи с непринуденост — резултат от дълги упражнения, както установи по-късно Лора. След като поприказваха няколко минути, той прие да седне при тях. Скоро се оказа, че е възпитан, изискан, доста привлекателен и добър събеседник. На следващия ден ѝ се обади да я покани на вечеря. След кратко колебание тя прие. Той беше с десет години по-възрастен от нея, наскоро разведен и извънредно чаровен. Бе също и карьерист — факт, който Лора откри едва при втората им среща...

Потрепери при спомена за борбата, която трябваше да води, за да избяга от него и бурния му гняв, след като тя категорично отказа да плати с тялото си за вечерята. В главата ѝ още кънтеше отвратителният му глас, който я обвиняваше, че е изостанала от времето.

Тогава реши, че ако времето изисква да си ляга с всеки мъж, който ѝ плаща вечерята, то тя ще вечеря сама и сама ще си плаща. Досега не бе нарушавала решението си.

Но Ханк не ѝ предлагаше вечеря. Той ѝ предлагаше устните си и изгарящата топлина на своята прегръдка... Равносметката ѝ бе прекъсната от внезапно обзелото я неудържимото желание. Отдавайки се на страстта, разпалила се при самата мисъл за него, по треперещите ѝ устни пропълзя самоиронична усмивка. Защото в този момент разбра, че ще приеме все още неизказаното му на глас предложение... Със или без вечеря...

Решението да му даде всичко, което той поиска, бе нетипично за нея. Но и тя не се чувстваше по обичайния начин. В противовес на спокойния си, зрял и уравновесен характер сега се чувстваше объркана, несигурна и млада като дъщерите си. Усещаше пробуждането на нещо, отдавна заспало дълбоко в нея. Усмихна се и огледа стаята. Без да ѝ е казал някой, Лора знаеше, че тази къща е проектирана от Ханк — бе голяма, открита, топла и въпреки това съдържана като него самия.

Осъзнаването на сходството между него и къщата я подтикна към действия. Обърна се и изтича до куфарчето, което бе подпряла до стената. Макар да знаеше много добре, че е наета да обзаведе къщата, за да повиши цената на всички постройки в селището, нямаше угризения да използва идеите, които разпалваха въображението. В съзнанието ѝ къщата и мъжът бяха едно. Тя щеше да я обзаведе така, сякаш това бе неговият дом.

Няколко часа по-късно Ханк я намери надвесена над импровизираното ѝ работно място в средата на кухнята. Както и по-рано в канцеларията си, Лора не го чу да влиза.

— Стигна ли до някъде?

Тя изпусна стреснато молива и рязко се обърна.

— Не прави така!

— Как? — присвитите очи издаваха, че едва сдържа смеха си.

— Знаеш как! Недей да се промъкваш безшумно зад гърба ми!

— Аз? Да се промъквам? — успя да си наложи обидено и в същото време невинно изражение. — Аз никога не се промъквам зад нечий гръб. Това противоречи на моята религия.

— И каква е тя? — попита тя с меден глас. — Църквата на поправилите се идиоти?

— Почти позна — вдигна той ръка, усмихнат като благочестив богомолец.

— Да бе, да — несъзнателно употреби Лора любимия израз на Меган и се намръщи: — Искаше ли да ми кажеш нещо, или просто скучаеш?

Ханк се засмя и тя реши, че смехът му ѝ харесва.

— Не съм дошъл да ти преча. Наистина исках да те попитам нещо.

Ето, започва се! — помисли Лора и вдигна вежди.

— Да?

— Обядвала ли си днес?

Дали е обядвала? Отново се намръщи. Това предложение ли беше?

— Не — поклати глава, сякаш се опитваше да се отърси от мислите си, което бе вярно. — Защо?

— Защото и аз не съм, а е почти време за вечеря. Гладен съм. А ти?

Лора бе леко изненадана, като осъзна колко време е минало.

— И аз — засмя се тя.

Ханк се отдръпна от вратата и направи дълбок поклон.

— В такъв случай, госпожо Сийтън, обядът е сервиран в хола.

— В хола ли?! — учуди се тя, представяйки си празната стая.

— Да, госпожо. След вас, моля.

Холът бе пълен с топлина и светлина от големите прозорци, обърнати на запад. В слънчевите снопове се гонеха златисти пращинки. На пода в средата на стаята бе проснат брезент, а върху него имаше два големи бели плика с познатото име на известна закусвалня. При вида им Лора усети истински глад.

— О, пикник! — възкликна тя и коленичи до една от торбите, като с удоволствие вдъхна от апетитния аромат на печени картофи.

— Другата възможност беше да се храним прави. Надявам се, че обичаш печени картофи.

— Обичам ги — призна тя със смях. — Със сирене ли са? — попита с надежда.

— А цветното зеле е с масло... — Ханк седна на пода и кръстоса крака. — Има също телешки сандвичи с хрян, салати — продължи той да изброява, като вадеше храната от пликите и я подреждаше върху брезента. — Не знаех какъв сос предпочиташ и взех от всичките —

извади от дъното малки пакетчета. — Италиански, руски, със синьо сирене, млечен...

— Млечен, моля — Лора се разположи удобно. — А има ли нещо безалкохолно за пиене?

— Безалкохолно?! С всички тези деликатеси? — той направи гримаса и извади тъмночервена бутилка с дълго тясно гърло. — Каберне... Калифорнийско, разбира се!

— О, естествено — колкото и да се опитваше да остане сериозна, раменете ѝ се разтресоха от сподавен смях. — Ти наистина спомена, че има телешко.

— Точно така — той сложи пред нея един опакован сандвич, бръкна в торбата и извади две пластмасови кутийки с печени картофи и салати. Накрая ѝ подаде прибори, завити в книжна салфетка. — Тъй като нямам винени чаши, ще трябва да прием от пластмасови — промърмори, докато отваряше бутилката.

— Е, нали това е пикник... — посочи към храната тя. — Поне няма да ни пълзят мравки.

— Много важно предимство — засмя се Ханк. — Заповядай.

Лора се зае с храната. Опита от всичко. Виното бе великолепно, картофите бяха превъзходни, салатата бе свежа и хрупкава, а телешкото никога досега не ѝ се бе струвало толкова крехко.

Ханк изяде два сандвича, докато тя едва се справи с един. Разговорът се състоеше от откъслечни реплики. Но след като се нахраниха, той зададе единствения въпрос, който със сигурност можеше да развърже езика ѝ:

— Е, стигна ли до някакви идеи за обзавеждането на този хамбар? — огледа помещението.

— Хамбар ли? — извика Лора възмутено. — Къщата е прекрасна! За мен ще бъде истинско удоволствие да я обзаведа.

По мъжествените му устни плъзна много доволна усмивка.

— Радвам се, че ти хареса — остави салфетката, опъна се на пода и подпря глава на ръката си. — Аз съм я проектирал — подхвърли го така безгрижно, както бе захвърлил салфетката.

— Досетих се — усмихна се Лора и обгърна с изпълнен с възхищение поглед стаята. — Прилича на теб.

Ханк се засмя, като едновременно смръщи вежди.

— Благодаря... Или поне мисля, че трябва да ти благодаря — погледът му проследи нейния. — По какво прилича на мен?

— Искаш да изброявам ли?

— Настоявам.

— По всичко. Голяма е. Има чисти и строги линии. Изглежда топла и канеща, а в същото време запазва някаква сдържаност — спокойно погледна усмихващото му се лице. — Тя е стабилна, надеждна, изобщо е постройка, на която човек може да има доверие.

Ханк не помръдваше. Лениво опънатото му тяло се стегна. Усмивката му изчезна.

— Мислиш ли, че съм човек, на който може да се има доверие? — кехлибарените му очи се впиха в нейните.

— Интуитивно — отговори веднага тя и го погледна изпитателно. — А не си ли?

От проточилото се мълчание пространството между тях сякаш запраща от напрежение. След това Ханк се засмя и напрежението се разпиля като танцуващите в топлия въздух пращинки.

— Всъщност си права — гласът му бе тих и задушевен. — Но ако може да ми се има доверие, това означава ли, че не мога да изпълня плановете, които имам за нас двамата?

Цялото напрежение отново изкристализира, този път в Лора. Нервите ѝ зазвънтяха от него, тялото изтръпна, а накъсаното ѝ дишане я издаде.

— Планове ли? — гърлото ѝ изгаряше. — Какви планове?

Ханк се усмихна обезкуражително и плавно, измамно лениво вдигна ръка. Топлите му пръсти докоснаха извивката на брадичката ѝ. Лора замря.

— Не се плаши, няма да те нараня — прошепна той. — Нали току-що каза, че интуитивно ми вярваш?

— Да, но... Какво правиш? — ръката му се плъзна и обгърна врата ѝ. Гласът ѝ секна. — Ханк?

— Искам да те целуна.

Бе толкова близо до него, че усещаше топлината на тялото му. Едва доловимият аромат на вино в дъха му бе по-опияняващ от самото каберне. Чувството бе прекалено приятно. Тя събра сили да възрази.

— Ами... Ако не искам да ме целунеш?

— В такъв случай... — той нежно, но настойчиво привлече устните ѝ на една въздишка разстояние. — Страхувам се, че ще се наложи да настоявам.

„Той настоява прекалено много“ — това бе последната мисъл, която успя да се оформи в ума ѝ, преди устните му да докоснат нейните — отначало колебливо, след това по-решително. Чувствата, които разтърсиха тялото ѝ, избухнаха във взрив на радост. Светът изчезна, очертанията на стаята се размиха, времето и пространството загубиха смисъл. Останаха единствено двамата — тук и сега. „Тук“ — устните на Ханк, искащи и даващи удоволствие. „Сега“ — неговата прегръдка, която я носеше към удобството на брезента върху голия дъсчен под.

Гладната му целувка освободи дълбоко потисканата в нея страст. Първично желание изпълни треперещото ѝ тяло. Безпомощна пред тази атака, Лора забрави всичките си старателно изграждани принципи за благоприличие и самозащита. Подчинявайки се на нетърпящите възражения вътрешни заповеди, тя обви ръце около кръста му и си позволи удоволствието да усети под пръстите си стегнатите мускули на широкия му гръб. Разтвори устни и отвърна на целувката му с жаждата на сдържаните желания.

Напрегнатото му тяло я притискаше към твърдия под, но Лора нямаше нищо против. Тя дори не усещаше неподатливото дърво под гръба си. Докато устните ѝ бяха долепени към неговите, всички други съображения бяха изгорени в пожара на отдаването и получаваното удоволствие.

Бе едновременно съживяващо и изтощаващо, но недостатъчно. Ръката му потърси гърдите ѝ, намери твърдите зърна и от гърлото му се изтръгна стон. Нетърпеливо заразкопчава блузата ѝ. Допирът на пръстите му до голата кожа включи алармения звънец в съзнанието ѝ. Лора се отскубна.

— Не!

Ханк се отдръпна и я погледна с искрено недоумение.

— Не? — повтори той невярващо. Дишаше тежко, лицето му бе напрегнато, а очите — замъглени от страст. — Лора...

— Ханк, аз... Не мога — изпита същото остро чувство на загуба, което бе отразено на лицето му и пое дълбоко въздух. — Искам, но... Не мога.

Ханк се опря на пода и се взря в разширените ѝ молещи очи.

— Ти искаш?

Лора бе почти обезоръжена от копнежа на треперещия му глас. Вдигна ръка да го погали по здраво стиснатата челюст и се изненада от усилието, което ѝ костваше това.

— Как мога да отрека — прошепна тя, изпълнена с трепет от реакцията му на тази едва доловима ласка — Моето тяло ме издава — повече не можеше да издържи на желанието и допря пръст до устните му. Той пое пръста в устата си и леко го погъделичка с върха на езика си. Дъхът ѝ спря. Поутихналият пожар се разгоря с нова сила. — Ханк...

— Знам — въздъхна той, отблъсна се и се претърколи до нея на пода. — Господи, Лора, толкова те искам, че направо не мога да мисля — обърна глава да се взре в кафявите ѝ очи. — Никога досега не ми се е случвало подобно нещо.

— На мен също — призна тя усмихнато. — Искам да знаеш, че не съм играла никакви игри, за да те привлека.

— Знам — усмихна се насила. — Едва ли има човек, който по-добре от мен да познава кога се играят игри.

Раменете им се допиреха и Лора усети как той внезапно се напрегна. Поколеба се за миг и го потупа успокоително по ръката.

— Ти... Имаш ли опит с жени като мен?

Той се засмя късо, но смехът му не бе никак весел.

— За малко да се оженя за една като теб — устните му се изкривиха в горчива усмивка. — Най-добрият ми приятел ме спаси от сигурна беда един месец преди сватбата.

Тонът му я накара да се чувства неудобно, но тя не успя да се въздържи от въпроса:

— Уговори те да не се жениш ли?

Ханк бавно поклати глава.

— Не. Той отиде много по-далеч. Моят приятел и бъдещ шафер избяга с булката...

— О, Ханк! — не знаеше защо страда от болката, която той бе изпитал. — Извинявай.

Той сплете пръсти с нейните.

— Не се извинявай. Той ми направи услуга. Ако не беше отлетял с нея в Калифорния, вероятно днес нямаше да съм тук — нито в този

бизнес, нито на този под сега с теб.

Лора се почувства поласкана и смутена.

— Защо не в този бизнес?

Той сви рамене.

— Защото тя бе решила да ме накара да продам всичко и да се преместим в Калифорния.

— И ти щеше да се съгласиш?

Той се усмихна с очевидна самоирония.

— Странното е, че все някога щях да отстъпя. Разбираш ли, бях повярвал в ролята ѝ на малкото момиченце, което има нужда от закрила, и бях успял да си внуша, че я обичам.

Лора замълча. Чудеше се дали да зададе един въпрос, който би могъл да прозвучи заядливо. Най-после не издържа.

— А защо си сигурен, че аз преди малко не играех?

Ханк се засмя и стисна ръката ѝ.

— Сигурен съм. Ти не играеше и аз го знам.

— Но откъде? — настоя тя.

— Познавам по очите ти.

— По очите ми ли? — примигна с недоумение.

— Аха — измърмори той. — Не знаеш ли, че очите отразяват всички твои чувства?

— Така ли?

— Да — засмя се той. — Искаш ли да ти кажа какво виждам в красивите ти дълбоки кафяви очи в този момент?

Тя сведе мигли, но любопитството надделя и бързо го погледна.

— Какво?

— Виждам, че си смутена от силната страст, която преди малко си изпитала, а освен това не можеш да повярваш, че лежиш на пода до един мъж, когото почти не познаваш.

Лора се смая. Той сякаш четеше мислите ѝ!

— Нямах представа, че съм толкова прозрачна — възкликна тя и се изчерви от мисълта, че толкова лесно може да бъде разгадана.

— Не прозрачна, а искрена — поправи я Ханк. — Не можеш да си представиш колко е приятно да погледнеш в очите на една искрена жена.

За момент тя забрави за изчервяването си.

— Но, Ханк, на света има много честни жени.

— Така ли? Кажи ми имената поне на две.

Лора нито за миг не се замисли колко е смешен техният спор в това хоризонтално положение.

— Първо, моята помощничка Джини. Освен това дъщерите ми... — гласът ѝ изневери. Дъщерите ѝ... Меган!

— Какво има?

— Меган... — промълви тя едва чуто.

— Меган ли? — той се намръщи. — Какъв е проблемът?

— Тя мисли, че е влюбена в теб.

— Какво?! — Ханк се изправи на колене, без да пуска ръката ѝ, като, без да иска, я придърпа безцеремонно до себе си. — Какво говориш?! — гледаше я с откровено объркване.

Трябваха ѝ няколко секунди, за да възстанови равновесието си. Едновременно с него усети и облекчение от очевидно пълното му неведение за чувствата на дъщеря ѝ към него. Той пусна ръката ѝ, сграбчи я за раменете и я разтърси.

— Лора, отговори ми! — в гласа му определено се долавяше заповед. — Защо реши така?

— Тя ми каза.

— Кога? — изглеждаше потресен.

— Онази вечер, докато разчиствахме след празненството — въздъхна тя уморено.

— Вие сте ме обсъждали? — пръстите му се впиха в рамото ѝ.

— Не! — Лора прехапа устни и безпомощно сви рамене. — Не съвсем... Меган и Брук си бърбеха за празненството. По време на разговора беше споменато твоето име — отклони поглед. Страхуваше се той да не разбере по очите ѝ, че увърта.

— По време на разговора някой спомена името ми и Меган случайно каза, че мисли, че е влюбена в мен? — в тона му се долавяше неприкрито недоверие.

— В общи линии, да.

Пръстите му отново се впиха в рамото ѝ. Тя примигна и той веднага я пусна.

— Извинявай — гласът му бе напрегнат и уморен.

— Моля се на Бога да не мислиш, че съм ѝ дал повод.

— Аз... — погледна го и в очите ѝ се отрази несигурността, която изпитваше.

— Лора, кълна се в живота си, че никога дори не съм си помислил за Меган по друг начин, освен като за приятно младо момиче! — прокара пръсти през косата си, която вече се бе разпиляла на немирни кичури.

— Боже Господи! — избухна. — Та аз почти мога да й бъда баща! Никога не съм допускар... Не съм си представял... — погледна я отчаяно. — Кълна се...

Тя го прекъсна с тон на пълна убеденост:

— Вярвам ти, Ханк — но макар неувереността да бе преодоляна, знаеше, че все още съществува проблем, все по-голям с нарастващото привличане, което чувстваше към него.

— И нямаш никакви съмнения? — погледна я той настойчиво.

— Никакви.

Ханк въздъхна с облекчение. После се намръщи и скочи на крака.

— По дяволите! Какво ще правим?

— С кое? С Меган ли?

— Разбира се! — възкликна той и нетърпеливо й поддаде ръка, за да й помогне да стане.

Лора забеляза, че полата ѝ е измачкана, намръщи се и опита да я опъне.

— Нищо не можем да направим, Ханк. Смятам, че Меган е не само влюбена, а буквално замаяна от мъжа, от когото се възхищава — Ханк повдигна брадичката ѝ и Лора се усмихна: — Меган е млада. Ще го преживее.

— Зная — пръстите му изоставиха брадичката и се насочиха към устните ѝ. — Исках да кажа... — погледна пръстите си и гласът му стана по-дълбок: — Как ще се виждаме?

Обзе я трепетно предчувствие. Тя искаше да го вижда, да бъде с него, а в същото време се страхуваше да останат насаме — не защото не му вярваше, а защото вече не вярваше на себе си. Въпреки това не можеше да се лиши от удоволствието да го чуе как казва това. Затова зададе въпроса, който изгаряше ума ѝ:

— Ти искаш да се срещаш с мен... Не по работа?

— Лора, моля те, не започвай да играеш игри! — той се наведе и я дари с кратка целувка. — Не искам да наранявам Меган по никакъв начин, но искам да те виждам... Без значение по работа или не — отново допря устни до нейните и Лора почувства как той се усмихва.

— След като аз очевидно не мога да дойда в твоята къща, ще дойдеш ли ти в моя апартамент утре вечер?

Лора отново спря да диша, но този път по друга причина. Никога досега не бе посещавала мъж в апартамента му!

— Аз... — искаше да каже „да“, но бе много рано. Твърде рано!
— Не мога — отговори накрая.

— Къде тогава? Ще дойдеш ли с мен на вечеря в ресторант?

А ще трябва ли после да платя за вечерята в леглото? — помисли Лора, ала веднага отхвърли този въпрос. Той вече бе неуместен. Все пак се замисли.

— Утре ще трябва да дойда поне в тази къща. Може ли тогава да ти отговоря?

Ханк сякаш имаше желание да спори, но се отказа.

— А имам ли избор? — попита кисело.

— Не — усмихна се тя.

— Значи ще трябва да почакам до утре — сви рамене.

Врълхлетяна от внезапното желание да му даде всичко, което поиска, Лора се вкопчи в здравия разум и погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам! — възкликна тя и бързо отиде в кухнята да вземе чантата и куфарчето си.

Ханк я чакаше на входната врата.

— Забрави нещо — протегна ръце и закопча блузата ѝ. Допирът на пръстите му върху плата, покриващ гърдите ѝ, отново я накара да изтръпне. Против волята си сведе поглед към ръцете му. — Забрави още нещо — дълбокият му мек глас я накара да вдигне очи. — Забрави да ме целунеш за довиждане.

— Ханк, аз трябва... — гласът ѝ се изгуби в устните му.

Той я привлече към себе си. Разтърсваше я, влудяваше я с твърдата сила на тялото си! Няколко дълги сладостни мига Лора се отдаде на целувката. После се отскубна и посегна опипом към вратата.

— Трябва да тръгвам — заяви тя твърдо и прекрачи прага, за да се спаси от изкушението. — Късно е. По-късно е, отколкото мислиш... — обърна се и затича към безопасността, която се надяваше да намери в колата си...

ПЕТА ГЛАВА

По-късно е, отколкото мислиш. Ханк тихо се засмя при тази мисъл. Той стоеше на вратата на типовата къща, примижал срещу залеза и гледаше облака прах след колата на Лора.

Лора... От вълнението, което почувства само като произнесе наум името ѝ, смехът му секна. Обърна се рязко и влезе в къщата. Потръпна при вида на изпомачкания брезент в средата на хола. Толкова се бе старал да го опъне върху дъските, а двамата с Лора го измачкаха... *двамата!*

В паметта му нахлуха спомени и огънят на страстта отново се разгоря в кръвта му. Пръстите му пламнаха, устата пресъхна. С тези пръсти бе докосвал кадифената ѝ кожа. Тези устни бяха целували нейните. Цялото му тяло се напрегна, заболя го от желание...

Чу собственото си конвулсивно дишане и откъсна очи от брезента. Обгърна с поглед просторната стая. Дори след като си бе отишла, той чувстваше присъствието ѝ около себе си. Колкото и невероятно да звучеше, за няколкото часа, докато беше тук тя сякаш бе оставила част от себе си между тези стени. Ноздрите му трепнаха. Ханк пое дълбоко въздух, за да вдъхне аромата ѝ, който още се долавяше в неподвижния въздух — нейния влудяващ аромат, който сякаш прониза сърцето му.

По-късно е, отколкото мислиш. Този път същата мисъл придоби съвсем друго значение. Той току-що бе срещнал Лора, почти не я познаваше, но имаше странното чувство, че я е познавал цял живот и в същото време — че е чакал единствено нея.

Чувството бе не само странно. Ханк никога не беше изпитвал нещо подобно и сега не бе сигурен какво да прави. Той присви очи и отново се огледа, поглъщайки неуловимия аромат с кожата си, със сетивата, с чувствата. Тя си бе отишла, но той все още я виждате, усещаше я.

Потръпването на свитите му от напрежение мускули го отърси от вцепенението. Той се наведе, събра брезента и излезе от стаята. Имаше

работа, а вече бе загубил достатъчно време. Не можеше да продължава да се мотае с фантазии за една жена.

Все пак спря на вратата и погледна през рамо към хола. Лора бе казала, че къщата е негово отражение. А сега сякаш и призракът на тази невероятна жена витаеше тук.

Ханк тръсна нетърпеливо глава и отвори рязко вратата. Или полудяваше, или вече се бе обвързал повече, отколкото възнамеряваше...

Затвори външната врата на къщата и тръгна към мръсния пикал.

— Спокойно, Бренсън — каза си той на глас. — Иначе може да затънеш много дълбоко.

Но въпреки това предупреждение вече знаеше, че никога няма да продаде типовата къща. Душата му се бунтуваше при самата мисъл, че непознати могат да живеят, да се смеят, да се любят в нея. Сега мислеше за нея като за тяхното място — на двамата им с Лора.

В главата му отново изплува същата мисъл: *По-късно е, отколкото мислиш*. Но този път не се засмя, а изруга и помисли, че е крайно време да се върне на земята. Включи на скорост и потегли.

Когато влезе в новостроящата се къща, се сблъска с проблем. Хората му опитваха да се справят с бъркотията, оставена от водопроводчиците. От вратата го посрещнаха с оплаквания. Той толкова се ядоса, че забрави за всичко друго. С ругатни, достатъчно цветисти, за да впечатлят стар морски вълк, Ханк влетя в къщата и се зае да въдворява ред. Докато свърши, навън отдавна се бе стъмнило.

След като се прибра, събу тежките работни обувки в коридора на ергенския си апартамент и по пътя към банята започна да сваля прашните дрехи. Трябваше му горещ душ, голяма пържола и осем часа здрав сън...

Когато телефонът иззвъня, бе излязъл от банята и довършваше пържолата. Понечи да вдигне слушалката, но размисли, сви рамене и реши да остави телефонния секретар да отговори. Чу гласа на брат си. Вилицата с парчето месо спря по средата между чинията и устата му.

„Здравей, Ханк. Люк се обажда. Връщам се вкъщи. Надявам се, че ще ме приемеш, докато намеря къде да се настаня. Пристигам в събота. Тогава ще поговорим.“

Да, това бе Люк — кратък и точен, както винаги, помисли Ханк, разсеяно дъвчейки бързо изстиващото месо. Реши, че му трябва една

бира. Занесе чинията си в умивалника, изплакна я и отвори хладилника. Отпи от ледената течност, като разсъждаваше за последствията от съобщението на брат си.

След осем години Люк се връщаше... Завинаги. Прекрасно, помисли Ханк и въздъхна. Люк бе точно това, което му трябваше в този момент от живота и при създадените с Лора отношения. Брат му бе язвителен и откровен.

Не че не обичаше по-малкия си брат. Напротив. Не само го обичаше, а и му се възхищаваше. Според неговото лично и професионално мнение Люк бе един от най-добрите архитекти в страната, ако не и в света. Когато Ханк преживяваше своя труден период, Люк му помогна много — и практически, и морално. И макар да не се бяха виждали повече от пет години, би било приятно да се срещнат или поне би трябвало да е приятно... Но... Но Ханк бе почти полудял заради една жена. А Люк изпитваше горчивина и ожесточение към жените. Страхотно, няма що!

Отпи още една глътка бира, намръщи се и остави чашата в умивалника. Всъщност не му се пиеше. Дори не му се мислеше. Люк пристигаше. Това беше положението. Сви рамене. Щеше да мисли в събота. А дотогава трябваше да се наспи. Лора щеше да отиде в къщата по някое време на другия ден.

Вдигна ръце над главата си и с удоволствие се протегна. Утре! Тръгна бавно към спалнята, като се наслаждаваше на радостното предчувствие. Веднага щом си легна, клепачите му натезаха от умора. Последната мисъл, преди да се унесе в сън, бе: *Събота е далеч. А Лора ще дойде утре.*

— Вече щях да звъня на полицията и да те обявя за издирване — очите на Джини издаваха, че наистина е разтревожена, независимо от веселата усмивка. — Бях започнала да се страхувам, че този човек ти е причинил някаква телесна повреда.

„На прав път си“, помисли Лора и се усмихна, за да прикрие вътрешния трепет.

— Както виждаш, аз съм съвсем добре.

— Хм — отвърна Джини неопределено. — Е, как мина?

Благодарна за по-безопасната тема, Лора се впусна във възторжени обяснения:

— Къщата е страхотна! Ще бъде истинско удоволствие да работя по нея!

— А мъжът? — попита Джини замислено. — И той ли е страхотен?

Мъжът! Лора трепна. Приятелката ѝ забеляза и се усмихна.

— Твоят господин Бренсън изглежда много сладък — отбеляза тя.

— Той не е мой!

— Да — съгласи се Джини. — Но като си спомня колко настояваше днес да се срещне лично с теб, мисля, че лесно може да стане.

— Не! — тръсна Лора глава, за да подчертае несъгласието си. — Ханк не търси сериозна връзка.

— Че кой търси? Да не би ти?

Лора пребледня, а после страните ѝ порозовяха от смущение.

— Не! — каза тя безсилно. — Знаеш, че не е така.

Джини се усмихна със съчувствие.

— Проблемът е, че връзката понякога ни намира, независимо дали я търсим, или не.

— Вероятно — отвърна Лора не съвсем уверено. — Но пък моят проблем е, че досега никога не ме е намирала.

Помощничката ѝ се засмя и отблъсна стола си от бюрото.

— Не се ли шегуваш? — наведе се да вземе куфарчето и чантата си. — Не беше ли влюбена в съпруга си?

— Бях, разбира се! — беше потресена. — Но това не е същото... Ох, знаеш какво искам да кажа.

— Разбира се, че зная — облече сакото си и тръгна към вратата. — Но, казано между нас, мисля, че една връзка би била най-доброто нещо за теб.

— Защо?

Без да спира, Джини подхвърли през рамо:

— Защото мисля, че е крайно време някой да пораздрусва уютната ти клетка.

В първия момент Лора бе прекалено изненадана, за да отговори. След това вече бе късно. Малката камбанка на входната врата звънна

след Джини.

Докато заключваше вратата и караше към вкъщи, Лора размишляваше над думите ѝ. Наистина ли живееше в уютна клетка? Първата ѝ реакция бе да отхвърли това като абсолютно невярно. Та нали сама бе избрала начина си на живот? И — да, чувстваше се удобно. Децата ѝ бяха здрави и щастливи. Бизнесът ѝ процъфтяваше. И не на последно място, беше платежоспособна, с внушителна банкова сметка и прилични инвестиции. Така че действително ѝ бе удобно и уютно.

Усмихна се самодоволно. Имаше всичко, което една жена би могла да желае, и не разбираше защо Джини нарече живота ѝ „клетка“ и защо, според нея, Лора има нужда от „раздрусване“. А какво би могла да каже за вътрешния си емоционален живот? Този въпрос изведнъж застана пред нея с безпощадна яснота, сякаш изплува от дълбочините на страстта, която бе изпитала днес следобед. Разтърси я толкова силно желание, че не можеше да помръдне. Защитена от двойната броня на колата и гаража в задния двор на красивата си къща, Лора трепереше, заслушана в безмълвните послания на тялото си. Тя искаше, искаше...

Пое дълбоко въздух и се опита да заглуши посланията. Винаги бе успявала да контролира чувствата си. Дори на млади години, когато умът ѝ диктуваше, че трябва да обича мъжа си. И тя го обичаше с цялото си сърце! Но този път чувствата се изплъзваха от контрола ѝ, пробиваха си път, възпламеняваха сетивата. Бе живяла толкова години без успокоителната прегръдка на силни ръце, без мъжка ласка, без обожанието на гладни устни, без тежестта на мъжко тяло...

Тя желаше Ханк Бренсън. Болката, пронизала съществуването ѝ, я накара да се отърси от вцепенението и я върна към реалността. Погледна недоумяващо към ръцете си, които стискаха конвулсивно волана, въздъхна и го пусна.

Какво щеше да прави? Отвори вратата и излезе от колата. Решението ѝ да избягва Ханк Бренсън бе вече неприложимо. Не само бе приела предложението да обзаведе типовата му къща, а и буквално се бе търкала по пода с него! Беше отвръщала на целувките, на ласките, на страстта му... И искаше още! Всъщност копнееше до болка да го притежава изцяло!

Лицето ѝ пламна от смущение. Забави се, преди да посегне към дръжката на вратата към кухнята. Пое дълбоко въздух, за да успокои неравните удари на сърцето си. Трябваше да изглежда спокойна. Вече бе късно и най-вероятно Меган се бе прибрала. Изправи рамене, отвори вратата и влезе в кухнята. Дъщеря ѝ стоеше до умивалника и режеше маруля за салата. Усмивката, с която посрещна майка си, прободеше сърцето на Лора.

— Здравей, мамо. Закъсня — Меган изсипа нарязаните листа в салатиерата и се протегна да ѝ налее кафе.

— Благодаря — Лора остави чантата и куфарчето си и пое чашата. — Къде е Рут? — попита тя и с одобрение вдъхна миризмата на печено пиле.

— В пералнята — Меган се усмихна по-широко. — Тя предложи да ми изглади блузата, ако аз направя салатата — вгледа се внимателно в майка си и усмивката ѝ изчезна. — Изглеждаш много уморена. Тежък ден ли си имала?

Пред очите на Лора се заредиха картини — Джини, млада и красива, излиза да се срещне с Ханк; той, пращен и решителен, идва в офиса да вземе Лора; типовата къща, която изглежда точно такава, за каквато винаги бе мечтала; и най-красивата картина — споменът за импровизирания им „пикник“ на пода в хола...

Тежък ден ли? Потисна стенанието и се усмихна насила.

— Не тежък — отвърна накрая, — но доста вълнуващ.

— Така ли? — дъщеря ѝ бе заинтригувана. — Защо?

Лора отпи от димящото кафе, за да спечели малко време. Днес бе сряда. Меган работеше при Ханк в четвъртък и петък следобед и цял ден в събота. Трябваше да ѝ каже, че се е съгласила да обзаведне типовата къща, защото Меган все едно щеше да разбере и да се чуди, че майка ѝ не е споменала нищо. Тя се поколеба и се впусна в обяснения.

— Днес получих предложение, което би могло значително да разшири бизнеса ми.

— Чудесно! Но не съм мислила, че бизнесът ти има нужда от разширяване.

— Всеки бизнес има нужда от разширяване — забеляза Лора поучително и внимателно остави чашата на масата.

— Както кажеш — сви рамене Меган. — Е, кого успя да уловиш в мрежата си?

Майка ѝ облиза пресъхналите си устни.

— Строителна компания „Бренсън“ — произнесе отчетливо.

— Строителна компания „Бренсън“?! — Меган се намръщи. — Че за какво му е на Ханк специалист по вътрешно обзавеждане?

Не знаеше ли тя защо му е на Ханк специалист по вътрешно обзавеждане? Работеше при него вече осем месеца! Не се ли беше случвало през това време да завърши някоя къща?

— За типовата къща в новия комплекс, разбира се. За какво друго?

— Това ме убива. Доколкото знам, той никога не е обзавеждал типовите си къщи.

При тези думи Лора настръхна. Специалист ли търсеше Ханк, или...

— О, здравей, не знаех, че си тук — Рут се втурна в кухнята с една закачалка, на която висеше пъстра блуза. — Меган даде ли ти кафе?

— Да — посочи Лора чашката и мрачно помисли колко е предсказуема — дори дотам, че в мига, в който влизаше вкъщи, вече ѝ предлагаша кафе. — Вечерята ухае много вкусно.

— Почти е готова. Имаш време да вземеш душ и да се преоблечеш, ако искаш.

Благодарна на възможността да се спаси от по-нататъшните въпроси на дъщеря си. Лора взе чашата и тръгна към вратата.

— Искам. Ще се върна след петнайсетина минути.

Докато топлите струи се стичаха по умореното ѝ тяло и отмиваха вътрешното напрежение, тя се замисли за значението на това, което Меган неволно ѝ бе съобщила за Ханк и за възможните причини да я потърси... Доколкото дъщеря ѝ знаеше, той никога досега нито бе наемал специалист, нито си бе правил труда сам да обзаведе някоя от типовите си къщи. Но въпреки това сега я повика за тази работа. Хм... Лора замислено спря душа и се избърса. Потискайки треперенето, което предизвикваша тези размишления, тя хвърли влажната кърпа в белия кош в ъгъла, отвори шишенцето с ароматизиран лосион и започна старателно да го втрива в меката си кожа.

Наистина ли Ханк търсеше специалист, който да обзаведе типовата му къща, за да повиши цената ѝ, или просто искаше... Бавно се обърна да погледне отражението си в голямото огледало на вратата на банята.

Нея ли искаше Ханк? Образът на жената в огледалото по нейно мнение напълно съответстваше на приближаващия ѝ четиридесети рожден ден. Освен това изглеждаше отчайващо обикновена. Фигурата ѝ не беше зле, но леко слаба. Винаги се бе отчайвала от гърдите си, които не бяха достатъчно големи, въпреки че бяха добре оформени и все още изненадващо твърди, стегнати и високи. За нейния ръст и тегло талията бе добре — нито прекалено тънка, нито дебела. Ханшът е приличен, реши тя, като проследи плавната извивка от кръста до бедрата. С въздишка стигна до едва забележимата заобленост на корема, която никакви упражнения не бяха успели да загладят след раждането на Меган. Съзнателно прескочи малките бледи белези — доказателство, че е родила две деца.

Ни най-малко не бе очарована от видяното и се изкушаваше да обърне гръб на отражението, което обикновено избягваше. Но сега не помръдна. Бе решила да си обясни какво точно разпалва интереса на Ханк. Трябваше честно да си признае, че краката ѝ съвсем не са лоши. Освен това имаше хубави глезени. Прекрасно, помисли тя и критично проследи дългите си стройни бедра от коленете до заобления ханш.

Спря замислените си очи на лицето. Според нея и то не беше нещо особено. Чертите ѝ бяха правилни, но не и впечатляващи. Очите имаха светлокафяв цвят. Като малка съжаляваше, че не са загадъчно зелени. И какво би могъл да каже човек за косата ѝ, освен че е кестенява? Е, да, косата ѝ бе гъста и мека, но кестенява — нито махагонова, нито червеникава, нито дори пепелява...

Но кожата ѝ бе гладка. Лора присви очи и остана доволна. Всъщност бе изключителна и тя го знаеше. Старателно поддържаше копринената си полупрозрачна кожа, заради която изглеждаше значително по-млада. Миглите ѝ бяха дълги, естествено извити нагоре и нямаха нужда от спирала.

Страхотно! Отвърна се от огледалото с убеждението, че изглежда доста обикновено. По собствената ѝ преценка решително не бе умопомрачителна красавица като например Джини Девълн. И въпреки

това Ханк се бе отказал от възможността да се запознае с Джини, за да бъде с Лора.

Защо? Защо, след като очевидно се харесваше на жени от всякакви възрасти и вероятно можеше да има, която пожелае, красивият трийсет и шест годишен и много привлекателен Ханк Бренсън се бе спрял на Лора Сийтън, вдовица, майка на две деца и неприятно близо до четиридесетте?

Беше обяснил причината много лесно — трябвал му специалист по вътрешно обзавеждане, а след като Меган работела при него, естествено се сетил първо за майка ѝ. Не, ако се съди по поведението му днес следобед, той сякаш се интересуваше от Лора повече лично, отколкото професионално.

Ала Меган твърдеше, че той никога досега не е обзавеждал типовите си къщи... Лора си спомни колко бе разстроен от съобщението, че ще трябва да чака отговор до утре. Усети как в гърдите ѝ се надига вълнение. Беше ли възможно той да използва къщата само като повод да се свърже с нея? Действително ли желаше тя да обзаведе къщата? Или искаше...

— Майко, Рут слага вечерята — гласът на Меган прекъсна трепетното ѝ вълнение.

— Идвам!

Без да мисли, Лора захвана косата си с шнола и бързо излезе. Разсъжденията нямаше да я доведат доникъде. Докато слизаше по стълбите, си спомни последния разговор с Ханк. Преди да стигне до кухнята, вече бе решила да каже на Рут утре да не я чака за вечеря. Беше обещала на Ханк да отиде следобед в къщата и искаше да прекара известно време с него. Ако имаше малко ум в главата, трябваше направо да го попита защо точно я е наел...

Мисълта, че ще поиска от него обяснение за намеренията му я изпълваше с очаквания цялата вечер и целия следващ ден. На сутринта трябваше да се насили, за да погълне леката закуска от чашка грейпфрутов сок и препечена филийка черен хляб. Трябваше да се съсредоточи, за да разговаря свързано с няколкото клиенти по телефона, да се бори с непрекъснатото желание да поглежда часовника и да понася многозначителните погледи, които Джини ѝ хвърляше от време на време.

Бе почти три, когато каза на Джини, че отива на среща с клиент и днес няма да се върне. Докато излизаше, изглеждаше спокойна и сдържана, както винаги. Вътрешно обаче се чувстваше напълно изчерпана.

Типовата къща бе разположена в покрайнините на жилищния квартал. Докато караше натам, ѝ се стори, че сградата прилича на диамант, сияещ върху безупречния пейзаж.

Излезе от колата, огледа замислено местността и поздрави наум Ханк за чувството му за симетрия и предвидливо планиране. С усмивка реши, че още щом строителството и околното пространство бъдат завършени, фирмата ще бъде обсадена от нетърпеливи купувачи... Ако не и преди това.

Пристъпи към необикновената входна врата, боядисана във весел син цвят. Усмивката ѝ угасна. Ами ако вратата е заключена? Ханк не се сети да ѝ даде ключ. Протегна ръка и натисна старомодната дръжка. Вратата се отвори.

Имаше чувството, че се връща у дома. Тази мисъл я потресе в момента, в който прекрачи прага. Стъпките ѝ отекнаха по плочките в антрето. Рязко спря на входа на хола. Взря се в дъсчения под и дъхът ѝ секна. Представи си две тела, безчувствени към твърдостта на пода и остатъците от импровизирания пикник. Усети отново топлите устни на Ханк върху своите, силното му тяло, натежало върху нейното... Стисна дръжката на куфарчето. Първоначално смяташе да продължи с хола, но сега реши да започне със стаята — те поне не бяха свързани с никакви спомени. Обърна се и изтича по стълбите.

Веднага загуби представа за времето. Нямахте идея дали Ханк иска да обзаведе само една стая или всичките, но след като започна, нищо не можеше да я спре. Идеите се раждаха в главата ѝ по-бързо, отколкото успяваше да ги скицира. Виждаше как точно трябва да изглежда всяка стая и баня. Остави спалнята за най-накрая. Тя бе огромна. Състоеше се от голяма стая, просторна гардеробна и баня. Мина ѝ през ум, че тук спокойно може да живее тричленно семейство.

Колкото и да се мъчеше да измисли някакви идеи за привлекателни, но безлични мебели, непокорният ѝ ум упорито предлагаше решения, отразяващи личността на определен човек. В съзнанието ѝ това бе стаята на Ханк Бренсън. Не можеше да си представи тук никой, освен него. Застанала със затворени очи в

средата на спалнята, тя виждаше как той се отпуска в горещата вана, как си избира дрехи, как се просва на...

— Плаче за едно огромно легло...

Лора се стресна и отвори очи. Ханк се бе облегал на вратата в същата поза, в която го бе видяла вчера в нейния офис. Но днес изглеждаше съвсем различно. Вместо пращните работни дрехи и обувки сега той носеше тъмнокафяви панталони, светлокафяво спортно сако, светлосиня копринена риза и лъснати до блясък островърхи обувки. Лора изтърси първото, което ѝ хрумна:

— Ти си облечен!

— Предпочиташ да не съм ли? — устните му бавно се разтегнаха в усмивка.

— Не! Да! Искан да кажа... — вече и тя не бе сигурна какво е искала да каже. — Ох, много добре ме разбра!

— Хм — кимна той дълбокомислено. — Искан да кажеш, че тази вечер изглеждам чист и представителен.

— Тази вечер ли? — погледна през прозореца. Хоризонтът пламтеше в отблясъците на залеза. — Колко е часът?

Ханк демонстративно се взря в часовника си.

— Точно шест и четиридесет и девет. Време за едно питие преди вечеря.

— Питие ли? — повтори Лора.

— Да — отвърна той.

— Преди вечеря?

— Да.

— Ще вечеряме заедно?

— Позна.

Тя пое дълбоко въздух. Искан да отиде с него копнееше да бъде с него, но...

— Ханк, нали ти обясних за Меган.

— Зная — в очите му проблеснаха весели пламъчета. — Там, където отиваме, никой няма да ни види.

— Къде отиваме? — попита Лора, въпреки че вече знаеше. Усмивката му отново я омагьоса.

— В моя апартамент.

ШЕСТА ГЛАВА

Апартаментът на Ханк я разочарова. Лора не бе сигурна какво точно е очаквала, но във всеки случай не и строгите спартански стаи. Но кой знае защо, изпита облекчение. Нервите ѝ се бяха опъвали все повече и повече с всеки следващ километър между селището и неговия блок близо до офиса му във Филадельфия. Ако Ханк не бе настоявал да пътуват с неговата кола и после да се върнат за нейната, Лора сигурно щеше да се обърне и да се втурне към безопасността на своя дом.

За щастие, при вида на оскъдно мебелирания апартамент нервността ѝ отстъпи на професионалните навици. Огледа намръщено хола. Нищо не беше на мястото си. Малкото мебели като цяло бяха неподходящи за емоционалната природа на Ханк. Шарките на тапетите бяха студени като кожените фотьойли. А пердетата... Лора потрепери и се извърна. Не искаше дори да мисли за тези глупави пердета с цвят на мокър пясък!

— Доста потискащо, нали? — Ханк се появи от кухнята с две чаши искрящо вино, които изглеждаха някак не на място в мрачната стая.

— Благодаря — тя взе едната чаша и честно отговори: — Това определено не си ти.

— Радвам се да го чуя — удостои я с една от онези усмивки, от които сърцето ѝ се свиваше. — Предполагам, че идеята е да те предизвика.

Лора го погледна многозначително и отпи от златистата течност.

— Превъзходно — похвали тя виното и се засмя: — Говоря за виното, не за апартамента.

— По дяволите апартамента. Наех го обзаведен — махна с ръка. — Трябва по-често да правиш това.

— Кое? — засмя се отново Лора.

— Да се смееш така — обясни той. — Този твой смях невероятно засилва сексуалното ми влечение.

Поласкана и объркана едновременно, тя отвърна поглед от горящата в очите му жарава.

— Ханк... — пое дълбоко въздух и вдигна очи към него. — Просто не знам какво да кажа.

— Няма нужда да казваш нищо — доближи се до нея и вдигна чашата си за на здравица: — За теб — чукнаха се. — За мен — помълча и добави: — И за моята къща, която ти ще обзаведеш.

Преди да го произнесе на глас, Ханк не се бе замислял да запази типовата къща за себе си. Но в този момент разбра, че няма да понесе да види някой друг в нея. Това бе неговата къща... Негова и на Лора. Изплашен от отиващите твърде далеч следствия от тази мисъл, рязко тръгна към кухнята.

— Май нещо мирише на изгоряло — обясни той на изненаданата Лора. — Банята е там — посочи към коридора пред хола. — Докато сервирам вечерята, можеш да се измиеш.

Изписаното на лицето ѝ облекчение едновременно го развесели и обиди. Тя бе доста нервна и това не му харесваше. Но пък се бе съгласила да дойде с него тук.

Първия път, когато изгори пръста си във фурната, той изруга изразително. Втория път се усмихна. По всичко личеше, че Лора не е единственият нервен човек в апартамента. Ставаше интересно. От години не му се бе случвало да изпитва нервност заради жена — откакто годеницата му избяга с неговия най-добър приятел. Оттогава никоя жена не го бе интересувала толкова, че да бъде нервен заради нея.

А сега определено бе нервен. Ханк измъкна тавата от фурната, сложи я върху печката и бързо затвори вратичката. Изгори се още веднъж — когато чу Лора да влиза в кухнята. Изруга наум и се обърна към нея с пресилена усмивка.

— Надявам се, че обичаш пържоли — обади се той, усещайки как сърцето му се преобръща от одобрителния поглед на прекрасните ѝ очи. — Страх ме е, че кулинарните ми умения се ограничават с печени пържоли и салата.

— Но можеш да отваряш бутилки вино — прекоси тя кухнята и подаде чашата си да я допълни. — Обичам пържоли и салата — подуши въздуха. — А не ми ли мирише и на франзела?

Франзела ли? Ханк не се сецаше за нищо, освен за извивката на горната ѝ устна. Франзелата? Господи...

— Франзелата! Да! — грабна още горещата кърпа, с която бе извадил тавата, отвори фурната и извади франзелата. — Забравих я — оправда се и я сложи в дълъг тесен панер.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Женското съчувствие в тона ѝ би трябвало да го засегне. Той обаче имаше усещането, че от раменете му е паднала голяма тежест. Ако не друго, от суетнята в кухнята имаше поне една полза — нервното напрежение на Лора чувствително спадна. Внезапно Ханк усети глад, но не за храна, а за жената, която го гледаше с възхитителна усмивка! Той се насили да посочи към хладилника:

— Можеш да вземеш салатата.

Лора попи внимателно устните си, остави салфетката и се облегна на стола, заситена и развеселена от виното.

— Беше много вкусно.

— Просто пържола със салата — възрази Ханк пренебрежително.

— Но фантастична пържола с чудесна салата — настоя тя. — Не бива да се забравя и франзелата.

— Как мога да забравя? — засмя се той. — Искаш ли кафе?

— Не, благодаря. Още не съм си допила виното — вдигна чашата като доказателство.

Ханк вдигна бутилката.

— А трябва да довършим и това.

— Да не се опитваш да ме напиеш? — пошегува се Лора.

Всъщност съвсем не се чувстваше пияна, само спокойна и отпусната. Реакцията му я изненада. Той решително се пресегна през масата и взе чашата от ръката ѝ.

— Не, не се опитвам да те напия — каза сериозно.

— Ханк! — възкликна тя объркано. — Не те обвинявам за нищо. Само се пошегувах.

— Но аз не се шегувам — кехлибарените му очи се впиваха в нейните. — Тази вечер имам намерение да се любя с теб и не искам после да се чудиш дали напълно си осъзнавала какво правиш.

Отново я завладя напрежението, което се бе разсеяло по време на вечерята. Обзе я отчаяние. Напрегна цялата си воля, за да не покаже

унизителното чувство на поражение. Вдигна глава.

— Много си самоуверен — измери го студено с поглед и добави с нотка на горчивина: — Толкова се надявах, че не си като другите мъже, с които съм имала контакти и не смяташ, че трябва да платя с тялото си за вечерята.

— Какво?! — Ханк скочи и с трясък събори стола си. — Какво, по дяволите, говориш?! — втурна се разярен към нея.

Лора се сви, уплашена от гнева му.

— Ами... Нали така е прието в нашето равноправно общество?

— По дяволите! — гласът му бе груб, но ръцете, с които я хвана за раменете и я вдигна от стола, бяха изненадващо нежни. — Наистина ли допускаш... Заплащане! — заекна от възмущение. — Господи, Лора! Искан ми се да те раздрусам! — така и направи, направо я сграбчи в прегръдката си. — Заплащане... Лора... — гласът му секна. Притисна устни към челото ѝ.

Лора, която очакваше яростта му да продължи, се разтрепери от изблика му на нежност. Ханк обви по-здраво ръце около крехкото ѝ тяло.

— Няма да те нараня — прошепна в косите ѝ. — Лора, скъпа моя, кълна се, че никога няма да те нараня.

— Уплаши ме — отвърна тя едва чуто.

— Извинявай.

— В един момент... Наистина помислих, че ще ме удариш.

— Да те ударя?! — цялото му тяло се напрегна. — Господи! — разхлаби прегръдката си дотолкова, че тя да може да го погледне. Очите му горяха. — Удрял ли те е някога мъж?

Устата ѝ пресъхна. Този Ханк нямаше нищо общо с Ханк, който не можеше да се справи с една прегоряла франзела. Този човек бе определено страшен. Лора преглътна мъчително.

— Само ме плесна — призна тя. — Само веднъж и наистина съвсем леко.

Обаче опитът ѝ да го успокои не успя. Ханк присви очи.

— Името му! — нареди той тихо.

— Това вече няма значе...

— Искан името му — прекъсна я Ханк.

— Защо?

От жестоката му усмивка я полазиха тръпки.

— А ти как мислиш?

— Ти... — Лора усети как пребледнява. — Не, ти не можеш...

— О, няма да го убия — обеща той. — Дори няма да счупя ребрата му — гласът му стана почти гальовен: — Ще го ударя само веднъж.

— Не! — ужасена, тя опита да се освободи от прегръдката му.

— Да! — той я хвана по-здраво. — Той те е ударил. По дяволите, кажи името му!

Тя стисна устни и упорито поклати глава.

— Вече няма значение. Беше много отдавна.

— Колко отдавна?

— Ханк, но това е смешно!

— Колко отдавна?

Тя разбра, че е загубила битката, и се предаде.

— Преди повече от пет години — отговори с въздишка.

Ханк бе потресен.

— Ти не си била с мъж повече от пет години?!

— Не съм била с мъж повече от десет години! — в гласа ѝ се прокрадва известна гордост.

— Шегуваш ли се, Лора? — учудването му премина в искрено недоверие. Погледът, с който тя го измери, бе по-красноречив, от каквото и да е отговор. — Не се шегуваш. — Ханк примигна. — По дяволите... — промълви той слисано.

Лора се засмя. Просто не успя да се въздържи. Обърканото му изражение бе комично. Но смехът заседна в гърлото ѝ, когато забележа мъжкото задоволство в очите му.

— За какво мислиш? — попита подозрително тя.

— Че много ще внимавам да не те нараня — вдигна ръка и я погали по бузата.

— Да не ме нараниш ли? — повтори Лора. — За... Какво говориш?

— Много добре знаеш за какво — прошепна той. Тя усети влажния му дъх и несъзнателно разтвори устни. — Лора...

Тя бе като омагьосана от ритмичните движения на устните му. Почти потъна в сгъстяващата се чувственост... Почти... Настойчивата целувка разсея обвилата я мъгла. Студена вълна на несигурност проясни сетивата ѝ.

Тя изви глава и опита да се отскубне от прегръдката му. Той обаче я държеше здраво.

— Ханк, моля те... Трябва да си вървя. Става късно.

— Хайде, Лора, ти си възрастен човек — възрази той нетърпеливо.

Кой знае защо, в момента тя се чувстваше точно като дете, при това — съвсем неопитно.

— Зная. Но те ще се безпокоят.

— Кой са те?

— Меган и Рут — моята домашна помощничка.

Ханк вдигна подигравателно вежди.

— Трябва ли да даваш отчет на домашната си помощничка?

— Не, разбира се, че не! Но...

— Меган! — досети се той.

— Да, Меган.

Ханк въздъхна, но я притисна по-плътно към себе си.

— Вие с Меган да не сте си сменили ролите?

— Не ставай смешен! — ядоса се Лора.

— Аз ли съм смешен? Мила моя, ти си на трийсет и девет години и ми обясняваш, че трябва да се прибираш вкъщи в... — Хвърли поглед към часовника си. — В десет часа и единайсет минути вечерта. А твърдиш, че аз съм смешен!

Лора прехапа устни.

— Съжалявам, но нали вчера ти обясних за Меган?

— И аз разбрах. Затова вечеряхме тук, вместо в ресторант, където със сигурност нямаше да прегорят хляба.

— Хлябът беше много вкусен — възрази Лора.

— Не става дума за хляба и ти го разбираш — тръсна глава Ханк.

— Знае ли Меган, че си тук с мен?

— Не.

— Точно така — той прекара пръст по бузата ѝ. — Защо тогава е тази паника?

— Страх ме е, Ханк — сведе поглед.

— Заклех се, че няма да те нараня.

— Вярвам ти... Но...

— Но?

— Толкова отдавна не ми се е случвало... — поколеба се и припряно обясни: — Загубила съм форма.

— Загубила си... — избухна в смях и не можа да довърши. — Това ли е всичко? — вдигна я на ръце. — В такъв случай нека намерим някое удобно място и да се поупражняваме заедно...

Удобното място, което Ханк откри, бе огромното легло в спалнята му. Той я положи на него напълно облечена и се изтегна до нея. Лора трепереше от притеснение. Внимателно, сякаш бе скъпоценен кристал, той я привлече към успокояващата сила на своето тяло.

— Няма от какво да се страхуваш — прошепна той и плъзна устни по следата, която пръстът му бе оставил върху бузата ѝ. — Няма да насилвам нещата и няма да правя нищо, което да не ти е приятно.

Бавно, докато Ханк галеше лицето ѝ с леки като въздишка целувки, напрежението ѝ отстъпи място на разливащата се по тялото топлина и желание. Целувките му все повече се доближаваха до устата ѝ. Тя въздъхна, простена тихо и улови устните му в своите.

Ханк я целуваше нежно, без да настоява, отново и отново. Накрая вдигна глава.

— Беше ли ти приятно?

— Да, много.

— Искаш ли да преминем към следващото упражнение?

Дъхът ѝ спря и тя едва успя да прошепне:

— Да...

Целувката започна ласкаво, както миналия път, след това нежността премина в разгаряща се страст. Той внимателно всмука долната ѝ устна и леко впи зъби в нея. През тялото ѝ премина вълна на възбуда. Ханк бавно проникна с език в устата и спря в очакване на реакцията.

Лора веднага отговори. Обви ръце около врата му, притисна тялото си към неговото и смело срещна езика. Пулсиращата топлина се съсредоточи в стомаха ѝ. Пръстите се заровиха в косата му. Той отново вдигна глава.

— А това приятно ли ти е? — попита задъхано.

— Да, но...

— Не те заболя, нали? — намръщи се Ханк. Лора поклати глава на възглавницата. — Тогава какво има?

— Тук е малко горещо, не мислиш ли? — прошепна тя колебливо.

Той шумно пое въздух и се засмя.

— И какво предлагаш? — попита дяволито.

Тя едва дишаше, но се насили да отговори:

— Да се съблечем — каза несигурно.

Ханк я възнагради с бърза целувка.

— Изненадваш ме — похвали я той и се изтърколи настрани.

— С какво? — пропълзя до края на леглото, за да се изправи преди него.

Той сви рамене и посегна към горното копче на блузата ѝ.

— Не мислех, че ще се осмелиш да го кажеш.

— Аз съм много смела — вирна тя глава.

— Така ли? — ръцете му смъкнаха копчината от раменете ѝ.

— Да. Никога не съм казвала, че съм страхлива. Само казах, че...

— Че не си във форма — довърши Ханк вместо нея и се наведе да свали полата.

Изведнъж Лора се уплаши, че треперещите крака ще ѝ изневерят.

— Да...

Едва не извика от възбуда, когато дланите му се плъзнаха нагоре по бедрата към талията и гърдите ѝ. Пръстите му умело разкопчаха копчето отпред и дантеленият сутиен безшумно се свлече на пода. Ханк присви очи и я огледа от глава до пети.

— Много си красива — гласът му бе дрезгав. — И имаш страхотни крака...

Лора почувства как по треперещото ѝ тяло се разлива удоволствие. Очите ѝ се насълзиха.

— Аз... — трябваше да млъкне, за да преглътне. — Благодаря. Мисля, че... и ти си красив.

— Откъде знаеш?

— Не... Не разбирам... — тя примигна. — Какво искаш да кажеш?

Широките му длани обвиха кръста ѝ.

— Сигурно защото не си във форма, не забелязваш, че сме в неравностойно положение.

— Неравностойно? Какво имаш предвид?

В гласа му напираше смях.

— Аз съм единственият, който се упражнява облечен.

— О! Искаш да те съблека ли?

Той избухна в смях.

— Би било честно, нали разбираш? Докато аз се упражнявам върху теб, ти можеш да се упражняваш върху мен...

Лора протегна ръце в знак на съгласие и предизвика нов изблик от смях.

— Не зная защо ми се струва, че си в по-добра форма от мен.

Докато я разположи отново на широкото легло, смехът му отдавна се бе стопил в топлината между тях. Лора потрепери и започна да милва пламналата му кожа.

— Харесва ми как се упражняваш — прошепна Ханк в гърдите ѝ. — Упражнявай се още малко — подкани я той и прокара език по втвърдяващото се зърно.

Лора извика от искрата, която прескочи от гърдите ѝ до най-женствената част на нейното тяло, впи нокти в гърба му и се изви.

— Още! — нареди Ханк и леко ухапа зърното ѝ. Нямаше нужда да ѝ се повтаря. Тя с удоволствие се впусна в изследване на всеки милиметър от тялото му, до който можеше да достигне. Усещането ѝ харесваше. В отговор той продължи да целува и леко да хапе тялото ѝ навсякъде... Навсякъде! Лора имаше чувството, че ще се взриви от удоволствие.

— Още! — изръмжа той и отново се насочи към устните. — Упражнението докрай!

Лора разбра. Бавно, ликуваща от затаения му дъх, тя го обхвана с меките си длани. Езикът му се втурна в устата ѝ — отново и отново, все по-дълбоко и по-дълбоко, като подлудяваща имитация на пълното обладаване. Дълго потисканата ѝ страст я заля като гореща лава и Лора се притисна към него в безмълвна молба за единение.

Разтрепери се от усещането на бедрата му между своите. Почти не можеше да диша. Никога досега не бе изпитвала това надигащо се в нея напрежение — дори с мъжа, за когото бе омъжена. Никога не бе желала съпруга си така отчаяно, както сега желаше Ханк.

— Последното упражнение! — обяви Ханк и проникна в нея.

Напрежението ѝ изчезна и освободи пулсиращото удоволствие, което се разля по цялото тяло. Тя се втурна към екстаза и когато той отзвуча, зарови лице във възглавницата и простена:

— Извинявай, не можах да те дочакам.

Ханк бе замрял. Наведе се към нея и нежно ухапа ухото ѝ.

— Хубаво ли беше?

— Прекрасно — призна Лора. — Но ти не...

— Аз мога да почакам...

— Какво да почакаш? — обърна се към него и езикът му се плъзна между устните ѝ. Само след няколко секунди кръвта ѝ отново закипя.

— Следващия път — отвърна той, когато освободи устата ѝ и потърси гърдите. Още веднъж я прониза нажежената до бяло искра. Напрежението отново започна да се надига. Ханк се движеше в бавен ритмичен танц, после все по-бързо, все по-дълбоко. Тя повдигна тялото си, молейки за още. Той я хвана за бедрата и я повдигна.

— Да! О, да! — Лора дори не можеше да изкаже на глас удоволствието си. — Ханк! Ханк!

— Сега, любов моя! — пръстите му се забиха в гладката ѝ кожа. — Сега!

Тя се взриви, разпиля се на хиляди парчета от пулсиращ екстаз. След това късчетата бавно се събраха в едно изтощено цяло. От изпръхналите ѝ устни се отрони дълбока въздишка.

— Искам да умра — заяви тя.

— А аз мисля, че вече умрях — откликна Ханк, отпуснат върху нея.

Лора затвори очи. Спомни си разговора с Джини вчера и се усмихна. Само ако помощничката ѝ знаеше!

Клетката ѝ наистина се бе раздрусала здраво. Тя се сгуши в прегръдките на мъжа, който бе направил това, и веднага заспа.

Събуди се от помръдването на Ханк. Чувстваше се самотна и изоставена. Отвори уста да протестира, но той я привлече в прегръдката си и всички възражения бяха забравени.

— Колко е часът? — прошепна Лора.

— Време е послушните баби да си лягат.

— Аз съм си легнала — възрази тя сънливо.

Ханк се засмя:

— Имах предвид в собственото ти легло — замълча и продължи с плаха надежда в гласа: — Или ще останеш при мен?

— Знаеш, че не мога.

— Не зная нищо такова. По дяволите, ти си възрастна жена. Твоя работа е с кого ще спиш.

Тя изпита угризения... Или гняв и разкаяние? Не знаеше, а в момента бе прекалено уморена, за да анализира чувствата си. Опря леко ръце на гърдите му и изтръпна от потреперването на Ханк. Той хвана брадичката и обърна лицето ѝ към себе си.

— Искам една целувка.

— Трябва да тръгвам, Ханк.

— Само още една...

Лора много добре знаеше, че една целувка няма да е достатъчна нито за него, нито за нея. Знаеше, но въпреки това му предложи устните си. Този път се любиха нежно и много бавно. После — още веднъж, този път — горещо и настойчиво, бързо и лудо. И през цялото време и двамата се чувстваха прекрасно.

След това Лора строго си забрани да заспива, защото знаеше, че ако се унесе, няма да се събуди чак до сутринта. Но трябваше да си почине, защото бе напълно изтощена. Мина още половин час, преди да събере достатъчно сили, за да се надигне от леглото. Докато вземаше душ и се обличаше, Ханк направи кафе. После той влезе в банята, а тя оправи леглото. Изненада се колко естествено ѝ се струва да бъде с него.

Мислеше за това по пътя към типовата къща, докдето той я откара, за да прибере Лора колата си. Ханк бе необичайно мълчалив и тя също си позволи да се отдаде на размишления.

Защо ли чувстваше, че е естествено и някак в реда на нещата? Погледна крадешком към красивото му лице. Бе се любила с мъж след толкова години! Би трябвало сега да е объркана, смутена и да се радва, че се прибира у дома. Вместо това обаче изпитваше спокойствие, удовлетворение и дори малко разочарование, че трябва да се раздели с Ханк. Странно...

— За какво си се умислила? — прекъсна я тихият му глас.

— Не съм се умислила.

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Да не страдаш от скрупули за това, което се случи?

— Не, Ханк — усмихна се тя. — Нито страдам, нито съжалявам... За каквото и да е.

— Добре. Защото пак ще се случи.

— Скоро ли? — попита тя предизвикателно.

— Утре вечер — отговори той в същия тон.

Е, нямаше да я уплаши.

— Да си взема ли четка за зъби?

— Да! — последва незабавният му отговор. След малко се плесна по челото: — Не, по дяволите! — изруга и спря колата си до нейната. — Брат ми пристига и за известно време ще живее при мен — обясни той. — Ще дойде в събота. Не зная кога точно, но не искам да рискуваме. Може да се появи рано и да ни завари.

— Прав си — съгласи се Лора. — Няма да ми бъде приятно.

— Сигурен съм в това — каза той загадъчно. — Ще се видим ли утре в къщата?

— Да — кимна тя.

Ханк забарабани по волана.

— Измисли някакво извинение, за да не се прибираш утре вечер.

— Но... Нали чакаш брат си?

— Ще измисля нещо.

СЕДМА ГЛАВА

Нещото, което Ханк бе измислил, се оказа огромно легло с черна лакирана табла.

Лора пристигна в типовата къща късно следобед. За разлика от вчера, сега не се спря да се възхити на комплекса и да се замисли колко усилия са били нужни за създаването му. Валеше проливен дъжд. Тя разтвори чадъра и се затича към входната врата, молейки се наум и днес да не е заключена. Така и беше. Лора остави чадъра да съхне в антрето, закачи шлифера на парапета и, като се подчини на импулсивното желание да започне от спалнята, се изкачи по стълбите.

Спря като закована до вратата. Но учудването ѝ бе предизвикано не толкова от леглото, което сякаш бе паднало от небето, колкото от странния факт, че то бе копие на леглото, което видя в един мебелен магазин днес сутринта. Още тогава реши, че то прекрасно ще подхожда и на къщата, и на Ханк. И въпреки че цената я шокира, смяташе днес да посъветва Ханк да го купи.

Невероятно! Къде ли бе намерил той същото легло? Лора влезе бавно в стаята и се приближи с изражение на слисване и недоверие. Върху матрака и възглавниците бе простряна предизвикателна червена завивка. Тя протегна колебливо ръка, дръпна я и ахна. Отдолу леглото бе застлано с копринени чаршафи. Изпусна завивката, сякаш се бе опарила и притисна ръка към устата си, за да потисне надигация се смях. Завивките бяха толкова крещящи, толкова недвусмислени, толкова... възбуждащи!

— Смешната болест ли те е хванала?

Лора рязко се обърна. Не смееше да отвори уста, преди да заглуши смеха си, затова само кимна. Ханк се отблъсна от обичайното си място на вратата и приближи към нея.

— Жалко. Нямах желание да те лекувам точно от това — веселият блясък в очите му напълно опровергаваше разочарованието в гласа му.

— Къде... — трябваше да спре, за да се овладее. — Къде го намери?

Очите ѝ се разшириха от изненада — Ханк назова същия магазин, в който тя бе ходила сутринта.

— Не можах да се въздържа — добави той. — Представих си го точно в тази стая.

— Аз също! — възкликна Лора. — Сякаш името ти беше написано на него.

— Хм... Значи мислиш, че съм черен, с червени дрехи и съм... възбуждащ?

— Доколкото си спомням, леглото в магазина беше със завивки в пастелен цвят — благоразумно премълча, че бе помислила колко неподходящи са светлите цветове за това легло и че наистина си го бе представяла с червено.

— Вярно. Но ми се сториха глупави и скучни — на лицето му се изписа изкусителна усмивка. — Искаш ли да го опитаме?

— Ханк! — бе изненаданата в същото време — очарована и развълнувана. — Посред бял ден ли?

— А защо не? — прегърна я през кръста и я привлече към себе си. — Откакто докараха леглото, цял ден си те представям изтегната гола върху него на ярка слънчева светлина. Направо полудях!

Тя пък полудяваше от устните му. Възбудата бързо взе връх над смущението и дори над чувството ѝ за благоприличие. Бе дошла тук, за да работи. Дрехите му бяха покрити с прах. Работният ден не бе свършил и неговите хора бяха още някъде в комплекса. Изведнъж всичко това престана да има значение. Тя изгаряше от плам и само устните му бяха в състояние да потушат този пожар. Лора хвана с две ръце главата му, вдигна се на пръсти и притисна полуотворените си устни към неговите. Но вместо да угаси огъня, целувката само го разпали още повече. Тя загуби контрол над себе си.

— Господи, Лора! — простена Ханк и я вдигна на ръце. — Не мога да повярвам, че след снощи те желая, и то по-силно!

Ръцете ѝ се обвиха около врата му. Цялата се разтрепери от осъзнатото чувство, че също има нужда от него. Но някакъв гласец ѝ нашепваше, че поведението им не е разумно.

— Наистина мисля, че трябва да почакаме, докато...

— Не помня някога да съм желал жена така, както желая теб сега, тук... Непрекъснато!

Това признание победи съмненията, възраженията и малкото останала ѝ съпротива. Не я интересуваше, че не работи. Не я интересуваше, че превъзбудените ѝ сетива усещат всяка пращинка по дрехите и тялото му. Не я интересуваше, че неговите работници са наблизко. Знаеше само, че иска да бъде с Ханк, да не го пуска, да сподели с него най-интимната прегръдка.

— Не! — запротестира тя, когато той я постави върху леглото. Несъзнателно се вкопчи във врата му. — Не си отивай!

— Никъде няма да ходя — успокои я Ханк, хвана я за раменете и я обърна.

— Какво правиш? — опита да се извърти, но той я държеше здраво.

— Направи ми това удоволствие — помоли той и вдигна ръце към кока ѝ. — Искам да те видя цялата на дневна светлина, с разпусната коса, разпиляна по възглавницата. — Докато говореше, измъкна фибите.

Лора трепна. Снощи, въпреки че кокът се бе разхлабил и няколко непокорни кичура бяха паднали по врата, все пак косата си остана здраво прибрана на тила ѝ от фибите. Сега се спусна до раменете. По някаква неясна причина мисълта за коса, разпиляна по леглото, ѝ се струваше връх на невъздържаността.

— Така е по-добре — Ханк зарови пръсти в дългите гъсти къдрици и отново я обърна към себе си. Очите му блестяха. — Всъщност е фантастично! — пръстите му бавно се плъзнаха по косата ѝ. — Красота! — прошепна той. — От мига, в който влязох у вас и те видях, ми се иска да милвам косата ти.

От изражението му дъхът ѝ замря. Изведнъж реши, че невъздържаността е страшно привлекателно нещо. С натежали ръце посегна към ризата му.

— И ти искаш да ме видиш на дневна светлина, нали? — усмихна се Ханк. Пръстите му бавно се насочиха към най-горното копче на блузата ѝ.

— Да — прошепна Лора едва чуто.

След това настъпи тишина. Двамата се изправиха до леглото и се съсредоточиха върху малките копченца на копринената ѝ блуза и по-

големите копчета на работния му памучен костюм. Треперещите ръце на Лора откриха широките му загорели плещи, а Ханк внимателно разтвори копчинения плат над малките ѝ гърди, едва скрити под тънката дантела на сутиена. Тя облиза пресъхналите си устни.

— Твоите хора още са тук. Ами ако някой дойде?

Ханк измъкна блузата ѝ от полата.

— Никой няма да посмее — усмивката смекчи резкия му глас.

Думите още не бяха заглъхнали, когато откъм антрето се разнесе вик:

— Ей, Ханк! Там ли си?

— Ще го убия! — изръмжа той и изкрещя: — Тук съм, Дейв, какво има?

Магията бе разрушена. Лора припряно започна да закопчава блузата си.

— Тук е младо семейство, което иска да говори с теб за купуване на къщата.

Дори през разстоянието, което ги разделяше, Лора усети как Ханк се стегна, сякаш в отговор на напрежението, което внезапно я обзе. *Да купят къщата? Тази къща? Къщата на Ханк? Нашата къща!* Мислите се блъскаха в съзнанието ѝ, докато накрая изкристализираха в един-единствен безмълвен вик: *Не!*

— Добре, кажи им, че веднага идвам — отговорът на Ханк ѝ подежда като удар с камшик.

Тя се почувства разбита. Обзе я безкрайна умора. Изправи рамене, срещна искрящия му поглед и се помоли гласът да не ѝ изневери.

— Е — произнесе спокойно, — аз може много скоро да се окажа излишна.

Ханк бе тръгнал към вратата, като закопчаваше в движение ризата си. Спря наред път и погледна намръщено през рамо.

— За какво говориш?

— Младоженците, които искат да говорят с теб — обясни тя. — Ако решат да купят къщата, със сигурност няма да ти трябва специалист по вътрешно обзавеждане.

— Те няма да купят къщата.

— Откъде знаеш?

Ханк дозакопча ризата и се обърна към нея с ръце на кръста.

— Защото не могат да купят къща, която не се продава — отговори той отчетливо. — А тя не се продава.

— Така ли? — Лора почувства, че от раменете ѝ се свлича огромен товар. — Защо?

— Защо ли? — той погледна към леглото, после към нея и се усмихна. — Защото тя е наша... Само наша!

Лора засия. Ханк пристъпи към нея, но тя вдигна ръка:

— Чакай те, върви.

Колебанието му бе най-добрият комплимент. Няколко секунди я гледа неподвижно. Накрая въздъхна тъжно.

— Да, трябва — запъти се към вратата, сякаш се страхуваше, че ако не се махне веднага, няма да може да помръдне. Но преди да излезе, отново спря и ѝ се усмихна. — Наистина ми харесваш с разпуснатата коса.

Смехът ѝ прозвуча съвсем по младежки. Този мъж бе истински дявол... Един прекрасен дявол! Наведе се да събере разпилените по пода фиби, взе тоалетната си чантичка и се запъти към банята.

Отвори вратата на банята и се закова — точно както по-рано на прага на спалнята. Зениците ѝ се разшириха от учудване. Банята бе хубава, макар и прекалено строга. Сега обаче изглеждаше обитаема. На закачалките до огледалото върху стената от черен мрамор със златисти жилки висяха червено-черни кърпи. До ваната с душа бяха поставени малки червени рогозки, за да пазят пухкавия черно-бял килим, покриващ целия под. Приборите за бръснене на Ханк бяха сложени от едната страна на двойния меден умивалник. От другата страна имаше само четка за зъби с черна дръжка. Но най-изненадваща беше голямата кошница с папрат, висяща от тавана до широкия прозорец с матови стъкла.

— Обитаема и интимна... — обобщи на глас Лора и отново се засмя. Сложи фибите на поставката до умивалника, отвори чантичката си и извади грима и една малка четка. Среса непокорните си къдрици, опъна ги назад и ги сви в класически кок. Посегна да вземе една фиба и хвърли поглед към огледалото. Едва позна жената, която я гледаше оттам. Жената изглеждаше по-млада, по-малко уморена и съвсем не толкова напрегната, колкото бе свикнала да се вижда. Можеше ли една нощ, по-точно половин нощ с Ханк да доведе до такава очевидна промяна? Въпросът бе риторичен. Лора чувстваше вътрешна промяна.

След такава нощ би трябвало да е изтощена. Вместо това за първи път от години насам се чувстваше много по-жизнена.

За щастие тази сутрин Меган много бързаше, а Рут бе прекалено заета, за да я разпитват, когато им съобщи, че цяла нощ няма да се прибере, защото има работа.

— Нов клиент ли имаш? — попита Меган разсеяно между две глътки сок, поглеждайки часовника си.

— Да — Лора мразеше лъжата и се зарадва, че може да каже нещо вярно. Защото Ханк бе всъщност нов клиент. Още по-голямо облекчение изпита, когато Меган прие отговора без повече въпроси.

— Да се обадя ли на Брук и Дон и да им кажа, че утре вечер няма да можем да отидем на бридж?

— Не, разбира се — поклати глава Лора. Съвсем бе забравила за тази уговорка. — Дотогава отдавна ще съм се прибрала.

— Добре, ще се видим утре. Чао!

Рут се намръщи, когато ѝ подаваше вареното яйце и филийката черен хляб, но единственият ѝ коментар беше:

— Малко необичайно за теб, нали?

— Да — съгласи се Лора над чашата с кафе. Разбира се, не се чувстваше длъжна да споменава каквото и да е пред Джини. Но през целия ден в офиса забелязваше, че приятелката ѝ я наблюдава замислено.

Сега, докато се взираше в огледалото, разбра странното изражение на Джини. Лора действително изглеждаше съвсем различно! И със сигурност се чувстваше по-различно! Но как точно се чувстваше? Лицето, което ѝ се намръщи от огледалото, определено бе на Лора Сийтън. Но това бе друга Лора Сийтън. Как обаче се бе променила?

Примигна, потресена от отговора, който незабавно блесна пред нея. Изглеждаше щастлива! Поклати глава и се извърна от огледалото. По дяволите! Досега дори не бе осъзнала, че не е била щастлива! Засмя се тихо и си каза, че трябва да излезе от банята и да се захване за работа...

Ханк продължаваше да стои под дъжда, дълго след като явно разочарованото семейство си отиде. В сравнение с мислите и чувствата, в които се мъчеше да се ориентира, просмуканите от дъжда дрехи имаха много малко значение.

Спонтанното решение да не продава къщата не го безпокоеше, вероятно защото всъщност изобщо не бе спонтанно. Подсъзнателно чувстваше, че от момента, в който Лора прекрачи прага на типовата къща, е разбрал, че никога няма да може да я продаде. Само преди два дни ли беше? Отношенията им се развиха прекалено бързо и Ханк бе объркан и несигурен. Чувството не му харесваше.

От друга страна, не му се искаше да забавя нещата. Разумът му подсказваше да запази известно разстояние между себе си и нея, но чувствата го караха да бъде колкото може по-близо. От самата мисъл, че може да я загуби, ако предложи да си дадат малко време за осъзнаване, по гърба му полазиха студени тръпки.

И ето, сега стоеше под пролетния дъжд и се чувстваше в капан. Последното нещо, което му трябваше, бе да се обвързва. Това се случи в неделя, а днес беше петък. Не можеше да изгради къща за пет дни. Наистина ли бе възможно за толкова кратко време да изгради отношенията помежду им?

Още колко пъти трябваше да се опари, за да научи, че трябва да се пази от огъня? Не се ли смяташе за разумен и интелигентен човек? Той бе не само опарен. Бе изгорен до дъното на душата си от една жена. А по-младият му брат бе изпепелен от друга. Докато въглените все още бяха живи, Ханк се бе закълел никога повече да не се пари. И въпреки това сега стоеше под дъжда и разумът му се бореше с чувствата заради жена.

Усмихна се кисело. Ако имаше поне малко ум в главата, трябваше да избяга на безопасно разстояние от огъня, преди да се е събудил някоя сутрин със съзнанието, че е опустошен. Но пламъкът на име Лора го омагьосваше. Зад него Ханк виждаше рая. Стисна зъби. Нямахше да бяга, нямахше да забавя нещата, нямахше да спира. Искаше Лора, копнееше да бъде с нея и да я люби. По дяволите! Добре разбираше на какъв риск се излага, но заради нея бе готов да го понесе.

Обърна се и дълго гледа къщата, в която се намираше Лора. Строгото му изражение се смекчи от усмивка. Взе още едно спонтанно решение. Щеше да я заведе на танци! Но първо трябваше да смени мокрите си дрехи. Тръгна към пикала. Щом се бе хванал на хорото, щеше да го играе докрай. Подсвирквайки си тихо, завъртя ключа.

Къде беше Ханк? Лора си задаваше този въпрос през часовете, които ѝ се струаха безкрайни, откакто той излезе. Бе започнала да се страхува от отговора. Дали не беше променил мнението си за продажбата на къщата? Може би сега се занимаваше с подробностите около прехвърлянето на собствеността... За да се спаси от мислите си, тя бе използвала пълноценно тези часове. Въпреки че въпросите и съмненията не ѝ даваха мира, бележникът бе пълен със записки — от мебелите до цветята в саксии, подходящи за всяка стая.

Бе работила много и сега бе гладна. И така, къде беше Ханк? Лора затвори нетърпеливо куфарчето си и тръгна по стълбите. Бе стигнала до средата, когато входната врата се отвори и влезе Ханк. Един поглед ѝ бе достатъчен, за да спре.

Той изглеждаше чудесен в прашните си работни дрехи. Но в този кафяв костюм и бледожълта риза бе направо потресаващ.

— Преоблякъл си се — изведнъж осъзна, че съобщава нещо очевидно и се намръщи: — Защо се преоблече?

Ханк прекоси антрето и тръгна по стълбите към нея.

— Защото бях мръсен и мокър — обясни той. — Но най-вече защото искам да те заведа на вечеря и после на танци.

— На танци?! — възкликна Лора със смях. — От години не съм танцувала.

— Значи е крайно време да...

— О, Ханк, не мога... — прекъсна го тя. — Знаеш, че не можем.

Блясъкът на очакването в очите му изгасна.

— Меган — заключи той безизразно.

Лора се чувстваше толкова зле, както когато трябваше да откаже на дъщерите си отдавна мечтано удоволствие.

— Да. Съжалявам.

— Аха — без нито дума повече се обърна и тръгна надолу по стълбите.

Обзе я тревога.

— Къде отиваш? — спря го викът ѝ до вратата. Ханк я погледна през рамо.

— Да вечерям, къде другаде — изведнъж очите му светнаха. — Само че този път вместо на твърдия под, пикникът ще бъде на леглото — той се усмихна и вдигна вежди: — Някакви забележки?

Тя го изгледа строго и после се усмихна изкусително.

— Не. Не вземай нищо ронливо.

Успя да сдържи смеха си, докато вратата се затвори след него. След това ѝ хрумна една идея. Остави куфарчето си на стъпалото и се втурна навън. След няколко минути се върна тичешком с чантата си за през нощта. Взе набързо душ и облече халата, който бе купила през обедната почивка. Гримира се съвсем леко, но дълго четка косата си, докато заблестя. Когато чу Ханк да спира отвън, вече слагаше парфюм на китките си и между гърдите. Докато стъпките му кънтяха по стълбите, затвори вратата на банята. Застана да го чака до леглото. Слисаното му изражение бе достойна награда за всичките ѝ усилия, а двете думи, които прошепна, бяха достатъчни да разсеят цялата ѝ несигурност.

— Господи, Лора!

— Не се ли сърдиш, че не можем да излезем да вечеряме и да потанцуваме?

— Не, разбира се! — остави двата плика с храна, свали сакото си и тръгна към нея.

Като се взираше в очите му, Лора усети как в нея се надига трепетно предчувствие. Небрежността, с която той хвърли сакото си на леглото, не оставяше съмнения относно намеренията му. Смутена и развълнувана, тя каза първото нещо, което ѝ дойде наум:

— Вечерята ще изстине.

— Няма — измърка Ханк. — А колкото до танците — продължи той и я привлече към себе си, — имам наум едно много по-добро физическо упражнение — зарови пръсти в къдриците на тила и притегли лицето ѝ към устните си.

Вечерята бе забравена, засенчена от по-силен глад. Всеки лакомо се zasiщаше с другия. Действителността избледня и отстъпи място на друг свят — свят на еротиката.

Първата целувка премина във втора, после в трета, докато Лора се изпълни с нарастващото удоволствие, което я завладяваше. Накрая тя вече не можеше и не искаше да мисли. Когато целувките свършиха и Ханк откъсна устните си от нейните, Лора бе негова и той го знаеше с такава сигурност, с каквата и тя знаеше, че той е неин.

— Това е чудесно, но... — каза той задъхано и посочи тънкия халат. — Хайде да го махнем.

Лора не се смути. Дори нямаше търпение да се подчини ръцете му го смъкнаха от раменете ѝ. Тя се изправи гордо, без страх и свян, докато Ханк поглъщаше красотата на голото ѝ тяло. Когато потъмнелият му от страст поглед се върна към очите, Лора повдигна вежди.

— Мисля, че един от нас е ужасно навлечен.

Ханк първо се усмихна, после отметна глава и се заля в смях. Грабна я в прегръдките си и силно я прегърна.

— Ти си чудесна — целуна я той.

— А ти все още си облечен — отвърна Лора.

— Не за дълго — обеща Ханк, засмя се отново, вдигна я на ръце и я занесе на леглото. — Сега внимавай — предупреди той и започна да разкопчава ризата си. — Да не изпуснеш нещо.

Седнала на колене, Лора наистина внимаваше. С неподправена чувственост овлажни с език устните си, които ставаха все по-сухи с всяка следваща свалена дреха. Когато най-последно застана пред нея, великолепен в своята голота, тя вдигна подканващо и умолително ръце към него.

— Ако продължаваш да ме гледаш така — изстена Ханк, скочи на леглото и я грабна в обятията си, — няма да вечеряме чак до сутринта...

До сутринта! Тази дума включи сигнала за тревога в замаяното ѝ съзнание.

— До сутринта! — възкликна тя и го спря с жест. — Твоите хора ще работят ли утре сутринта?

— Да, но не се безпокой — промърмори той и плъзна ръце по тялото ѝ. — Те ще са само до обяд. Наредил съм никой да не влиза в тази къща.

— Но... — започна Лора. — О! — ръцете му стигнаха до гърдите ѝ. — Ти не разбираш! Паркирах колата си пред къщата. Някой ще я познае!

— Не, любов моя — пропя той. — Когато се връщах от ресторанта с вечерята, я прибрах в гаража.

Лора примигна от изненада и въздъхна в отговор на вълнението, което възбуждаха дълбоко в нея пръстите му.

— Как го направи?

— Кое? — засмя се Ханк. — Това ли? — върхът на пръста му погали втвърденото зърно.

Клепачите ѝ бяха прекалено натежали, за да останат отворени. Дишането ѝ стана неравномерно.

— Не — успя да прошепне. — Как успя да преместиш колата без ключове?

— Не питай — посъветва я той.

Лора го послуша. А и вече не я интересуваше. Той беше тук и я любеше. Тя обви ръце около врата му.

ОСМА ГЛАВА

Някъде след полунощ Лора откри, че харесва вкуса на студено пиле с топло бяло вино. Дотогава, разбира се, бе изпълнила успешно пълната програма от „упражнения“ на Ханк и бе страшно изгладняла.

— Остави това за сутринта и ела в леглото — обади се той, удобно излегнат с ръце над главата.

Лора прекоси стаята със заплитащ се в краката ѝ халат и остави до вратата хартиените пликове, сега пълни с отпадъци.

— Щеше да ми отнеме само една минута да ги сваля до кухнята и да ги хвърля в кофата — намръщи се тя и се върна.

— И сутринта ще ти отнеме само една минута. Освен това си боса, а пък аз започвам да се чувствам самотен — потупа дюшека до себе си.

— Ти не започваш да се чувстваш самотен — възрази тя строго. — Започваш да ставаш ужа...

— Лора Сийтън! Ти си ужасна! — прекъсна я Ханк, придърпа я върху леглото и силно я прегърна. — Освен това си права — призна той и доказа веднага думите си, като я притисна с тялото си.

Лора започна да се бори с него — просто защото ѝ беше много приятно. Усмихна се изкусително.

— Смили се над мен! — простена Ханк и хвана бедрата ѝ, за да я укроти. — Имаш ли представа какво правиш?

Лора го измери с поглед и въздъхна измъчено.

— Предполагам, че искаш да го направя пак.

Той се усмихна дяволито и смъкна халата от раменете ѝ.

— Не искам, а настоявам! — хвърли дрехата на пода.

В началото на любовната игра Лора се възкачи върху полуизправеното му тяло, но завършиха в по-традиционна поза. Извикаха почти едновременно на върха на екстаза и се притиснаха един към друг.

— Ти си повече от чудесна — прошепна Ханк. — Ти си повече, много повече, отколкото някога съм си представял в най-смелите си

фантазии.

Тя стисна очи, за да спре внезапно бликналите сълзи, притисна се към него и потърка буза в гърдите му.

— А ти не си само чудесен — отговори с въздишка. — Ти си великолепен, божествен, съвършен!

— Ти пък си умопомрачителна — засмя се Ханк и я целуна. — Сладка и умопомрачителна. Сега спи.

Лора не искаше да спи. Не искаше да пропилее и секунда от времето си с Ханк в безчувствена безсъзнателност. Дълго след като той се бе предал на съня, тя слушаше дишането му, чувстваше топлата кожа, вдъхваше мъжкия аромат и се мъчеше да не заспи. Но борбата бе неравна и сънят я отнесе в царството си...

Събуди я тихият глас на Ханк:

— Събуди се. Спяща красавице — устните му, притиснати към нейните, окончателно я разбудиха. — Почти обед е.

Лора се протегна гъвкаво. Харесваше ѝ усещането на голото му тяло. Не повярва на съобщението, което бавно стигна до съзнанието ѝ.

— Обед?! — отвори широко очи. — Не може да бъде!

— Защо да не може? — засмя се той.

Лора се намръщи. Не разбираше ли Ханк, че тя не може да отговаря на такива сложни въпроси, когато току-що се е събудила?

— Защото аз никога не спя до обед.

— Значи сега ти е за пръв път. А ако седнеш, още нещо ще ти се случи за първи път.

Това я обърка напълно. Още нещо ли? Тя седна и придърпа червените завивки около себе си. Какво можеше да бъде? Но Ханк отговори, преди да е успяла да зададе въпроса си на глас.

— За първи път ще получиш кафе в леглото в тази къща — оповести той и поднесе димящата чашка към носа ѝ. — И, ако не звучи самохвално, бих казал, че правя много хубаво кафе.

Ноздрите ѝ трепнаха. Кафето ухаеше божествено. Тя вдигна очи и го погледна сериозно.

— Ще ми го дадеш ли, или ще се забавляваш, като само ме дразниш?

— Разбира се, че ще ти го дам — подаде ѝ той чашата с най-дяволитата си усмивка. — А когато се забавлявам, няма да е като те дразня точно с кафе.

Преди него Лора никога не бе познавала вълнуващата интимност на еротичната игра на думи. Със съпруга си бе прекалено млада и неопитна. Всъщност и двамата бяха отчайващо наивни. А с малкото мъже, с които бе имала отношения след неговата смърт, бе прекалено предпазлива и напрегната.

Ханк бе разкрил пред нея един цял нов свят — свят, в който жената можеше да бъде самата себе си, да изразява себе си, да се наслаждава на себе си. Бе като навършване на пълнолетие, като освобождаване. Харесваше ѝ.

Успя да запази сериозното си изражение и бавно го огледа. Ханк бе гол до кръста. Обедното слънце, струящо през прозорците, позлатяваше загорялата му кожа. Панталоните му без колан се бяха смъкнали на хълбоците и не оставяха никакво съмнение, че не носи бельо. Лора не се съмняваше и относно състоянието му на възбуда.

— Ти си ненаситен! — обвини го тя, без да отмества невъзмутимия си поглед.

— И лаком — призна Ханк предизвикателно.

Лора не успя да сдържи усмивката си.

— Предполагам, че искаш да побързам с кафето?

— Направи си удоволствието. Аз мога да почакам.

— Наистина ли? — Тя изпи последната глътка от съживяващата течност, смъкна се в леглото, остави чашата на пода, отметна червения чаршаф и протегна подканващо ръце: — Но аз не мога, така че няма ли да махнеш тези панталони и да дойдеш?

За миг Ханк изглеждаше потресен. След това панталоните се свлякоха на пода и той със смях се хвърли до нея. Този път все по-богатият опит на Лора в любовта доби нови измерения. Само преди седмица не би повярвала, че е възможно да се люби и в същото време да се държи като хлапачка. Но Ханк я запозна с безкрайните възможности на невъздържания секс. Двамата се смееха, закачаха, гъделичкаха и търкаляха по огромното легло. Чак когато страстта им прерасна в нетърпимо напрежение, смехът отстъпи място на сподавени стонове.

За Лора пропадането от самия връх на удоволствието бе смекчено от ласкавите ръце и шепота на Ханк:

— С теб съм ненаситен — леко разтворените му устни докоснаха бузата ѝ. — За първи път и душата, и тялото ми са спокойни и

удовлетворени — пръстите му се плъзнаха по гърдите ѝ. — Не разбирам. Винаги съм обичал секса, но не мога да си спомня някога да е било така, дори когато бях момче — довери ѝ той. — С теб изпитах най-пълното удовлетворение, което мога да си представя. И въпреки това не ми е достатъчно.

Смутена и поласкана, Лора вдигна глава от гърдите му и го погледна.

— Зная, защото и аз се чувствам по същия начин — отвърна тя на откровеността с откровеност. — Никога не съм била такава... Толкова освободена от скрупули... Дори със съпруга ми. Когато съм с теб, сякаш съм друг човек.

— А този друг човек харесва ли ти?

— Да, много — отсече тя без колебание.

— И на мен — усмихна се Ханк.

— Радвам се — сгуши се по-близо до топлото му тяло. От устните ѝ се откъсна въздишка на удоволствие. — Толкова ми е хубаво да съм с теб! Не ми се иска дори да помръдна — притисна устни към топлата кожа на гърдите му. — Но трябва да се размърдам, и то скоро. Трябва да тръгвам. Имам работа, а довечера ми предстои среща.

— Среща ли? — Ханк се отдръпна и присви очи: — С кого?

Лора почувства как тялото му се напруга. Усмихна се помирително.

— Със семейството ми. Веднъж месечно двете с Меган вечеряме с Брук и Дон, а след това играем бридж.

— А, така ли... — напрежението му изчезна. Той стана от леглото и тръгна из стаята да събира дрехите си, без изобщо да се притеснява от своята голота. — Ами... Меган разпитва ли те къде ще прекараш нощта? — попита прекалено небрежно.

— Не съвсем. Попита само дали става дума за някой нов клиент.

— И ти, разбира се, спокойно ѝ отговори „да“.

Лора го гледаше уморено. Изведнъж ѝ се стори, че той я води някъде, където няма да ѝ хареса.

— Да.

— „Да!“ А какво ще ѝ кажеш следващия път? А последващия?

Тя седна и уви чаршафа около себе си. Чувстваше се несигурна.

— Не зная — призна.

— Хм — замислено почеса брадичката си. После я погледна право в очите. — Тя ще разбере за нас, нали знаеш?

— Доколкото зависи от мен, няма да разбере — присви очи Лора и добави твърдо: — Няма да допусна Меган да страда.

— И аз не го искам. Но, по дяволите, тя рано или късно ще разбере! Тогава ще страда от измамата още повече — пое дълбоко въздух. — Мисля, че трябва да й кажеш.

Той беше прав, разбира се. Но как можеше една майка да каже на дъщеря си, че спи с мъжа, в когото дъщерята мисли, че е влюбена?

— Не мога! — извика тя. — Не! Това е жестоко!

— Не е жестоко, а е честно — възрази той. — Сто пъти по-честно, отколкото да се срещаме тайно, сякаш вършим нещо срамно и нередно — гласът му стана груб от нетърпение. — Може да си забравила, но Меган е детето, а ти си възрастният. Освен това не вярвам, че тя е влюбена в мен. Та тя почти не ме познава! Лора, някой от нас трябва да й каже, преди да го е чула от друг.

С чувството, че е принудена да избира между дъщеря си и любовта, Лора премина в атака:

— Има друг изход — заяви тя, без да мисли. — Мога да спра да се срещам с теб. Тогава няма да има нищо за казване.

Ханк замръзна. Само очите му горяха.

— Да спреш да се срещаш с мен... — повтори тихо и пристъпи към нея. — По дяволите! — изръмжа той и се хвърли върху нея, като я притисна с тежестта си.

Лора се съпротивляваше, но накрая се предаде. Да се бори срещу Ханк означаваше да се бори срещу себе си. Устните му бяха горещи, ръцете — неуморни, а намеренията — пределно ясни. Само след минути възбудата му се предаде и на нея. Тя обви крака около бедрата му и извиха на глас, когато той проникна дълбоко в нея. Бързо достигнаха върха. Ханк не я щадеше, а и тя не искаше това от него. Натезжал върху нея, задъхан, той се взря в потъмнелите ѝ от страст очи.

— Кажи ми сега, че можеш да спреш да се срещаш с мен.

— Не мога... — Лора притвори клепачи.

Внезапното отпускане на стегнатото му тяло издаде облекчение. Той наведе глава и нежно я целуна.

— Разбирам как се чувстваш — прошепна в устните ѝ. — Но за да сме честни към Меган и към нас самите, трябва да й кажеш.

— Ще ѝ кажа... — тя не обръщаше внимание на напиралите в очите ѝ сълзи. — Но, моля те, Ханк, не ме карай да бързам. Нека го направя както аз мога и в подходящия момент — докосна с пръсти устните му, за да спре възраженията. — Моля те! Не мога да го изтърся ей така. Трябва да избира времето и мястото.

— А дотогава, ако искаме да сме заедно, ще трябва да пазим тайна — заключи Ханк уморено.

Лора прехапа устни, но не отстъпи.

— Да.

— Добре, няма да те пришпорвам — въздъхна той. — Но се надявам, че това ще стане скоро, защото не ми харесва да се чувствам като измамник и лъжец.

— Майко! Твой ред е!

Лора погледна объркано към Брук:

— Какво?

По-голямата ѝ дъщеря хвърли красноречив поглед към съпруга си и Меган.

— Спиш ли? Казах, че е твой ред.

— О, да — избягвайки смеещите се очи на другите, тя се съсредоточи върху картите в ръката си. — Дайте ми малко време.

— Може би е заспала — отбеляза Меган. — Знаете ли, че тази нощ не се прибра? — съобщи тя. — Каза ми, че има среща с клиент, но може срещата да е била с някой наистина страхотен образ, който цяла нощ не я е оставил да спи.

— Меган! — възкликна Лора ужасена, защото това шеговито предположение бе чиста истината.

— Я вижте как се изчерви! — засмя се Брук. — Признай си! Има ли в живота ти някой нов мъж?

Лора се чувстваше виновна. Сякаш бе хваната в капан. Напрегна се да измисли някакъв отговор, но зет ѝ се притече на помощ:

— Я оставете майка си на мира! Дали има мъж в живота на Лора не е ваша работа.

— Извинявайте, господин Тобиас... — започна Брук възмутено.

— Прави разлика, ако обичаш — включи се и Меган. — Тя е наша майка, не твоя.

— Ние имаме право... — продължи Брук.

— Глупости! — прекъсна ги Дон грубо. — Вие имате право да си гледате работата. Лора не ви дължи обяснение... За нищо!

Толкова приличаше на Ханк, че бе почти смешно. Но на нея не ѝ беше смешно. Чувстваше се уморена. Без да обръща внимание на протестите на дъщерите си, тя остави картите на масата и стана.

— Отивам си.

— Какво?

— Играта не е свършила!

— Казах, че си отивам — усмихна се Лора. — Мога да го направя. И вашето мнение не ме интересува.

— Майко! — извикаха едновременно Брук и Меган.

— Вече тръгвам! — обади се тя от външната врата.

Последното, което чу, бе смехът на зет си. Усмихваше се през целия път до колата. Но как щеше Меган да се прибере? Въздъхна, извади ключа от таблото и тръгна да вземе момичето. Внезапно чу гласа на Дон:

— Не се безпокой за Меган. Аз ще я закарам.

— Благодаря — откликна тя тихо, седна в колата и потегли.

Целия път до вкъщи пропътува, отдадена на мислите си. Трябваше да каже на Меган за Ханк. Като виждаше какви съмнения предизвиква отсъствието ѝ от дома само за една нощ, лесно можеше да си представи догадките на Брук и Меган, ако продължи да прекарва времето си с Ханк. А тя трябваше да бъде с него! Той ѝ го бе доказал по неоспорим начин...

Но да каже на Меган?! Лора потрепери. Не знаеше как. Момичето вярваше, че е влюбено. И тя се страхуваше, че то ще бъде съсипано.

„Как се забърках в тази каша?“, запита се Лора и механично зави към къщата си. „Само поканих началника на дъщеря си на Великден. Кой би допуснал, че след по-малко от седмица ще страдам от любовни мъки?“ Стисна волана. Виеше ѝ се свят.

Любов ли? Кой спомена за любов? Никой не бе казал и дума. Не можеше да е влюбена. Разбира се, че не! Човек не може да се влюби за по-малко от една седмица! Освен това не искаше да се влюбва. Нямахше време!

Любов? Това бе илюзия, а не любов. Илюзия, замъглена от късното разбудяване на задрямала чувственост и сладострастие. Тя не беше влюбена в Ханк. Любовта бе за младите като Меган, Брук и Дон, а не за трийсет и девет годишни вдовици, които правят кариера...

Любов? Лора се засмя. След това смехът ѝ премина в ридание. Господи! Ако Ханк започнеше дори да подозира за това, тя нямаше да има нужда да казва на Меган. Той веднага щеше да си отиде.

— Не искам да съм влюбена! — гласът ѝ проехтя в колата.

Но ти си влюбена, проеча още по-силно в ума ѝ. По дяволите! За майките бе не по-малко трудно да пораснат, отколкото за техните деца.

— Прати я по дяволите! — извика Люк. Ханк отпи голяма глътка бира от запотената чаша. Опитваше да уталожить надигания се в него гняв. — В ада — допълни безпощадно мъжът, седнал срещу Ханк край кухненската маса. — Пия за всички жени по света! — той вдигна чаша. — Дано се провалят в...

— Люк! — прекъсна го остро брат му. — Забрави ли, че и дъщеря ти е жена?

— Да — намръщи се Люк Бренсън, — но аз не я приемам като жена. Просто ми е дъщеря — лицето му се изкриви от болка. Той стовари с трясък чашата на масата. — По дяволите, Ханк! Загубих я! Загубих детето си!

Страданието на по-малкия му брат прониза Ханк в сърцето. Не можеше да си представи болката от загубата на дете. Но виждаше агонията, изписана на лицето на Люк, чуваше болката в гласа му, когато той разказваше за безуспешната борба да отнеме родителските права върху дъщеря си от бившата си съпруга. Поради липса на думи да изрази съчувствието си, Ханк стана, обиколи масата и прегърна по-малкия си брат.

По стиснатите му устни пробяга горчива усмивка. „Малкото му братче“ вече отдавна беше пораснало. Люк бе на трийсет и три, само с три години по-млад от него и с цели осем сантиметра по-висок. Но в момента Люк все пак бе малкото му братче, защото не се отдръпна, нито пък го прегърна като възрастен, а се вкопчи в Ханк като загубено дете. И се разплака.

Горещи сълзи напиреха и в очите на Ханк. Той прегръщаше брат си и чувстваше как в тялото и душата му се надига негодувание срещу жените. Една жена бе докарала Люк до тази омраза и отчаяние — жена, полакомила се за материалните блага, които можеше да ѝ даде друг, по-богат мъж. И тази жена — жената, която Люк бе обичал повече от всички други, не само му бе изменила с тялото си, но му бе отнела и детето...

Той притискаше брат си в успокояващите си обятия. Изпълваше го гняв — не само към невярната жена, която бе срещнала късмета си в лицето на богат англичанин и бе избягала с него в Англия, където везните на Темида се бяха наклонили в полза на един от своите. Гневът на Ханк включваше и жената, която избяга с най-добрия му приятел... И изобщо — всички жени.

Лора! Той трепна от болка. Беше ли тя способна на предателство, каквото двамата братя бяха изстрадали от две представителки на нейния пол? Не! Не и Лора! Тя бе прекалено искрена, пряма и честна...

Искрена... Пряма... Честна... И въпреки това Ханк бе този, който трябваше да настоява Лора да сложи край на тайната за тяхната връзка, като каже на дъщеря си за отношенията им. Не му хареса тази посока на мисли и изпита облекчение, когато Люк се освободи от прегръдката му.

— Извинявай, Ханк — той изтри сълзите си с ръка. — Благодаря ти за подкрепата. Това вече няма да се повтори — усмихна се горчиво. — Някоя жена няма да може отново да ме разкъса с лакираните си нокти! Ако в бъдеще някой се окаже използван, това със сигурност няма да съм аз!

Ханк му вярваше. Нямахше как да не му повярва.

Безмилостна решителност се бе отпечатала върху лицето на брат му, а погледът бе придобил стоманена твърдост. Изведнъж му стана жал, за която и да е жена — добра, лоша или безразлична, която можеше да има нещастieto да се окаже близо до Люк. Защото, честно казано, брат му бе красив като бог. А отсега нататък щеше да бъде по-опасен и от самия дявол.

В този момент Ханк разбра, че не иска Люк да се срещне с Лора. Не искаше той да се приближава дори на хвърлей разстояние от нея. Тя бе прекалено женствена и чувствителна. И като се има предвид

клетвата, която брат му току-що бе произнесъл, той щеше да я унищожи.

„А после аз ще трябва да го унищожа“, помисли Ханк и спонтанната мисъл го потресе. Откъде се взе? Та Люк бе негов брат! А Лора бе неговата любов... Неговата любов? Лора? Не! Беше му приятно с нея. Двамата се забавляваха и любеха... Но, по дяволите, не я обичаше! Беше му се случвало да е влюбен. И не се смяташе за човек, който повтаря грешките си. Любовта правеше мъжа слаб. Един мъж можеше да остане силен, само ако не е влюбен. Не бяха ли двамата с Люк идеален пример? Да, бяха, но...

— Какво ще кажеш за една пица? — прекъсна душевната му борба Люк. — От толкова много емоции огладнях. Искаш ли да излезем и да си купим нещо за ядене?

Нещо за ядене... Ханк си спомни за студеното пиле й топлото вино. Тогава те му се бяха сторили почти като амброзия. Любов ли? Сви рамене.

— Разбира се, защо не? — отговори той и тръгна към вратата.

Любов... Любовта бе за гимназисти и наивници!

Нали? Този въпрос измъчваше уморения му ум дълго след като двамата с Люк се върнаха в апартамента и си пожелаха лека нощ. Ханк имаше основателни причини, за да се страхува от емоционално обвързване с жена. Но Лора не бе коя да е... Лора беше... Сега тя бе част от самия него. Част от тялото му, част от разума, част от душата.

Но, по дяволите, той не искаше да обича никоя жена!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Странно променена от осъзнаването, че е влюбена в Ханк, Лора интуитивно усети разликата в него в понеделник следобед. Той не беше студен, а леко сдържан, не точно груб, но рязък и нетърпелив.

Когато Ханк влезе, тя работеше в трапезарията. Усмихна се колебливо, изненадана от изражението му. Той нито отвърна на усмивката ѝ, нито си направи труда да я поздрави.

— Говори ли с Меган? — попита доста заповеднически.

Не ѝ харесваше тонът му. Не ѝ харесваше и да се чувства притисната.

— Първо кажи „здравей“.

Той не се впечатли.

— Каза ли ѝ?

— Не! — сопна се Лора.

— Не?! — Ханк присви очи, приближи се бавно и се надвеси над нея с ръце на кръста. Пронизваше я с поглед. — Защо? Нали ми обеща, че ще говориш с нея?

Двете безкрайни нощи, прекарани в безплодни разсъждения и самоанализи, вместо в спокоен сън, напомниха за себе си. Търпението ѝ започна да се изчерпва. Можеше да е достатъчно глупава, та да се влюби в този мъж, но положително не си бе загубила ума дотолкова, че да го остави да ѝ се качи на главата. Та тя дори бе по-възрастна от него!

— Обещах, че ще избира подходящо време и място, за да говоря с Меган — отвърна тя отчетливо и смело посрещна горящия му поглед.

По стиснатите му челюсти трепна мускулче.

— Имаше два дни, за да намериш подходящо време и място. Имала си предостатъчно възможности.

— Два дни! — избухна Лора. — Имах събота вечерта и неделя — поевъздух, за да се успокои. — Освен това, ако си спомняш, ти казах, че в събота вечерта имяхме уговорка да отидем у Брук и Дон — реши да не обяснява колко рано си тръгна от дома на дъщеря си и защо. — А

колкото до вчера — продължи тя, — видях Меган за два часа, един сутринта, преди да излезе на среща с някакви приятели, и един — преди да си легне, когато се върна. Не бих нарекла това „предостатъчно възможности“ — завърши разгорещено, без повече да крие раздражението си.

— Значи докато се появи подходящ момент, ще продължим да си играем на смяна на ролите — изръмжа Ханк. — Поправи ме, ако бъркам, но тези неща обикновено не са ли наопаки? Винаги съм мислил, че детето ходи тайно на срещи с любовника си, а не родителят.

Загубила търпение, може би защото той бе прав, Лора закрачи из стаята.

— Ханк, моля те, опитай се да разбереш моето положение. Знаеш как стоят нещата.

— Знам, че цялата ситуация е ненормална! И двамата с теб сме възрастни, а трябва да се крием като гимназисти, да се срещаме тайно, и всичко, защото едно деветнайсетгодишно хлапе си е въобразило, че е влюбено в мен!

— Това деветнайсетгодишно хлапе е моята дъщеря — в гласа ѝ прозвуча предупреждение. Той бе събудил майчинския ѝ инстинкт за защита.

Ханк я изгледа с чувство на безсилие, след това се обърна и тръгна към вратата.

— Добре, ще играя още малко тази глупава игра — спря на входа и се обърна да я погледне. — Но би ли ми направила една услуга?

— Стига да мога — съгласи се веднага Лора с облекчение, че кавгата изглежда е свършила.

Той огледа мрачно голата стая.

— Виж дали ще можеш по-бързо да обзаведеш тук. Ако трябва да се крием, поне да бъде в относително по-удобно място.

— Ще видя какво мога да направя.

Когато ставаше дума за обзавеждане, пък било то и припряно, Лора се справяше много добре. Към края на седмицата къщата започна да изглежда като дом, всъщност като дома на Ханк. Защото, въпреки че бе принудена да се спре на готови мебели, вместо да ги поръча, както първоначално смяташе, изборът ѝ винаги бе свързан с Ханк.

За съжаление, когато ставаше въпрос за поддържането на равновесие в отношенията мъж — жена, не бе толкова добър

специалист.

Тя бе влюбена в Ханк! При това го обикваше все по-силно с всеки изминал ден. Но вместо да я кара да прелива от щастие, чувството я изпълваше с угризения и съмнения.

Разумно ли беше да се обвърже с мъж в този момент от живота си? Това бе основният въпрос. Имаше и безброй подобни на него, които я тормозеха по всяко време на денонощието. Например, беше ли постигнала достатъчно в кариерата си и като майка, за да промени живота си? И не ѝ ли беше минало времето за голямата страст? Накрая — какво щеше да прави, когато тази връзка, без съмнение много пламенна, започне да изстива?

Съмненията ѝ се отнасяха преди всичко до Ханк. Какво изпитваше той в действителност към нея? Казваше ѝ, че е прекрасна, но никога не бе споменал и дума за обвързване. Вече се държеше напрегнато и сдържано. Не беше ли поведението му първият признак за угасващия му интерес?

Въпросите и съмненията се въртяха непрекъснато в главата ѝ. Като резултат тя стана по-затворена и предпазлива, когато бе с него.

Измина седмица, после още една и още една. Лора и Ханк се срещаха веднъж на всеки два-три дни. Къщата бе топла и гостоприемна. Любовта им бе гореща и засищаща. Връзката им обаче сякаш отслабваше с всяка следваща среща. Започнаха да спорят — винаги за несъществени неща, като храната, дрехите, а през една бурна нощ — и за времето. В началото на май Лора започна да изпитва чувството, че се мъчи да се задържи върху подвижни пясъци. Това я изморяваше.

Ханк бе в състояние на вътрешен конфликт. Докато част от него настояваше да признае любовта си към Лора, друга малка част го съветваше да се въздържа.

Присъствието на Люк му напомняше колко измамни са жените. Макар че брат му не се върна повече на тази тема след избухването си първата нощ, само като го гледаше, Ханк не можеше да забрави какво значи една жена да те използва и да те изостави.

Ядът му се бе надигнал, докато държеше брат си в прегръдките си и се бе излял върху Лора следващия понеделник. След това се бе превърнал в клокочеща злоба малко под повърхността, готова да изригне при най-дребния повод.

А Лора все още не бе успяла да намери подходящия момент да говори с Меган. Нежеланието ѝ подхранваше гнева му, а той вгорчаваше техните отношения. Ханк знаеше това и ставаше още по-гневен и недоверчив.

Нещата не можеха повече да продължават така. Лора неволно наливаше масло в огъня. След седмици потискано напрежение експлозията бе неизбежна.

Лора пристигна в къщата рано следобед. Времето бе станало необичайно топло и тя бе облечена в блуза без ръкави, тънка права пола и леки сандали, откриващи изящните ѝ глезени. Блестящата тъмна коса падаше свободно върху раменете, а в ушите проблясваха златни обеци. Тази сутрин се бе облякла с ясното намерение да достави удоволствие на Ханк. Нарочно дойде по-рано, за да му приготви вечеря. Омръзнали ѝ бяха сухата храна и постоянното напрежение. Надяваше се, че една хубава вечеря, последвана от спокоен, мил разговор ще сложат началото на разрешаването на техните проблеми.

Спря да се порадва на резултата от усилията си в антрето и хола и се насочи към кухнята. Направи крачка в трапезарията и спря ужасена при вида на разрухата, която се разкри пред очите ѝ.

Стъклените врати бяха счупени. Скъпият килим беше посипан с натрошени стъкла, пръст от саксия и откършени клонки от голямата папрат, която бе стояла в стаята. Търкаляха се и два камъка, очевидно хвърлени през прозореца.

Притиснала ръка към устата си, Лора се вцепени при вида на опустошението. Не можеше да повярва на очите си. Чувстваше се лично засегната. Кой? Защо? Трябваше да намери Ханк незабавно! Втурна се навън.

Знаеше, че в момента покриват една от близките къщи. Веднага видя Ханк. Той работеше заедно с другите мъже на покрива. Гол до кръста, подреждаше керемиди. Изтича натам, без да обръща внимание на подсвиркванията и дюдюкането на работниците наоколо. Преди да успее да извика, той чу шума и се изправи да види какво става. Тя забеляза как очите му се разшириха, когато я видя, и чу ядосания му глас:

— Млъкнете, глупаци! — стоеше на самия край на покрива. Тя се уплаши, че ще падне. — Какво има, Лора? — попита по-спокойно,

но гневът в гласа му не бе изчезнал.

Тя бе прекалено разтревожена, за да обърне внимание.

— Ханк! Трябва да ти кажа нещо. Някой се е вмъкнал в къщата!

— Господи! — вятърът довя звучната му ругатня. — Чакай там, идвам — спусна се ловко по стълбата и преди Лора да успокои дишането си, стигна до нея, хвана я за ръка и я повлече към прашния пикап. — Какво се е случило? — попита той и запали мотора. Пикапът излетя.

— Някой е хвърлил два големи камъка през стъклените врати — обясни тя. — Прозорците са счупени — замълча, защото пикапът рязко спря пред къщата. — Както и саксията. Цялата трапезария е обърната наопаки.

— Нещо друго да е счупено или да липсва? — попита Ханк и стремглаво влетя в къщата.

— Не съм разглеждала — задъхваше се по петите му Лора. — Веднага дойдох при теб.

— Добре — замръзна на прага на трапезарията. — По дяволите! На кой идиот му е притрябвало... — огледа парчетата на пода и се обърна толкова внезапно, че едва не се блъсна в нея. — Стой тук! — нареди кратко. — Аз ще проверя другите стаи.

Тя взе метла и лопата и започна да разчиства. Когато Ханк се върна, се бе навела и събираше в лопатата пръст и стъкла.

— Какво, по дяволите, правиш?! — избухна той.

— Чистя — отговори Лора и хвана едно нащърбено стъкло.

— Остави! — заповяда той рязко, измъкна стъклото от ръката ѝ и го хвърли обратно на пода. — Утре сутринта ще пратя някой да оправи — сграбчи я за раменете и я изправи. — И какво, по дяволите, се опитваш да докажеш, като се разкарваш в този вид пред моите хора? — изсъска той.

— Какво? — погледна го с искрено недоумение.

— Трябват ти доказателства, че мъжете те харесват, така ли? — повиши заплашително тон. — Аз ще ти ги дам! — Хвана я с една ръка под кръста, вдигна я и я понесе по стълбите.

— Ханк! — извика тя потресена. Всичко бе толкова неочаквано, че ѝ се зави свят. Сякаш в един момент бе коленичила в трапезарията, а в следващия бе хвърлена по гръб върху голямото легло в спалнята и

примигваше стреснато от шумното затръшване на вратата. — Ханк! Какво правиш?

— Искаш да ти представя подробния план ли? — провлече той подигравателно и започна да разкопчава колана си.

Лора се чувстваше уплашена, развълнувана и съвсем объркана. С какво го бе ядосала? А той наистина бе ядосан. Направо беше вбесен. Гневът бе изписан върху изопнатите черти на лицето и гореше в очите му. Но защо? И защо направи тази обидна забележка, че се опитва да се хареса на работниците му? Никога не се бе старала да се хареса, на когото и да е... Освен на него! Смутена и озадачена от странното му поведение, тя не помръдваше.

— Ханк... — гласът ѝ изневери, когато той се обърна с гръб и седна на ръба на леглото да събуе обувките си. — Нищо не разбирам! Ханк!?

Ханк се изправи. Хвърли ѝ студен преценяващ поглед, смъкна панталона си и го изрита настрани.

— Лора?! — подигра се той на тона ѝ. — Само един от нас се съблича — пъкна палците си под ластика на слиповете си и ги смъкна по стегнатите бедра. Вдигна вежди: — Или се надяваш, че аз ще ти помогна?

Просната на леглото, тя го гледаше как се приближава и се чудеше как е възможно един мъж да изглежда толкова заплашителен и в същото време — толкова привлекателен. Загорялото му тяло бе покрито с пот след работата на покрива. Към аромата на слънце и въздух се добавяше мускусната миризма на възбуден sameц. Преглътна мъчително и запълзя назад.

— Аз... Не разбирам какво правиш.

— Много добре разбираш! — от усмивката му я полазиха тръпки. — Да си беше разкопчала полата — забеляза той сухо и се стовари върху нея. — Вече наполовина си се измъкнала от нея.

Лора се опря с две ръце на дюшека.

— Ако опитваш някакъв нов начин за любовна игра, той не ми харесва — гласът ѝ прозвуча като дрезгав шепот.

Той се изсмя и се наведе над нея:

— Започвам да ставам нетърпелив — опитните му пръсти разкопчаха ципа. — Нека ти помогна — с едно движение смъкна

полата, чорапогащника и копринените бикини. Запрати сандалите в другия край на стаята и хвърли дрехите след тях.

— Ханк! Спри! — изпика тя повече възбудена, отколкото изплашена. — Стига вече...

Устата му погълна протестите ѝ, а тялото тежеше върху нейното. Ханк я целува, докато тя почти загуби съзнание. Когато устните им се разделиха, Лора вече тихо стенеше и нетърпеливо го подканяше между бедрата си, прегърнала го здраво през кръста. Ханк устояваше на усилията ѝ, като се държеше вбесяващо далеч от нея.

— Правилно ли чух, че вече ти стига? — презрително я изглежда той. — Искаш ли да спра?

— Не! — горящите ѝ очи красноречиво говореха, че ако не изпитваше такава болезнена нужда от него в този момент, с удоволствие би го зашлевила.

Той се усмихна с разбиране и продължи да я тормози:

— Искаш ли да продължа? — люшна се леко и се отърка в нея.

— Да!

— Така ли? — проникна в нея и веднага се отдръпна.

— Да! — какво правеше той? И защо?

— Желаяш ме, нали, Лора? — Ханк се наведе и започна да дразни зърното на гърдата ѝ с трепкащия си език. — Само мен ли?

— Да! — странно защо, но тя вече не се страхуваше от него в този момент. — Ханк, моля те, аз не раз... — започна тя, но той вдигна глава и я прониза с горящите си кехлибарени очи:

— Кажу го! — гласът му бе мек, но желязно настойчив.

— Желая те... — не ѝ бе трудно да произнесе думите, които той искаше да чуе, защото те бяха верни. — Желая те! — повтори по-силно. — Само теб.

— Ти си моя, Лора. Моя! Запомни го! — резкостта на гласа му бе смекчена от издйническият трепет, който премина по тялото му.

В този момент Лора би му дала нещо повече от потвърждение на физическата ѝ нужда от него. Дори би му се обяснила пламенно в любов. Но точно тогава Ханк нахлу в нея с такава сила, както никога досега.

Част от съзнанието ѝ отбеляза, че с това мощно обладаване Ханк сякаш заявяваше властта си над нея. Но след това мисълта изчезна, пометена от удоволствието, което той ѝ даваше и изискваше от нея.

Седмици по-късно щеше да осъзнае, че на върха на страстното им любене е заченала дете от Ханк...

Когато всичко свърши, той остана да лежи до нея. Дълбокото му неравномерно дишане ехтеше в тихата стая. Завъртя глава на възглавницата да я погледне. Лора, изтощена, но и напълно задоволена, се насили да отвори очи.

— Обидих ли те? — чертите му бяха изопнати, устните — стиснати, а красивите очи — замъглени от преживяната страст. Говореше необичайно тихо и имаше стоическия вид на смел човек, който очаква всеки миг гилотината да падне на врата му.

Лора копнееше да изтрие това странно изражение от лицето му. Усмихна се и прошепна:

— Не, Ханк, не ме обиди.

Той не отвърна на усмивката ѝ. Изражението му не се промени.

— Изплаших ли те?

— Да си ме изплашил ли? — повтори тя и се намръщи. Повдигна се на лакът и го погледна право в очите. — Не, Ханк, нито ме обиди, нито ме изплаши. Защо? Опитваше ли се?

— Не — той се извърна и стана от леглото. — Само се чудех.

Лъжеше! Лора бе толкова сигурна в това, както и че поради някаква необяснима причина всъщност бе искал да я накаже. От това дълбоко я заболя. Ханк бе искал да я обиди, изплаши и я излъга, като го отрече.

С премрежени от спуснатите мигли очи тя видя как той отвърна поглед от нея, събра дрехите си и влезе в банята.

Подсъзнателното чувство, което я тормозеше от седмици, се превърна в убеденост. Той вече не бе същият човек, с когото толкова скоро бе яла студено пиле и се бе смяла. Само за една нощ Ханк се бе превърнал от топлия засмян остроумен любовник, какъвто беше по-рано, в студен и отчужден непознат, който чувстваше нужда да я изплаши и обиди, за да измъкне от нея признание за страстта ѝ към него.

Лора не можеше да си представи какво може да се е случило, така че за такова кратко време Ханк да се промени толкова много. Знаеше само, че това е променило и опънало докрай техните отношения.

Внезапно всичките ѝ въпроси и съмнения от предишните седмици намериха отговор. Колкото и да обичаше Ханк, знаеше, че е невъзможно връзката им да продължи в тази атмосфера на напрежение и принуда.

Стана, събра дрехите си и бързо излезе от спалнята, за да се облече в другата баня.

— Какъв глупак си, Бренсън!

Самообвинението на Ханк се удави в струите вода плющящи по стените и вратата на банята. Пороят върху него си съперничеше с ударите, кънтящи в мозъка му. Главата го болеше. Но гузната съвест винаги му действаше така. Затвори крана и излезе изпод душа.

Какво правеше тя? Плачеше ли? От тази мисъл настръхна. Ако бе така, той бе виновен! Грабна червената си кърпа. Господи, дори ако тя не плачеше, той пак бе виновен! Лора...

Името ѝ прозвуча в душата му като стон, който се откъсна от устните му. Той я обиди — нея, жената, която по безброй начини му бе дарила повече удоволствие, отколкото той се бе надявал да получи за цял живот. А той я обиди. Съзнателно!

Като ругаеше полугласно, Ханк се избърса и хвърли кърпата на пода. По дяволите! Той имаше причини да се държи така! Въздъхна уморено, вдигна кърпата и я закачи. Докато се обличаше, стисна решително зъби. Дължеше ѝ извинение. Боже, дължеше ѝ много повече! Но засега трябваше да се заеме с извинението.

Отвори вратата и влезе в спалнята. Лора я нямаше. Леглото бе оправено. Всичко бе оправено. А нея я нямаше... От свиването на сърцето си разбра, че я няма не само в стаята, а и в къщата, и в квартала. Беше безсмислено дори да отиде до прозореца, за да види дали колата ѝ е пред къщата. Той прекоси стаята и хлътна на края на леглото.

Как бе успял да се озове в такова положение? Ярост... Бе проявил с години трупаната си ярост — предизвикана в действителност от една друга жена...

Погледна в очите нелицеприятните мисли и си даде сметка за още една причина за яростта си. Възпламенена от ревността, тя най-после се бе изляла днес следобед, когато усети безпогрешно как въздейства видът на Лора върху неговите работници...

Отгоре, от покрива, тя изглеждаше потресаващо красива, желана до бога, истинска жена.

В този момент той така отчаяно имаше нужда от нея и толкова се страхуваше от тази нужда, че му се прииска да я накаже за това, че го е накарала отново да чувства, отново да обича. Но това, което го накара да я принуди да признае, че има нужда от него, бе страхът да не я загуби.

И какво му даде внушителното изпълнение? Ханк отблъсна умореното си тяло от леглото, отиде до вратата и се обърна да огледа стаята, която тя бе обзавела за него.

Леглото беше празно. Стаята изглеждаше необитаема. Той се чувстваше опустошен... Лора си бе отишла!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лора очакваше Деня на падналите във войните без никакво въодушевление. Беше горещо. Беше влажно. Тя беше бременна.

Тъй като топлото време бе нещо нормално, то не я безпокоеше. Но бременността я тревожеше. Такова нещо не ѝ се бе случвало от двайсет години. Отдавна бе забравила какво значи сутрешно гадене. Сега си го припомняше всяка сутрин с уморителна точност.

В петък следобед седеше зад бюрото си, вперила поглед в празното пространство. Знаеше, че би трябвало да определи деня като успешен и да си отиде. Пред нея лежеше списъкът с нещата, които трябваше да приготви за традиционната първа за сезона закуска на открито. Списъкът изглеждаше безкраен, а перспективата за събирането — ужасяваща. Лора се чувстваше изтощена.

— Добре ли си?

Като чу загрижения глас на Джини, вдигна поглед и се насили да се усмихне.

— Отлично — излъга с лекота, придобита по необходимост през последните три седмици, когато всеки член на семейството ѝ, с изключение на бебето Хедър, поне веднъж ѝ бе задавал същия въпрос.

— Не ми изглеждаш много добре. Всъщност имаш изморен вид. Лора сви рамене.

— През последните седмици бяхме много заети.

— Искаш да кажеш, че ти беше заета — поправи я Джини. — Ти поемаше работа за трима.

— Желязото се кове, докато е горещо — оправда Лора трескавата си дейност напоследък.

— Хм — помощничката ѝ не изглеждаше убедена.

— А какво се случи с онзи страхотен мъж, който настояваше ти лично да обзаведеш типовата му къща? — лицето ѝ беше безизразно, но в зелените очи се четеше любопитство.

Този път Лора се постара да си придаде вид на пълна незаинтересованост и безгрижие.

— Нищо не му се е случило — отвърна тя с трудно постигнато равнодушие. — Свърших работата предсрочно и той изпрати чек, заедно с една доста щедра премия — не добави, че бе скъсала чека за премията.

— Странно — измърмори Джини.

— Че е изпратил чек ли?

— Не — усмихна се червенокосата ѝ приятелка.

— Странно е, че оттогава не се е появявал. Бях готова да се закълна, че се интересува от теб... Като от жена.

— Изобщо не е странно — с всички сили се опитваше да запази самообладание. — Доколкото разбирам, Ханк Бренсън се страхува от жените заради някаква несполучлива връзка в миналото — за резултатите, от която аз съм наказана, помисли Лора. Този разговор я напрягаше. Време бе да си ходи. — Хайде да прибираме — каза бодро и отвори долното чекмедже, за да вземе чантата си. — Всичко може да почака до вторник.

— Отлично предложение — стана Джини. — Защо не ми беше дошло наум?

След няколко минути Лора вече заключваше вратата.

— Ела вкъщи по някое време в понеделник — усмихна се тя. Като правило Джини прекарваше всички празници със семейството си. Но този път роднините ѝ се събираха някъде далеч на запад и тя бе решила да си спести пътуването и да отсъства. Когато Лора разбра, че тя ще е сама по празниците, веднага я покани, а Джини незабавно прие.

— Сутринта ли?

— По някое време следобед.

— Какво да донеса?

— Само себе си.

В мига, в който се скри от погледа на Джини, усмивката на Лора угасна. От устните ѝ се отрони дълга въздишка. Бе изморена, много изморена. И макар да ѝ се искаше да вярва, че тази умора е предизвикана от състоянието ѝ, дълбоко в себе си знаеше, че ранните признаци на бременността са само част от причините.

Копнееше за Ханк... Усети напирещите в очите си сълзи. Трите седмици, изминали откакто си тръгна от спалнята, къщата му и от него самия, бяха най-дългите през живота ѝ.

Ханк ѝ се бе обадил веднъж, същата онази вечер. Лора още чуваше разкаянието в гласа му, когато я молеше да му прости и настояваше да се срещнат следващия ден в къщата. Още чуваше и собствения си глас, мекотата, с която прие извинението, и тъгата, когато му каза, че всичко е свършило.

По това време бе убедена, че е взела единственото възможно и правилно решение. Оттогава всяка минута — насън и наяве — се питаше доколко разумно е постъпила.

Когато за пръв път се усъмни, че е бременна, не бе на себе си от радост. Щеше да има дете от Ханк! Не можеше да чака времето да покаже дали е права. Трябваше да разбере незабавно! Веднага отиде на изследвания. Щом остави слушалката на телефона, след като пекарят бе потвърдил подозренията, в главата ѝ нахлуха объркани мисли.

Дете! Тя бе на трийсет и девет години и щеше да има дете! И то бе от Ханк!

Отново посегна ликуваща към телефона. Нямахше търпение да му съобщи. Той никога не се бе женил. Никога не бе имал дете. Щеше да е на седмото небе. Щеше да е във възторг! Щеше... Внезапно тя изтрезня. Много добре знаеше как ще се почувства Ханк. Щеше да бъде убеден, че още една жена го е използвала. И въпреки това, доколкото го познаваше, щеше да настоява веднага да се оженят.

Без да забелязва стичащите се по лицето ѝ сълзи, Лора се провираше ловко през натовареното движение и отново преживяваше емоционалния конфликт, от който страдаше през последните дни.

Първата ѝ реакция на мисълта, че Ханк най-вероятно ще настоява за брак, бе решението да не му казва за детето. Та това си бе нейно дете! То бе в нейното тяло. Кой имаше нужда от него? Тя, разбира се, но не ставаше въпрос за това. „Но Ханк има право да знае“, сгълча се тя. Правата му върху това дете бяха равни на нейните. И макар да мечтаеше двамата да сключат брак, Лора не искаше Ханк да се ожени за нея по принуда. А бе сигурна, че той ще го приеме като принуждение. Накрая, последното нещо, което тя искаше, беше да се обади или да отиде при него като хлапачка, която има неприятности.

Нямахше неприятности! Спокойно можеше да си позволи да отгледа едно дете сама. И не беше хлапачка. Бе зряла трийсет и девет годишна жена, преуспяла в кариерата си. А една преуспяла трийсет и девет годишна жена нямаше нужда да се омъжва!

Но Ханк имаше право да знае. Лора разбираше, че ще трябва да му каже, и то скоро. Щеше да му съобщи след празниците.

Паркира пред гаража. Избърса нетърпеливо сълзите си и напудри издайнически зачервеното си лице. Меган можеше да е вкъщи, а тя не пропускаше нищо.

Усмихна се тъжно. От емоционална гледна точка единствената печалба от скъсването с Ханк бе, че от плещите ѝ падна товарът на задължението да каже на Меган за връзката им.

— Тя не заслужава!

— Кой не заслужава? — попита тихо Ханк.

Люк бе опънал дългото си мършаво тяло във фотьойла.

— Която и да е тази, по която въздишаш от почти месец! — иронична усмивка изкриви иначе красивите му устни. — На света няма жена, която да заслужава един мъж да въздиша пет минути по нея, а какво остава цял месец!

Не беше цял месец. Бяха точно три седмици. Ханк педантично броеше дните и всяка минута от всеки ден се обвиняваше, че е глупак.

Лора... Преглътна мъчително, извърна се от изпитото лице на брат си и впери невиждащ поглед в дръвчетата, които Лора бе поръчала от разсадника.

Беше болезнено дори да мисли за нея. Но Ханк освободи апартамента си в града и се пренесе в къщата, която тя бе обзавела за него. Направи го съзнателно. Искаше да е тук, защото в тази къща се чувстваше по-близо до Лора.

Не беше жаден, но надигна халбата с бира. Като погледнеше назад, единственото, което бе правил, откакто тя го напусна, бе непрекъснато да работи. Дните бяха дълги, а нощите — направо безкрайни! Изпитваше неописуема болка...

— Не искаш да говориш за това, нали? — обади се Люк изненадващо живо от фотьойла.

— С теб ли? — погледна го накриво Ханк.

Брат му отпи от своята бира.

— Прав си. Ако става дума за жени, не съм много отзивчив.

— Да... На тема жени си отзивчив колкото пън.

— Нали знаеш: „Парен каша духа“ — сви рамене Люк. — И ти си се парил. Заради моментната топлина не си струва да изтърпиш болката от изгарянето.

Три невъобразимо дълги седмици Ханк бе размишлявал върху теорията, прегърнат от брат му, и беше стигнал до свои собствени изводи.

— От страх да не се опари, човек може да замръзне.

Люк го изгледа дълго и мрачно, после поклати отчаяно глава:

— Ти май си решил да се хвърлиш отново в огъня.

— Аз я обичам, Люк — за първи път произнесе тези думи на глас. Реши, че му харесва как звучат и повтори: — Обичам я.

— А тя обича ли те?

— Така мислех. Така мисля. Има само е... едно недоразумение.

— И какво ще правиш сега?

Ханк дълго бе разсъждавал върху това. Идеята да ѝ се обади по телефона не му се струваше задоволителна, още повече, че бе опитал, ала това не помогна. Трябваше да я види и да говори с нея. Имаше една идея... В този момент се реши.

— Какво ще правя ли? — отвърна най-после. — Ами ще проведе дълъг разговор с едно деветнайсетгодишно момиче...

С ослепително белите си шорти, ярката оранжева блуза без ръкави и ниските сандали Лора изглеждаше поне десет години по-млада. Движеше се грациозно, усмивката не слизаше от лицето ѝ и съвсем нямаше вид на изморена или бременна. Но бодростта ѝ бе престорена.

Навсякъде имаше хора — в къщата, в двора, на алеята, в гаража... Най-вече в гаража, защото там бе подреден барът.

Беше тръгнала от кухнята към дървените маси под дърветата в края на двора, когато пред нея изникна Меган.

— Майко, надявам се, няма да имаш нищо против, но аз поканих още двама гости на тържеството.

— Какво значение имат двама повече или по-малко в тази навалица? — засмя се Лора и потисна една уморена въздишка.

— Благодаря — Меган изненадващо я целуна по бузата. — Няма да съжаляваш — обърна се и изтича към приятелите си във вътрешния

двор.

Да съжالياва ли? Лора се намръщи. Едва ли щеше дори да забележи новопристигналите. Сви рамене и продължи към масите, където Брук и Джини помагаха на Рут да сервира.

— Няма ли храната да остане? — присви очи Джини и посочи към огъващите се маси.

— Ти идваш за първи път — отбеляза дълбокомислено Рут. — Почакай малко и ще видиш колко бързо ще изчезне всичко.

— Ами да — намеси се Брук. — Може дори да се наложи по-късно да купуваме пици.

Ведро усмихната, Лора ги слушаше и подреждаше подносите. Миг по-късно едва не ги изпусна, като чу възклицанието на Брук:

— Я виж ти! Не ми каза, че си поканила Ханк Бренсън.

Ханк?! За един сякаш безкраен миг Лора спря да диша. Меган! Името на дъщеря ѝ веднага изплува в съзнанието.

— Не съм аз — успя да каже Лора най-после — сестра ти го е поканила. — „И направо ще ѝ отрежа главата“, помисли вбесена.

— Кой е този мъж с господин Бренсън? — прошепна Джини с неочакван интерес. — Малко е слаб, но пък е мургав и невероятно красив!

Мъж ли? Досега Лора дори не бе забелязала мъжа, който идваше към тях заедно с Ханк. Спря за миг очи върху него, но веднага върна поглед върху Ханк. Той изглеждаше почернял, силен, неотразим и Лора почти го мразеше, защото самата тя се чувстваше зле.

— Госпожо Милър, госпожо Девълн, добър вечер. Здравей, Брук — Ханк се усмихна, кимна на трите жени и насочи вниманието си към домакинята. — Лора — погледна я той право в очите, — благодаря, че ни покани — обърна се към другия мъж. — Запознай се с брат ми, Люк Бренсън.

Устните на другия мъж се раздвижиха, тя чу приветствието, но виждаше само Ханк. Бе вцепенена и пропусна думите, които той ѝ каза, след като запознанството приключи.

— Моля? — примигна Лора.

Ханк присви очи.

— Питам дали можеш да ми отделиш малко време за личен разговор.

Сърцето ѝ замря, а след това заби бясно.

— Личен разговор ли? — огледа тълпящите се около масите хора. — Тук?

— Не, разбира се! — той пое дълбоко въздух и продължи спокойно: — Ще дойдеш ли с мен? — подаде ѝ ръка.

Дланта ѝ изтръпна от нуждата да го докосне.

— Не мога — отново се огледа. — Трябва да се грижа за гостите.

— Глупости! — намръщи се Рут. — Тръгвай. Мога и сама да се справя с тази гладна глутница.

— Аз ще помогна на Рут — обади се Брук. — Почини си малко, мамо, ти заслужаваш.

— А аз с удоволствие ще помогна на господин Люк Бренсън да се запознае с всички — предложи Джини и смело посрещна ироничната му усмивка.

— Е, в такъв случай...

Лора подаде ръка на Ханк. Той тръгна напред, проправяйки път. Докато минаваха през вътрешния двор, тя хвърли трескав поглед към Меган и въздъхна с облекчение, когато момичето се засмя и размаха свитите си в юмрук ръце с вдигнати палци като пожелание за успех.

Гостите се бяха насочили към храната и алеята бе празна, така че минаха оттам много по-бързо. Докато стигнат до колата, Лора вече се задъхваше.

— Забеляза ли Меган, когато се измъквахме? — попита Ханк.

— Да. Имаш ли представа какво се опитваше да ми каже?

— Че одобрява — отговори той загадъчно, запали мотора и бързо потегли.

— Какво одобрява?

— Връзката ни.

Лора се вцепени от изумление.

— Тя откъде знае?

— Аз ѝ казах — усмихна се Ханк.

— Не я ли засегна? — настоя тя нетърпеливо.

— Имаше ли вид на засегната?

Лора малко се поуспокои.

— Не, но...

— Няма „но“, Лора — тръсна глава той. — Дъщеря ти беше изненадана, задето още смяташ, че е влюбена в мен — усмихна се

тъжно. — Каза, че ѝ е минало още седмицата след Великден, когато съм изкрещял някаква заповед към нея.

Лора се засмя. Би трябвало да се досети. Защо не бе разбрала? При тази мисъл смехът ѝ секна и по устните ѝ пропълзя печална усмивка. Сега, когато опитваше да си спомни, всички признаци за поредната безгрижна промяна на настроението на Меган бяха налице. Изведнъж се сети, че напоследък дъщеря ѝ непрекъснато говореше за някакъв младеж, чието име убягваше на Лора. Джейсън? Джудсън? Джъстин? Няма значение, скоро щеше да разбере.

Основното бе, че беше проявила безотговорна немарливост към емоционалното състояние на дъщеря си. Това бе много по-важно от конкретното име на младежа...

Изведнъж се стресна от връхлетялата я мисъл — толкова силно бе влюбена в Ханк, че бе сляпа за всичко и всички около себе си, дори за своето семейство!

За миг се почувства смазана от вина. След това здравият разум взе връх и потисна това чувство. Дъщерите ѝ вече бяха големи и нито имаха нужда, нито искаха постоянно да ги води за ръка. Тя имаше право на свой живот!

Погледна крадешком към Ханк. В гърлото ѝ заседна буца. Бе ѝ казал, че Меган одобрява връзката им. Значеше ли това, че той има намерение да останат заедно? В нея се зародиха оптимизъм, очакване и копнеж. Обичаше го толкова силно, че изпитваше страх!

Обърна се към прозореца. Бе сигурна, че ако Ханк случайно я погледне, положително ще прочете страстта в очите ѝ. Първото нещо, което видя, бе една позната табела.

— Къде отиваме? — попита тя, въпреки че знаеше отговора.

— У дома.

— Ханк...

— Ще говорим, когато стигнем там — прекъсна я той меко. — Крайно време е.

— Да — отвърна тя. — Трябва да ти кажа нещо.

Ханк я погледна особено, но не каза нищо, преди да стигнат до къщата. Когато колата спря, сърцето ѝ се сви. Къщата винаги ѝ се бе струвала красива. А сега, когато всичко наоколо бе завършено, изглеждаше прекрасна. Завари мебелите в нея така, както бяха последния път. Ханк не бе променил нищо, освен мястото на един

фотьойл. Лора тръгна бавно от стая в стая. Обичаше къщата, обичаше Ханк! Когато забеляза възстановената трапезария, на устните ѝ се появи тъжна усмивка. Бе разчиствала счупените стъкла в момента, в който...

— Лора, чуй ме... — започна Ханк нетърпеливо, хвана я внимателно за раменете и я обърна с гръб към мястото на разрухата и на техния скандал.

— Ти ме излъга — прекъсна го тя. — Наистина искаше да ме събудиш и да ме изплашиш.

Ханк я погледна право в очите.

— Да, излъгах те. Съзнателно се опитвах да те обидя и да те изплаша.

— Но защо?! — извика тя. — Какво ти бях сторила?

— Какво ли? — през лицето му премина спазъм на разкаяние. — Само най-лошото нещо, което една жена би могла да ми причини — той се усмихна и тръсна смутено глава. — Ти ме накара да обикна отново — изсмя се рязко. — О, аз се борех срещу любовта! До онзи ден... Когато чух подвикванията на моите работници и те видях там, толкова дяволски красива, нещо избухна в мен. Това, Лора, беше ревност и страх. Смъртоносно съчетание — замълча, за да преодолее божата от спомена. — Ревнувах от всеки мъж, който те погледне, който се възхищава от теб, който те пожелае. И така ужасно се страхувах, че ще те загубя заради някой мъж...

„Ти си моя, Лора. Моя! Запомни го!“ — отекна ехото от думите му в сърцето ѝ.

— О, Ханк! — без да се срамува от стичащите се по страните ѝ сълзи, Лора вдигна ръка и го погали. — О, любов моя! Нямахше нужда да ме обиждаш или да ме плашиш, за да ме задържиш. Аз бях твоя още от самото начало...

По тялото му премина тръпка на тържество. Ханк затвори очи и притисна устни към дланта ѝ. Когато ги отвори, по миглите му блестяха сълзи.

— Обичам те, Лора! — гласът му бе дълбок и дрезгав. — Никога не съм мислил, че отново ще изрека тези думи. Никога не съм искал — усмихна се смутено: — Сега те моля да ми разрешиш да ти ги казвам до края на живота си.

Може би беше най-голямата глупачка на света, но това не я интересуваше — хвърли се в прегръдките на Ханк. Стори ѝ се, че в един момент стоеше в трапезарията и плачеше, а в следващия лежеше по гръб на огромното легло в спалнята и притискаше своя любим към гърдите си.

— Кажи го! — този път Ханк не настояваше. Той молеше.

— Обичам те, Ханк!

— О, Лора, пак ми го кажи, и още веднъж, и още...

И Лора мълвеше думите, останала без дъх, тръпнеца и стенеща през цялото време, докато се любеха...

— Брат ти тук ли ще живее?

— Да.

Лора потрепери сладострастно от допира на нежните му устни и ласката на ръцете.

— А ще остане ли да живее тук, след като се оженим?

Устните му неохотно се отделиха от гърдите ѝ.

— Само за няколко месеца, докато се премести в Поконо — вдигна глава да я погледне. — Имаш ли нещо против?

— Не — Лора прекара пръст по ребрата му. — Притеснявах се, че бебето може да го дразни, като плаче — обясни тя и затаи дъх.

— Като плаче ли? — погледна я Ханк недоумяващо.

Изведнъж проумя какво иска да му каже тя и извика:

— Бебе! Лора! Ти си бременна?!

— Ако си спомняш, споменах, че искам да ти кажа нещо...

— Дете... — Ханк все още не бе дошъл на себе си.

— Ние ще имаме дете! — той я прегръщаше, целуваше, смееше се, а от очите му се стичаха сълзи. — Нашето дете! Господи, благодаря ти! О, Лора, обичам те!

Тя също плачеше.

— И аз те обичам, любими...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.